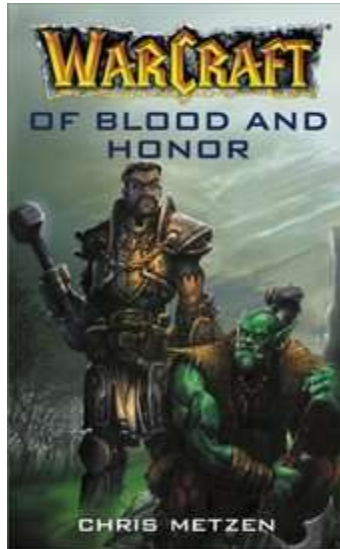

WARCRAFT

OF BLOOD AND HONOR

CHRIS METZEN

Of Blood and Honor

[Giới thiệu:](#)

[Chương 1: Cuộc đối đầu](#)

[Chương 2: Những câu hỏi không lời đáp](#)

[Chương 3: Chuyện kể của một chiến binh](#)

[Chương 4: Những mệnh lệnh](#)

[Chương 5: Sự phán xét của ý chí](#)

[Chương 6: Trở về](#)

[Chương 7: Hồi trống chiến tranh](#)

[Chương 8: Vòng tròn hoàn hảo \(END\)](#)

Giới thiệu:

Of Blood and Honor (tiếng Việt: Bằng máu và danh dự) là cuốn truyện ngắn viết bởi Chris Metzen diễn ra tại vũ trụ Warcraft.

Miêu tả tại bìa sau:

Trong làn sương mờ ảo từ thời quá khứ xa xưa, thế giới Azeroth chứa đầy những sinh vật lạ lùng với rất nhiều chủng loài phong phú. Những tiên thần

bí và người lùn cứng cáp sánh bước cùng với những nhóm con người trong một mối quan hệ yên bình hòa hợp – cho tới khi một đạo quân ma quỷ mang tên Quân Đoàn Rực Lửa xuất hiện tàn phá sự bình yên vốn có của toàn thế giới. Orc, rồng, yêu tinh và troll đua nhau dành đất các vương quốc hỗn loạn và bị chia cắt – khởi đầu cho một âm mưu hiểm ác cực kỳ to lớn sẽ quyết định số phận của toàn thế giới

WARCRAFT

Hiệp sĩ Tirion Fordring vẫn luôn tin rằng Orc chỉ toàn là lũ hèn hạ và thối nát, nhưng rồi sau một chuỗi những sự kiện diễn ra, một hành động đầy tôn kính và lòng trắc ẩn đã thách thức quan điểm của ông về Orc và khiến ông phải suy xét tới cùng rằng ai là con người — còn ai mới thực sự là quái vật.

Giải nghĩa tiêu đề:

Tiêu đề của cuốn sách, “Bằng máu và danh dự” , liên hệ trực tiếp đến cảm giác to lớn về danh dự mà nhân vật chính, Tirion Fordring, đã trải nghiệm. Nó xuất phát từ câu nói cổ xưa của con người: “Esarus thar no’Darador” , nghĩa là “Chúng tôi nguyện cống hiến bằng máu và danh dự”. Những từ đó thường được thấy trên bìa những pho sách tôn giáo ở thế giới Azeroth.

Về tác quyền:

This book is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are products of the author’s imagination or are used fictitiously. Any resemblance to actual events or locales or persons living or dead is entirely coincidental.

POCKET BOOKS, a division of Simon & Schuster, Inc.

1230 Avenue of the Americas, New York, NY 10020

Copyright © 2000 by Blizzard Entertainment

All rights reserved, including the right to reproduce this book or portions thereof in any form whatsoever. For information address Pocket Books, 1230 Avenue of the Americas, New York, NY 10020

ISBN: 0-7434-1897-2

First Pocket Books Ebooks Edition December 2000

POCKET and colophon are registered trademarks of Simon & Schuster, Inc.
Cover illustration by Bill Petras and Chris Metzen
Visit us on the World Wide Web: <http://www.SimonSays.com>

Lời đề tặng:

Gửi tặng những người thân yêu, Pete và Kathy Metzen, vì tất cả tình yêu, sự hỗ trợ, và sự cố vũ của họ suốt những năm qua.

Gửi tới Nhóm Hamro – Sam Moore, Michael Carrillo, Mike Pirozzi, và Daniel Moore, vì luôn luôn nhắc nhở tôi về ý nghĩa của từ “sử thi”.

Gửi tới Walter Simonson, người giống như một vị thần sấm định rõ mọi giá trị của tôi là một nghệ sĩ và là người kể chuyện.

Và cuối cùng, nhưng không hề nhỏ bé – gửi tới tất cả những người anh chị em đầy tài năng của tôi ở Blizzard mà tôi đã có được đặc ân là xây dựng nên những thế giới vĩ đại nhất trong những trò chơi máy tính. Điều này dành cho các bạn, tất cả các bạn.

Về tác giả:

Chris Metzen là Giám đốc Sáng tạo cho hãng Blizzard Entertainment và cũng làm việc với vai trò là nhà văn và nhà thiết kế cho công ti suốt bảy năm qua. Chris đã dẫn dắt sự phát triển và cốt truyện của các thế giới trò chơi của Blizzard, bao gồm Warcraft, Diablo, và StarCraft. Chris là đồng tác giả của truyện ngắn “Revelations” của StarCraft với nhà văn Sam Moore trong số mùa xuân 1999 của tạp chí Amazing Stories. Warcraft: Of Blood and Honor là tác phẩm đầu tiên của riêng Chris trong thế giới giả tưởng này.

Thông tin thêm:

Vẽ bìa: Chris Metzen

Phát hành: Pocket Star

Ngày phát hành: Tháng 1 năm 2001

Người dịch: S1lverlighT

Tình trạng dịch: đã hoàn tất

Chương 1: Cuộc đối đầu

Một luồng gió mát nhẹ nhàng uốn mình thổi băng qua những cành cao của những cây sồi vĩ đại, già cỗi của khu rừng Hearthglen Woods. Không gian yên tĩnh đã bỏ đi và để lại một mình Tirion Fordring với những suy nghĩ của ông. Con ngựa chiến xám của ông, Mirador, kễnh kễ đi nước kiệu một cách chậm chạp, nhẹ nhàng dọc theo con đường đi săn uốn khúc. Trong suốt cuộc đi săn này, thật là khó khăn để kiếm được một ít gì đó như vài tuần trước. Tirion bước vào cuộc đi săn với hy vọng bắt được bất cứ thứ gì khi ông có cơ hội. Thật sự thì ông thích sự hùng vĩ và khô khan của không khí nơi này trong một đất nước cởi mở hơn là cái lâu đài già nua, lạc hậu, gò bó của ông. Tirion đã đi săn thú trong khu rừng này kể từ khi ông còn là một cậu bé và

còn thấy được sự tươi đẹp, phong phú của nó cũng như biết con đường đi sẵn uốn khúc này như lòng bàn tay. Khu rừng này cũng là nơi mà ông có thể xa lánh, trút bỏ gánh nặng, phiền não trong công việc của mình. Ông ước mơ một ngày nào đó sẽ có thể mang cậu con trai, Taelan, đi săn với mình để cậu có thêm nhiều kiến thức về đất nước tươi đẹp này.

Thủ lĩnh của các Paladin, Tirion Fordring là người đàn ông mạnh mẽ. Ông mãnh mẽ cả về thể chất lẫn tinh thần, và ông vẫn luôn là một trong những Paladin giỏi nhất của đất nước ông. Mặc dù đã xấp xỉ tuổi năm mươi, nhưng trông ông vẫn lực lưỡng và cường tráng như một người đàn ông trẻ tuổi. Trong bộ ria mép dài và rậm rạp cùng với mái tóc nâu sọc xen lẫn màu xám trắng, người ta khó lòng xác định được tuổi tác của ông qua con mắt xanh long lanh, sắc bén và tràn đầy sức mạnh.

Tirion là người cai trị Liên Minh hùng mạnh của vùng Hearthglen, một vùng rừng già rộng mênh mông nép mình giữa sự hùng vĩ của dãy Alterac cao chót vót và hồ Darrowmere che phủ sương mù. Tirion rất được kính trọng ở đây với tên tuổi và chiến công mà ông lập được từ thời đế chế Lordaeron. Ngôi làng to lớn của ông, MardenHolde, nằm trấn giữ ngay giữa trung tâm thương mại và trao đổi mua bán nhộn nhịp của Liên Minh. Những cư dân vùng Hearthglen rất tự hào trước sự đồ sộ và cao lớn của bức tường thành vững chắc chưa bao giờ sụp đổ trước mọi quân thù, ngay cả những ngày đen tối của Lordaeron dưới sự xâm lược của bọn Orc.

Trong nhiều tuần trở lại đây, làng MardenHolde của Tirion đã phải đón tiếp rất nhiều người lãnh đạo, sứ giả từ nhiều vương quốc trong Liên Minh, những người đi qua Hearthglen mang theo những mục đích ngoại giao bí mật. Ông đã gặp riêng khá nhiều người, và ông sẵn sàng giúp đỡ để chứng tỏ lòng mến khách của mình. Mặc dù sự giúp đỡ chân thành của Tirion rất được kính trọng, nhưng ông vẫn cảm thấy sự căng thẳng đang lớn dần trong họ. Ông nghi ngờ rằng họ được giao nhiệm vụ để mang lại những tin tức tồi tệ cho hội đồng tối cao của Liên Minh. Dù rất cố gắng, nhưng ông vẫn không thể tìm ra được sự thật bên cạnh những tin tức này. Fordring không phải là một kẻ ngu ngốc. Trong suốt ba mươi năm phục vụ cho Liên Minh trong vai

trò một Paladin, ông nhận ra rằng chỉ có một thứ là nguyên nhân làm cho mọi người trở nên lo lắng như vậy: Chiến tranh đã trở lại Lordaeron.

Cũng chỉ mới mười hai năm kể từ cuộc chiến chống lại bọn Orc kết thúc. Đó là một cuộc xung đột đẫm máu nổ ra ở phương Bắc, để lại sự sụp đổ của rất nhiều vương quốc trong Liên Minh và nhấn chìm chúng trong tối tăm. Rất nhiều chiến binh ngoan cường đã ngã xuống trước khi bọn man rợ rút lui khỏi cuộc chiến. Tirion đã mất đi một số người bạn thân thiết và nhiều chiến binh trong cuộc chiến này. Mặc dù quân đội Liên Minh đã được tập hợp lại và giành lại chiến thắng trong tình thế cận kề cái chết, nhưng họ đã phải trả một cái giá quá đắt. Hầu hết những người hy sinh là một thế hệ thanh niên trẻ tuổi đã không màng cái chết hiến dâng cuộc đời mình cứu loài người khỏi ách nô lệ của bọn Orc hung tàn hoang dã.

Khi cuộc chiến gần kết thúc, bọn Orc đã bị suy yếu và không còn những lãnh đạo tài ba để chỉ huy cuộc chiến và kết quả chúng bị bao vây trong vùng đất của Liên Minh. Tuy nhiên, để đề phòng những trường hợp bất trắc có thể xảy ra, quân đội gồm bộ binh và kỵ sĩ vẫn luôn túc trực sẵn sàng tấn công đối phương khi có thể, và bọn man rợ đã có phần dịu xuống và nằm hẳn trong thế bị động. Thật vậy, thời gian qua đi, bọn Orc dường như đã hoàn toàn mất đi bản tính hung tợn, khát máu và rơi vào trạng thái hệt hần, thờ ơ trước mọi việc trong bộ tộc mình. Một vài ý kiến cho nguyên nhân trên là do tình trạng bị động đã làm cho bản tính hung tàn đó không còn nữa, tuy nhiên Tirion vẫn còn nghi ngờ và rất dè chừng. Ông đã từng trực tiếp thấy sức mạnh và bản năng khát máu của bọn man rợ trong cuộc chiến. Ký ức về sự hung tàn của chúng vẫn gợi lại trong những giấc mơ của ông suốt nhiều năm sau cuộc chiến. Ông tin chắc rằng bản năng hiếu chiến của chúng vẫn chưa mất hoàn toàn.

Tirion cầu nguyện suốt đêm, khẩn cầu những thứ ông có thể, mong sao cho những cuộc xung đột không còn gây nguy hiểm đến thần dân của ông nữa. Có lẽ, ông hy vọng đứa con trai bé nhỏ của ông sẽ có thể ném trái được cái kinh hoàng và khiếp đảm của chiến tranh. Như một Paladin, nó sẽ có thể nhìn xa hơn, nhìn thấy và hiểu được tiếng khóc của những đứa bé mồ côi

hay những cảnh ly tán, chết chóc của cái bi kịch mà chiến tranh mang lại cho chúng. Ông tự hỏi làm thế nào mà trên khuôn mặt của những đứa trẻ đó lại không hằn lên những vết đau đớn, phân ly khi bóng tối của nỗi tan thương, mất mát cùng nỗi sợ hãi luôn bao trùm quanh tuổi thơ chúng. Ông thề rằng sẽ không cho phép những đau thương đó xảy ra với con trai ông. Chưa hết, ngoài những lời nguyện cầu của mình, Tirion không thể bỏ qua những vấn đề đang xảy ra trong thực tại. Các phụ tá thân cận nhất của ông và các cố vấn đã kể lại cho ông những tin dữ trong nhiều tháng nay – Orc một lần nữa đã trở lại. Mặc dù khó để tin những tin tức đó, nhưng việc xuất hiện của nhiều xứ thần đã buộc ông phải tin đó là sự thật.

Nếu lũ Orc đã đủ dạn dặt để nổi lên lần nữa. Ông sẽ làm mọi thứ để có thể ngăn cản được chúng. Trách nhiệm là thứ gì đó luôn gắn chặt với một phần cuộc sống của ông. Tirion đã trải qua phần lớn cuộc đời của mình để bảo vệ vùng đất Lordaeron bằng cách này hay cách khác. Mặc dù ông không được sinh ra trong tầng lớp quý tộc, nhưng với lòng nhiệt thành và nỗ lực, ông đã giành được danh hiệu Paladin ở tuổi mười tám. Tirion phục vụ đức vua với lòng trung thành tuyệt đối và từ đó giành được sự tin cậy, chia sẻ của đức vua. Nhiều năm sau đó, khi mà cơn man rợ mở của xâm lược đầu tiên vào Lordaeron, dự tính phá tan nền văn minh này, ông là một trong những Paladin danh dự đã đứng chung hàng ngũ với Uther – được ví như người mang lại ánh sáng và được coi là một Paladin thần thánh, chiến đấu chống lại chúng.

Uther, Tirion cùng một số Paladin sùng đạo nhiệt tình khác đã được tổng giám mục Alonsus Faol lựa chọn để trở thành những người dẫn đường cho “Ánh Sáng Chúa Trời.” Nhiệm vụ và bốn phận thiêng liêng của họ đã tăng lên gấp đôi khi họ là những người thân cận với Chúa trời. Những Paladin không chỉ có nhiệm vụ dẫn đầu đội quân chống lại những thế lực đen tối, độc ác mà còn giúp cứu sống những con người vô tình bị thương trong các cuộc chiến. Thật vậy, với sự lãnh đạo của Paladin và sức mạnh của họ, loài người đã vượt qua được dòng chảy của chiến tranh để tận hưởng hạnh phúc hòa bình của ngày hôm nay.

Mặc dù sức mạnh của Ánh Sáng đã bị giảm dần theo năm tháng, nhưng Tirion vẫn cảm thấy sức mạnh vẫn tuôn chảy bất chấp tuổi tác của ông. Vì con trai ông và toàn thể thần dân, ông sẽ luôn có đủ sức mạnh để chiến đấu đến hơi thở cuối cùng.

Đẹp đi những suy nghĩ trong đầu, Tirion dừng lại để trấn tĩnh. Ông rất ngạc nhiên khi nhận ra rằng mình đã đi lang thang xa khỏi con đường đi săn quanh co. Con đường uốn lượn giữa khu rừng rậm rạp cây đẵng sau. Tirion nhớ rằng nơi đây không hề có một trạm dừng chân. Thực tế, ông không thể hồi tưởng lại lần cuối cùng mình có thể đi xa được như thế này. Tirion dừng lại một lát để uống nước. Ông có thể nghe tiếng suối róc rách chảy và mùi không khí trong lành mát mẻ ở gần đó. Bầu trời xanh quang đãng cao rộng với một cặp con chim ưng đang uốn lượn. Ông thật sự yêu vùng đất này, ông tự nhủ với chính mình sẽ phải quay lại nơi khi có cơ hội. Nhẹ nhàng vuốt nhẹ mái tóc xám bạc của mình, Tirion tự trách mình khi đã có những suy nghĩ mông lung như lúc này. Vì ông rõ ràng ra ngoài để đi săn, để chiêm ngưỡng cảnh đẹp bên ngoài. Tirion khéo léo quay đầu ngựa trên con đường hẹp và thúc Mirador nhanh xuống núi. Ông giật mạnh dây cương và hướng con ngựa trung thành của mình về khu rừng rậm rạp.

Một vài phút sau, ông đi chậm lại rồi lại phi nước đại đến một tháp canh đổ nát bị bỏ hoang. Ông dừng lại gần chân tháp và ngược nhìn tòa tháp vắng vẻ này. Như những công trình đổ nát khác tọa lạc trên vùng đất này, chúng là những thứ giúp hồi tưởng về một thời kì đen tối. Những bức tường của tòa tháp bị phá tan tành kèm theo đó là những vết cháy đen đúa gây ra bởi những cỗ máy bắn đá đồ sộ của bọn Orc. Ông vẫn còn nhớ những cỗ máy hủy diệt này đã ném ra những khối đá ngùn ngụt lửa cháy từ một khoảng cách rất xa và tàn phá những ngôi làng trong suốt cuộc chiến. Ông tự hỏi làm sao những công trình này lại vẫn có thể đứng hiên ngang giữa mưa gió như vậy trong một thời gian dài. Trong khi đang xem xét xung quanh chân tháp, ông bắt gặp những dấu chân lạ trên mặt đất. Tirion xuống ngựa để kiểm tra kỹ nó. Và lúc này, những mạch máu của ông dường như đông cứng lại khi

ông nhận ra những dấu chân quá cỡ này không được tạo ra bởi một con người – chúng lại còn rất mới.

Tirion nhanh chóng đảo mắt nhìn quanh và phát hiện ra nhiều dấu chân rải rác khắp nơi dù chúng đã được xóa đi. Ông phỏng đoán rằng bọn Orc chắc hẳn đã ở đây trong vòng vài ngày trở lại. Có thể bọn cục súc man rợ đó đã được huy động trở lại, ông tự hỏi. Không, ít nhất cũng phải có một lời giải thích nào khác. Vì biên giới Hearthglen rất vững chắc và an toàn. Không thể có con đường nào để cho một nhóm lớn lũ Orc đi qua vùng đất của ông mà không bị phát hiện trong thời gian lâu như vậy. Do thám của ông cũng như các lính canh đáng lẽ phải báo động ngay khi có bất cứ sự xâm nhập nào tại Hearthglen hoặc sự có mặt của bọn man rợ tại đây. Những dấu chân vẫn còn rất mới, không thể lầm được.

Tirion lái Mirador đi một vòng ra sau tháp và lấy thanh kiếm thường nặng trĩu ra khỏi vỏ được vắt bên yên ngựa. Ông ước sao mình đã mang theo cây búa chiến thân thuộc thay vì cây kiếm cùn này. Mặc dù đã tập luyện để sử dụng tốt mọi thanh kiếm, nhưng Tirion vẫn thấy dễ chịu hơn khi được nắm trong tay cây búa truyền thống như mọi Paladin vẫn làm khi đối mặt với hiểm nguy.

Nhẹ nhàng hết mức có thể, Tirion bước vào trong tòa tháp, băng qua những đồng gạch đá lụn vụn chắn ngay cổng chính. Một số thanh xà bằng gỗ đã rơi xuống từ trên trần nhà lung lay ọp ẹp và vỡ thành nhiều mảnh làm nứt mẻ cả cái sàn lát đá. Ông kiểm tra qua phòng gác đồ nát và phát hiện thấy một dấu hiệu nhỏ, vài đốm lửa đang cháy trong một cái hốc nhỏ cạnh chiếc giường xếp chập vá rách rưới. Lửa trong đó gần như đã cháy hết. Rõ ràng là bọn Orc đã trú ngụ trong tòa tháp cũ này. Nhưng lạ ở chỗ là ông không thấy một món vũ khí hay một vật mang dấu hiệu nào của chúng, những thứ mà bọn Orc thường hay mang theo nhất. Ông tự hỏi tại sao bọn man rợ đó lại có thể thản nhiên ngồi tại đây không chút lo lắng trong vùng đất của Liên Minh được bảo vệ nghiêm ngặt như vậy.

Quyết định trở lại lâu đài của mình và tập trung quân lính, Tirion rời khỏi tòa tháp và sải bước dài ra ngoài. Và điều làm ông ngạc nhiên, đôi mắt ông đang đối diện ngay trước một tên Orc khổng lồ, nó bất ngờ xuất hiện từ trong một bụi rậm gần đó. Tên Orc cũng có vẻ bị giật mình trước sự hiện diện của Tirion, nó bỏ bó đuốc cháy dở đang cầm trên tay xuống và rút cây rìu hai lưỡi đồ sộ ra. Tirion nghiêng chặt răng rồi múa vài đường kiếm đe dọa. Một cách chậm chạp, tên Orc dờn nhẹ đôi chân đồ sộ của nó theo những chuyển động của Tirion, trong tay vẫn nắm chặt cây rìu.

Đã nhiều năm kể từ lần cuối cùng ông chạm trán với một tên Orc, ông nhìn kỹ tên cục súc này một cách sợ hãi nhưng không hề nao núng. Theo kinh nghiệm bản thân, ông nhận ra có cái gì đó rất khác biệt ở tên Orc này. Tất nhiên là nó cao to vạm vỡ, đầy cơ bắp như những tên Orc khác mà ông từng gặp. Làn da xanh thô thiển cùng dáng đứng giống khỉ của nó càng làm nó giống một tên Orc. Hàm răng nanh gớm ghiếc cùng với đôi tai nhọn hoắt của nó khiến ông hồi tưởng về những tội ác của bọn Orc mà ông đã chứng kiến trong suốt cuộc chiến. Nhưng một vài thứ trên vóc dáng sinh vật này cùng thái độ của nó quả là rất khác. Trông tư thế đứng của nó có vẻ nặng nề và già nua với khuôn mặt xuất hiện nhiều nếp nhăn quanh đôi mắt. Đa số bọn Orc thường trang trí cho chúng bằng những mảnh ghép không cân xứng lên áo giáp và găng tay sắt đầy gai nhọn, trong khi tên Orc này chỉ mặc có một tấm lông thú được vá lại và chiếc quần da thuộc đỏ hoe. Sự bình tĩnh một cách chết người cùng cái thể đứng rất thoải mái của nó chứng tỏ đây không phải là một tên Orc trẻ tuổi hung tợn, nhưng quả thật thật đây là một tên Orc đầy kinh nghiệm. Mặc dù thấy rõ là nó đã già, nhưng lại có khả năng vô cùng nguy hiểm, nguy hiểm hơn hẳn những tên Orc mà ông từng đối đầu.

Sinh vật khổng lồ đó đứng bất động trong một thời gian dài, cứ như thể rằng nó thách thức Tirion hành động trước vậy. Tirion nhanh chóng xem xét kỹ những bụi rậm xung quanh để chắc chắn rằng không có một tên Orc nào đó đang phục kích ông. Quan sát lại tên Orc, ông nhận ra là nó không hề di chuyển một ly nào từ nãy giờ. Nó gật đầu với Tirion như thể nói rằng nó chỉ

có một mình. Cách quan sát không rời mắt khỏi Tirion chứng tỏ nó muốn ông dồn tất cả sự chú ý của mình vào trận đánh sắp diễn ra.

Khi cảm thấy độ bình tĩnh của tên Orc đã có phần chắc chắn, Tirion lao tới. Tên Orc dễ dàng né sang một bên tránh đòn tấn công đầu tiên của Tirion và vung cây rìu quá cỡ của nó một vòng cung rộng. Theo phản xạ, Tirion cúi đầu nhanh xuống để né đòn tấn công chí mạng và lăn một vòng lấy lại thế phòng thủ. Năm lấy thời cơ, Tirion thọc mạnh thanh kiếm của ông vào phần bụng không được che đậy của tên Orc. Nó điều nghệ chặn đường tấn công của Tirion lại bằng cán rìu và nhanh chóng nhảy giật lùi về sau để kiếm thêm khoảng không. Tirion giả vờ tấn công vào bên phải và sau đó đánh ngược trở lại bằng một đòn quét kiếm. Trong chớp mắt, đòn tấn công đã bị đón lấy bằng nước di chuyển thông minh, tên Orc xoay người một vòng đối diện lại với Tirion và tung ra một đòn chém thẳng xuống từ đỉnh đầu với ý định cắt Tirion ra làm đôi. Ông vội lăn ngay ra ngoài khi đường rìu chỉ cách mình có vài inch. Hai địch thủ tiếp tục đứng lên và thủ thế tấn công một lần nữa. Họ nhìn chòng chọc vào nhau với sự ngạc nhiên cao. Tirion buộc phải thừa nhận tên Orc này là một đối thủ đáng sợ nhất mà ông từng gặp. Một nụ cười nham hiểm thoáng quá trên gương mặt của tên Orc như thể nó tỏ ý rất khâm phục tài năng của Tirion.

Hai đối thủ bắt đầu di chuyển vòng tròn, họ đang dò ước sức mạnh cũng như điểm yếu của nhau. Tirion lại một lần nữa ngạc nhiên bởi thái độ và sự tập trung cao độ của nó. Vì những tên Orc khác ông từng chạm trán thì đều lao vào ông với sự hung hăng đầy khinh suất, chúng thích sự tàn ác và sức mạnh man rợ hơn là cách đánh và chiến thuật chiến đấu. Tuy nhiên, với tên Orc này, nó đã chứng minh được những kỹ năng xuất sắc và sự bình tĩnh tuyệt vời.

Cho đến thời điểm này, Tirion tự hỏi có phải hoặc không phải nó là sinh vật mạnh nhất mà ông từng biết. Trong một phút chốc, ông đã lo lắng rằng sự mệt mỏi và khả năng phản xạ kém sẽ làm ông bại trận trong giờ phút quyết định này. Những suy nghĩ rời rạc về người vợ yêu và đứa con trai đã bị bỏ lại cho việc tự lo lấy bản thân bỗng hiện ra trong ý nghĩ ông, những thứ đã

làm yếu đi tinh thần Tirion. Với một cái khịt mũi nhạo báng, ông gạt bỏ những ngờ ngực trong đầu và cầm chặt vũ khí. Ông đã đối diện với cái chết một trăm lần. Ông biết phải làm sao. Ông làm một động tác thư giãn rồi tự nhắc mình là bản năng chiến đấu của ông vẫn còn rất sắc sảo. Và sức mạnh của Ánh Sáng luôn bên cạnh ông. Không cần biết sức mạnh chiến đấu của tên Orc có tới đâu đi nữa thì nó vẫn là một phần của bóng tối. Nó là kẻ thù truyền kiếp của con người. Và vì điều đó, nó phải chết.

Xông tới với quyết tâm cao độ, ông chém tên Orc với những đường kiếm mãnh liệt bằng tất cả sức mạnh mà ông có thể có. Tên Orc buộc lòng phải nhảy ra để tránh đòn của Tirion. Ông dồn tên Orc về phía sau với những chiêu kiếm liên tục. Tên Orc cố gắng đỡ những nhát kiếm của người Paladin, nhưng vẫn bị mất thăng bằng bởi một đòn thế lão luyện. Tirion đã để lại một vết thương sâu hoắm trên đùi tên Orc, làm nó quy xuống, đất bay mù trời. Tên Orc già gầm lên một tiếng khi nó ngã xuống đồng bùn. Ôm lấy cái đùi bị thương trong đau đớn, tên Orc cố gắng đứng lên một lần nữa, đoán rằng Tirion sẽ nhân cơ hội lợi thế này tấn công nó. Nhưng thật ngạc nhiên, Tirion lùi lại và chậm rãi ra hiệu cho nó đứng lên. Tên Orc nhìn ông với ánh mắt sững sờ.

Tirion là một Paladin, một hiệp sĩ của Hội Knight of Silverhand, và với ông, giết một đối thủ đã ngã trong một cuộc chiến tay đôi là đương nhiên rất thiếu danh dự. Tôn chỉ của Hội đòi hỏi ông phải cho tên Orc một ân huệ. Ông gạt đầu với tên Orc một cách quả quyết, và ra hiệu cho nó đứng lên. Nhe hàm răng sắc nhọn và vàng khè ra trong đau đớn, tên Orc từ từ nhặt lại cái rìu và đứng lên. Họ đứng đó khá lâu, hai ánh mắt không rời khỏi nhau. Tên Orc tiến lên một bước và làm động tác đưa nắm đấm lên tim nó. Một lời chào, Tirion nhận ra. Bây giờ đến lượt ánh mắt của Tirion tràn đầy sự ngờ vực. Chưa có một tên Orc man rợ nào ra hiệu chào ông trong chiến trận. Ông thừa nhận rằng tên Orc này còn có một cái gì đó hơn sự hung dữ. Tuy nhiên, nó đang là đối thủ của ông. Ông gạt đầu với nó như hiểu ý rồi tiếp tục đưa kiếm lên.

Lần này đến lượt tên Orc tấn công trước. Không thể trụ vững vì vết thương trên đùi, nó buộc phải tấn công người Paladin bằng những bước ngắn nhưng rất hung tợn. Vung chiếc rìu chỉ bằng một tay, tên Orc dùng mãnh chém về phía Tirion. Người Paladin cũng phải khá vất vả mới tránh được nhát chém nguy hiểm của tên Orc, và bị ép lùi về phía cửa vào của tòa tháp. Với nỗ lực tránh đòn, Tirion ngã vào phòng canh gác từ cửa trước. Choáng váng, Tirion thét lên khi chiếc rìu sắc nhọn cửa vào cánh tay trái của ông. Cố gắng chịu đau, ông lấy sức đánh vào cánh tay bị hở của tên Orc. Tên Orc bất ngờ rống lên trong giận dữ, đánh rơi chiếc rìu xuống sàn đá. Tirion tiếp tục ra chiêu, hy vọng cuộc chiến sẽ kết thúc càng nhanh càng tốt.

Cùng lúc đó, tên Orc nhặt được một cây cột nhà và bổ vào người Palaidin với lợi thế.

Tirion lùi lại để tránh nhát chém vụng về của tên Orc. Cây cột nhà chém vào một bên tường. Bụi và cát đá rơi lả tả từ trần nhà. Cây cột kêu răng rắc cùng lúc với bức tường của tòa tháp lung lay. Tirion tiếp tục tấn công, chém thứ vũ khí tạm thời của tên Orc thành từng mảnh với những nhát chém mạnh. Nhận ra tình thế bất lợi, tên Orc vứt bỏ cây cột nhà và lao đến Tirion với cánh tay gân guốc vươn dài. Thét lên trong giận dữ, tên Orc to lớn muốn nắm lấy cổ Tirion. Người Paladin cố gắng đâm tên Orc một nhát trước khi cả thân hình đồ sộ của nó ngã ập xuống người ông. Hai chiến binh ôm nhau ngã vào bức tường khiến trần nhà vỡ và đổ ập xuống người họ.

Tirion tỉnh giấc vì tiếng cửa gỗ và tiếng đào đá. Ông cảm thấy như xung quanh mình vẫn còn đám bụi mù đó. Tất cả những thứ còn lại chỉ có 1 màu đen. Cảm giác của ông bây giờ rất trống rỗng, nhưng nơi ngực ông có một cảm giác nặng trĩu. Khi bụi mù tan đi, ông nhận ra rằng mình đang bị đè dưới một cây cột lớn bị gãy. Chân ông cũng vậy, nó đang bị đè bởi một mảnh vỡ của một chiếc súng cối. Giật mình, ông nhìn xung quanh tìm dấu vết của tên Orc. Ông sẽ không còn sức kháng cự nếu nó đến và kết liễu ông. Với tay xuống dưới, ông nắm lấy một chiếc cọc gỗ và dùng hết sức nhấc nó lên. Chiếc cọc đổ sang một bên và rơi vào đồng gạch vụn.

Sự đau đớn tràn về trong cơ thể Tirion. Đầu ông quay cuồng khi vết cắt trên cánh tay tràn máu ra sàn nhà. Ông cố gắng nâng người dậy và cảm thấy một sự đau đớn ghê gớm như thể những chiếc xương sườn bị gãy của ông đan vào nhau. Chân phải của ông cũng vậy, như thể nó đã gãy dưới những mảnh vỡ của súng cối. Chao đảo vì mệt mỏi và sự đau đớn cực độ về thể xác, ông nghĩ có lẽ ông sẽ chết mất. Ông vẫn còn nghe thấy tường và trần nhà kêu kéo kẹt. Cả tòa tháp sắp bị sập. Với ý thức đang dần mờ nhạt, ông nghe thấy tiếng sột soạt sau lưng ông. Cố gắng giữ tỉnh táo, Tirion quay lại đủ kịp nhìn thấy một cánh tay màu xanh đang vươn tới. Thở mạnh trong sợ hãi, ông bỗng thấy xung quanh mình bóng tối bao trùm.

Dịch: S1LVERLIGHT

Chương 2: Những câu hỏi không lời đáp

Ánh nắng đổ dài trên mái vòm của toà thánh. Những hạt bụi bám vào nhau như đang hoà mình trong vũ điệu buồn tẻ, bị cơn gió nhẹ thổi qua đại sảnh. Nhiều hàng nến trắng được đặt trước ô kính màu to lớn. Trên cửa sổ là bức tranh vẽ người chiến binh của hoàng tộc đầy kiêu hãnh. Hình ảnh uy nghi của ngài được miêu tả bằng hàng ngàn mảnh kính màu li ti, đã trở nên sinh động hơn bao giờ hết. Trong vòng hào quang, một tay ngài cầm chiếc búa chiến uy lực và tay kia là quyển sách da thuộc dòng chữ: “Esarus thar no’Darador” – “Chúng tôi nguyện cống hiến bằng máu và danh dự.”

Tirion Fordring ngược nhìn bức tranh đầy màu sắc mà cảm thấy lòng mình lâng lâng. Ông quỳ lên phần bực được trạm trổ và khiêm nhường cúi đầu cầu nguyện. Bên trái ông, có nhiều người đàn ông áo trắng đứng lặng lẽ. Họ là những thầy tu – tu sĩ trong thời chiến – được mời đến từ vùng Northshire. Sự có mặt của họ nhằm cổ vũ tinh thần cho Tirion, điều dạn dĩ mà anh được hưởng. Ngay đối diện nhóm tu sĩ là những người mang trên mình áo giáp sáng loáng. Họ là những Tay Kiếm của Hội Cánh Tay Bạc – những Paladin. Nhiều Paladin nổi danh khi trở thành người chiến thắng của Lordaeron và Alliance. Họ đứng đó nhằm ủng hộ cho Tirion – một tân binh trong hàng ngũ của mình. Luồng ánh sáng soi rọi ngay vào trung tâm bệ thờ, nơi một người mặc áo choàng và đặt một quyển sách trên đùi, đắm chìm trong suy nghĩ. Tirion nhận ra được sau lưng còn có một nhóm người khác trong thánh đường đang bàn tán trong lúc chờ nghi lễ được cử hành.

Người đàn ông mặc áo choàng ở trung tâm đưa tay lên, ra hiệu cho nhóm người đang nói chuyện im lặng. Tirion như ngừng thở. Khoảnh khắc anh mong đợi đã đến. Vị tu sĩ áo trắng đứng lên và tiến về phía Tirion đang quỳ. Tổng giám mục dừng lại ngay khi đến phần bực và mở quyển sách đang cầm trên tay. Với giọng như sấm, ông đọc lớn:

“Trong ánh sáng, chúng ta cùng tụ hội nhằm tặng sức mạnh cho người anh em. Nhờ ơn Ngài, anh sẽ được tái sinh. Nhờ sức mạnh của Ngài, anh sẽ chấn chỉnh lại sự hỗn loạn. Nhờ sức mạnh của Ngài, anh sẽ đánh bại bóng đêm. Và nhờ sự khôn ngoan của Ngài, anh sẽ dẫn dắt đồng đội đến với sự vĩnh hằng của thiên đàng.” Nói đoạn, ngài tổng giám mục đóng quyển sách và

quay nhìn những người đàn ông đứng bên trái. Tirion cảm nhận được niềm hứng khởi chạy suốt khắp cơ thể. Tirion thở khê và tập trung vào thời điểm thiêng liêng.

“Những tu sĩ của vùng Northshire, nếu các người nghĩ người đàn ông này xứng đáng, hãy cầu nguyện cho anh ta,” vị giám mục nói giọng trang trọng. Một người choàng khăn trắng tiến lên phía trước, mang theo chuỗi đá màu xanh đậm trên tay, Người tu sĩ tiến lại bực và tôn kính đặt chuỗi đá trên cổ Tirion. Ông nhúng tay vào chén thánh và xúc lên vàng trán đầy mồ hôi của Tirion.

“Nhờ sức mạnh của Ánh Sáng, mọi vết thương sẽ được hồi phục,” vị tu sĩ khê nói. Ông cúi chào và trở về vị trí của mình.

Vị tổng giám mục quay về bên phải và nói: “Những Paladin của hội Silver Hand, nếu các vị nghĩ vị này là người xứng đáng, hãy luôn cầu nguyện cho anh ta.”

Hai trong số những người mặc áo giáp tự hào tiến lên phía trước và đứng trang trọng trên bực. Một người cầm chiến búa lớn đầu bạc, có khắc dấu hiệu phép thuật, bọc trong tấm lụa xanh. Tirion đầy kinh ngạc trước sự trạm trổ khéo léo của món đồ thủ công. Chiếc búa chiến được đặt xuống trước mặt Tirion. Người Paladin cúi đầu và quay lại vị trí của mình. Người thứ hai, mang trên vai đôi giáp bạc, bước lên và nhìn Tirion. Đó là Saidan Dathrohan, người bạn thân nhất của Tirion. Gương mặt người chiến binh đầy niềm tự hào và phấn khởi. Tirion cười đáp lại. Phải mất một thời gian để kiềm nén niềm hạnh phúc, Saidan đặt đôi giáp bạc lên vai Tirion và nói giọng nghiêm trang. “Bằng sức mạnh của Ánh Sáng, mọi kẻ thù sẽ bị tiêu diệt.”

Nói xong, Saidan điều chỉnh lại mảnh giáp, giúp cho chiếc áo choàng xanh vẫn có thể tự do bay phấp phới. Sau đó, Saidan quay lại với những người chiến binh khác. Tirion như nghe được tiếng tim mình đập mạnh mẽ vì sự phấn khích quá lớn. Vị Tổng Giám Mục bước dài về phía Tirion lần nữa, đặt tay lên trán anh và tuyên bố:

“Hãy ngẩng cao và đứng lên,” Tirion cảm thấy tự hào trước trọng trách mà mình sắp đảm nhiệm. Vị Tổng Giám Mục nhìn Tirion, rồi đọc lớn từ quyển sách ra:

“Người, Tirion Fordring, có thể sẽ giữ gìn và duy trì danh dự và biểu trưng của Hội Silver Hand?”

“Tôi xin thề,” Tirion trả lời thật nghiêm trang.

“Người có thể sẽ luôn hướng về Thần Ánh Sáng và mở mang sự thông thái của Người đến với anh em của mình không?”

“Tôi xin thề.”

“Người có sẵn sàng chế ngự và tiêu diệt Bóng Tối, bảo vệ người yếu đuối và vô tội bằng cả cuộc sống của mình?”

Tirion trả lời bằng cả sức mạnh và sự chân thành của mình, “Trước máu và danh dự, tôi xin thề.”

Vị Tổng Giám Mục đóng quyển sách lại và lùi về trung tâm của bệ thờ.

Quay mặt nhìn đám đông, vị Tổng Giám Mục tuyên bố, “Hỡi Anh Em – những người đang ở đây để làm chứng cho ngày hôm nay – hãy giơ cao tay và để Ánh Sáng soi rọi người đàn ông này.” Mọi người đều giơ cánh tay phải của mình lên và hướng về phía Tirion. Trước sự ngạc nhiên của Tirion, bàn tay của mọi người bắt đầu xuất hiện vầng hào quang màu vàng. Và Tirion nghĩ đó là do sự phấn khích của những người có mặt ở đây đã tạo nên cảm giác tuyệt vời như vậy. Vừa lúc đó, ánh nắng mặt trời đã bắt đầu chuyển mình và trải dọc xuống sàn. Và như một sự sắp đặt đầy thú vị, tia nắng soi rọi ngay Tirion. Tirion như hoà mình vào cái ấm áp đầy sức sống của thứ ánh sáng mạnh mẽ đó, cảm nhận được một nguồn năng lượng đã được khởi động trong anh. Nó lan tỏa nhanh chóng và mạnh mẽ hơn bao giờ hết, đến nỗi bệnh tật và chết chóc đều có thể nhanh chóng bị xóa bỏ, đẩy lùi mọi sự tối tăm, tàn ác nhất.

Tràn đầy hy vọng, Tirion quỳ xuống là cầm chiến búa to – biểu tượng của sứ mệnh và ý chí của anh. Giọt nước mắt hạnh phúc nhẹ nhàng chảy dài trên gương mặt Tirion, anh quay sang nhìn vị Tổng Giám Mục và được đáp lại bằng nụ cười đầy trù mến.

“Đứng lên, Tirion Fordring – người Paladin bảo vệ của Lordaeron. Chào mừng đã đến với hội Silver Hand.”

Tiếng tung hô hoà cùng tiếng kèn vang dội khắp cả toà thánh.

Tirion choàng tỉnh dậy. Tiếng trẻ con nô đùa có thể nghe được từ ngoài cửa sổ, kèm theo là tiếng mua bán tấp nập ở Mardenhole. Ông đã trở về nhà, và đang nằm trên chính chiếc giường của mình. Ông thử xoay trở cái đầu đang nhức nhối và tự hỏi mình đã ngủ được bao lâu rồi. Tắm chăn thấm đầy mồ hôi như thế đã 1 tuần rồi ông không tắm. Đầu ông đau như thể nó sắp nổ tung. Sau khi thở dài đầy nặng nề, ông nhớ ra mình đã nằm mơ. Ông cố nhớ lại chi tiết nhưng với những cái nhói đau liên miên, ông chỉ níu kéo được những mảnh hình ảnh mờ ảo: người mặc áo choàng, chiếc búa rực sáng, một tên Orc xấu xí. Một tên Orc? Ông ngờ rằng mình đã mơ về cuộc gặp với các Paladin. Nhưng chắc chắn là không một tên Orc nào có mặt tại buổi lễ huy hoàng đó. Từ từ, mọi thứ dần hiện ra rõ hơn trong đầu Tirion, đã có 1 trận đấu giữa ông và 1 tên Orc – và ông đã thua. Vô lý, ông lập tức nghĩ. Ông nghĩ rằng tất cả những điều đó là do tuổi già tưởng tượng ra.

Nằm lên chiếc gối êm, ông đã tính sẽ thức dậy và đi ra ngoài. Nhưng cơn đau cứ kéo dài và ông đành nằm lại trên giường, thở gấp. Ông kéo chăn ra và thấy toàn bộ vùng bụng của mình đã được băng bó chặt. Những vết bầm tím và trầy xước bao phủ khắp người ông. Ông ngạc nhiên khi thấy cánh tay của mình cũng đã được sát trùng và băng bó. Ông cố gắng nhớ lại những gì vừa xảy ra với mình. Vậy là cuộc chiến với tên Orc kia là thật ư? Vì một số lý do lạ lùng, trí nhớ của ông trở nên mù mịt, kém minh mẫn. Khuôn mặt nhăn nhó vì vết thương khi ông cố ra khỏi giường. Co mình trong chiếc áo choàng, ông hướng về phía phòng khách.

Ông thấy người vợ trẻ của mình, Karandra, đang ngồi may vá trên một chiếc ghế gần cửa sổ đang mở. Khi thấy ông bước vào, Karandra vội quăng đồ thêu của mình sang một bên và nhào tới Tirion. Cô ôm ông rất ấm áp, nhưng không quá chặt.

“Cảm ơn Ánh Sáng, anh đã tỉnh lại,” cô nói. Nét trẻ trung và ấm áp của cô vừa mang vẻ khuây khỏa lại vừa lo âu. Đôi mắt biếc của cô dường như nhìn xuyên thấu qua ông như mọi khi. Ông cười rồi nhẹ hôn lên trán cô. Ông cảm nhận được, có lẽ là hơn ngàn lần rồi, sự ấm áp này. “Em đang lo là anh sẽ ngủ đến tận mùa thu đấy,” cô nói. Cặp lông mày ông khẽ động đậy khi ông vuốt mái tóc vàng óng của cô.

“Ý em là gì? Ta đã ngủ bao lâu rồi?” ông hỏi.

“Gần bốn ngày rồi,” cô trả lời. Tirion giật mình kinh ngạc.

“Bốn ngày,” ông lẩm bẩm. Điều này cố thể giải thích cho trí nhớ mịt mù của ta, ông nghĩ.

“Karandra, đã có gì xảy ra với ta vậy? Tại sao ta ngủ lâu như thế?” ông hỏi. Cô nhún vai và lắc đầu.

“Chúng ta chẳng biết chắc được chuyện gì đã xảy ra với anh,” cô trả lời.

“Anh rời khỏi làng từ sáng sớm để đi săn và đi rất lâu. Vì anh không bao giờ về muộn như vậy, em nghĩ là đã có chuyện gì xảy ra. Em nói Arden đi tìm anh về.” Tirion cười. Arden là đội trưởng đội cận vệ của làng, và có thể coi là người bạn thân nhất của ông ở đây. Ông cũng biết là thế nào Arden cũng đi tìm ông. Karandra nói tiếp, “Vừa đúng lúc anh ta ra khỏi thì gặp anh nằm trên lưng Mirador. Anh ta nói anh đã bất tỉnh lúc đó, và anh được buộc vào yên ngựa bằng dây cương.”

Tirion ôm lấy đầu. “Buộc vào yên ngựa ư? Thật là vô lý quá,” ông nói trong mệt mỏi.

Cô đặt bàn tay mát lạnh của mình vào trán ông, rất dịu dàng. “Xương sườn anh bị gãy còn tay anh thì chảy máu rất nhiều. Mọi người sợ rằng anh bị tấn

công bởi những con gấu. Barthilas đã làm lành vết thương cho anh ngay sau khi Arden dìu anh vào.”

Tirion nặng nề ngồi xuống ghế. Barthilas? Barthilas đã chữa cho ông?

Chàng trai này vừa được phong chức Paladin, và Tirion rất ngạc nhiên khi biết năng lực cậu ta đã tiến bộ rất nhanh. Con người ngạo mạn nhưng rất nhiệt tình này đã được coi là Tirion thứ hai, người sẽ tiếp nhận vị trí cai quản Hearthglen, sau Tirion. Chính ông là người đã dạy người Paladin trẻ đường lối của Hội và chỉ dẫn anh ta những lễ nghi chính trị. Mặc dù ông rất vui khi biết rằng cậu ta đã chữa lành cho mình, ông vẫn còn bị một suy nghĩ khác bao trùm. Vậy là đã xảy ra cuộc chiến với tên Orc sao?

Karandra ngồi xuống cạnh ông. “Barthilas đã chữa trị rất nhiệt tình với tất cả sức lực. Trong lúc anh ngủ, anh không ngừng mê sảng,” cô nói.

Ông nhìn cô nghi vấn. “Rồi sao nữa?” ông hỏi.

“À,” cô bắt đầu nói với vẻ lo lắng, “anh đã hét lên về bọn Orc, Tirion. Anh nói là có Orc ở Hearthglen.”

Ông ngồi dựa vào ghế mệt mỏi. Ký ức về cuộc chiến bỗng hiện lên trong đầu ông. Cuộc chiến đúng là thật rồi. Ông nhìn vào đôi mắt xanh của Karandra và gật đầu.

“Là một tên Orc,” ông nói. Karandra lùi lại, há hốc mồm.

“Ánh Sáng đã phù hộ chúng ta,” cô lầm bầm. Đúng lúc đó cửa mở và cậu bé năm tuổi Taelan chạy ủa vào phòng.

“Bố! Bố ơi!” cậu bé la lên và chạy về phía bố mẹ. Karandra đứng thẳng người lên trong khi Taelan lao vào lòng Tirion. Tirion kêu lên một tiếng khi đứa bé lao vào chỗ đầu trên ngực ông.

“Taelan, con của ta, con thế nào?” ông hỏi, bế chặt nó trong tay. Taelan cười bẽn lẽn với ông và hơi nhún vai. “Thế con có nghe lời mẹ không đấy?”

Taelan gật đầu háo hức.

“Nó ngoan lắm,” giọng khỏe khoắn của Arden vang lên từ ngoài cửa.

“Nhưng nó cũng hay nổi nóng giống cha nó ngày xưa.” Karandra mỉm cười với người cận vệ trung thành khi ông bước vào. “Hy vọng là tôi không phá bình. Tôi thấy Taelan chạy về phía này như tên bắn và tôi cố gắng giữ nó lại trước khi nó đánh thức ngài. Có vẻ như sự lo lắng này là quá thừa rồi.” Khẽ nhăn mặt, Tirion bế Taelan và đứng lên bước đến chào người bạn thân của mình. Hai người bắt tay nhau nồng nhiệt.

“Karandra kể với ta rằng phải cảm ơn anh đã dìu ta về. Thật lòng mà nói, nếu ta thưởng cho anh mỗi lần anh giúp ta thì...”

“Làm gì có chuyện đó. Tôi chỉ dắt ngựa về thôi. Nếu ngài muốn cảm ơn, thì người đó phải là Barthilas. Anh ta như vắt kiệt sức mình để cứu chữa cho ngài. Ngài đã chiến đấu thật ngoan cường, bạn của tôi. Dù sao đi nữa, tôi thật sự rất vui vì ngài đã trở về sống sót. Ngài làm chúng tôi lo lắng quá.”

“Ta biết,” Tirion nói. “Có một vài chuyện ta cần bàn với anh ngay bây giờ.” Arden gật đầu, và nhìn về phía Tealan và Karandra. Hiểu ý người đội trưởng, Karandra đỡ Tealan ra khỏi tay Tirion và nói, “VẬY tôi sẽ để hai người tự nhiên. Đứa trẻ này cũng cần phải ngủ một chút.” Cô hôn vào má đứa bé. Tealan khóc ré lên không chịu, cố gắng gỡ tay của mẹ ra. Karandra chỉ khẽ cười.

“Y hệt như bố của con,” cô nói rúc rích. Cả Tirion và Arden đều cười khi cô đi ra.

“Chào nhé con trai,” Tirion nói và nhìn họ bước ra. Chờ khi họ đi đủ xa, Tirion quay lại đối diện với Arden, nét mặt ông đầy suy tư.

“Nó là một tên Orc, Arden. Hơn nữa, nó vẫn còn sống. Như ta biết, thì nó sống ở đó một mình. Và, cho đến khi ta xác minh lại, ta muốn chuyện này chỉ chúng ta và những người liên quan biết. Ta không muốn kinh động cả làng trong trường hợp đây chỉ là một chuyện không mấy to lớn.”

Arden há hốc miệng kinh ngạc. “VẬY là có một số vấn đề ở đây, thưa ngài. Cả tôi và Barthilas đều ở bên ngài lúc ngài chưa tỉnh. Chúng tôi đều nghe

thấy ngài đã đề cập đến tên Orc,” anh nói. Tirion nhìn mặt trong lúc Arden nói tiếp. “Ngài cũng biết Barthilas rồi đấy, một khi anh ta nghe thấy từ ‘Orc,’ anh ta lập tức trở nên giận dữ và gọi ngay một đội quân lùng sục khắp xung quanh làng nhằm tìm ra dấu vết chúng. Tôi gần như phải ngồi lên người anh ta để kìm anh ta lại.”

“Ta rất biết ơn sự nhiệt tình của anh ta, nhưng quá hăng hái có khi lại là tai họa,” Tirion nói.

“Đây như là một lời nói đỡ ầy nhỉ,” Arden cười và nói. Cả hai người đều đã sớm nhận ra nỗi ám ảnh của Barthilas mỗi khi đối mặt với Orc. Bố mẹ của Barthilas đã chết trong cuộc chiến với Orc, và điều này đã làm Barthilas trở thành trẻ mồ côi với lòng căm thù khôn nguôi. Với quyết định sẽ giành trọn quãng đời còn lại chiến đấu với loài Orc, Barthilas đã chịu đựng và trải qua những ngày tháng luyện tập cam go. Và bây giờ, thật trớ trêu là Barthilas chỉ vừa mới được phong tước Paladin ngay sau khi cuộc chiến với lũ Orc vừa kết thúc. Không màng đến những ngày tháng gian khổ tập luyện, chàng trai trẻ giờ đây vẫn bị hành hạ bởi suy nghĩ rằng anh đã không trả thù được cho cha mẹ mình. Anh cũng cảm thấy chỉ có một cách để được cấp trên tôn trọng đó là bàn tay phải nhuộm máu của những trận đánh hiển hách, như những gì mà bọn họ đã trải qua. Anh mơ ước được trở thành một anh hùng mạnh mẽ và trả thù những sinh vật đã cướp đi gia đình của anh.

Mặc dù rất thông cảm với người Paladin trẻ, Tirion hiểu rằng cách suy nghĩ như vậy có thể sẽ dẫn đến tai họa. “Ta nghi là anh ta sẽ không giữ kín chuyện ta đã đụng độ tên Orc. Đặc biệt là sau khi chữa vết thương cho ta. Có bao nhiêu người biết chuyện này rồi, Arden?” Tirion hỏi vồn vã.

“Tin đồn đã lan nhanh khắp làng trong những ngày vừa qua. Bản thân tôi đã nghe đủ mọi chuyện từ một nhóm đột kích nhỏ của Orc cho đến chuyện một đạo quân hùng hậu đang chờ lệnh lao xuống làng ta. Ngài biết mà. Mọi người rất sợ hãi chuyện lũ Orc sẽ quay trở lại. Và Barthilas thì lo sợ rằng hẳn không đủ sức một mình đương đầu nếu những chuyện đó thật sự xảy ra,” Arden nói. Tirion vỗ vai trấn an anh.

“Hy vọng chuyện đó sẽ không xảy ra,” Tirion thận trọng nói. “Hãy tập hợp những cố vấn của ta lại, ta cần họp trong phòng hội đồng.” Arden chào quả quyết và quay người bước ra. Tirion đằng hắng một tiếng. “Arden,” ông gọi. “Còn một điều nữa...” Arden dừng bước và lắng nghe. “Người thấy tư thế ta thế nào khi người tìm thấy ta chứ?”

“Vâng,” Arden trả lời.

“Không có khả năng rằng ta đã tự buộc mình vào ngựa và đi về như vậy.”

“Không thưa ngài, đúng là không thế nào.”

“Và người không trông thấy ai khác sao? Người đã buộc ta lên ngựa và đưa ta về đến nhà?”

“Không, thưa ngài. Không có ai xung quanh cả. Tôi thậm chí đã quay lại để tìm dấu vết. Tôi chả tìm thấy gì cả. Chắc chắn đã có người buộc ngài vào ngựa, và tôi xin thề là không biết người đó là ai cả,” Arden kết thúc. Tirion gật đầu và ra hiệu cho Arden đi. Còn lại một mình, Tirion suy nghĩ về người ân nhân vô danh. Như những gì ông biết, thì chỉ có hai người ở trong khu rừng sáng hôm đó là ông và tên Orc bí ẩn kia. Thoáng qua, Tirion nghĩ liệu không biết có phải tên Orc đã cứu mình không. Kinh nghiệm quá khứ của ông về loài sinh vật này đã bác bỏ ngay suy nghĩ trên. Loài sinh vật ghê tởm đó làm gì có khái niệm về danh dự. Từ tất cả những gì ông đã thấy về bọn chúng, ông chắc rằng chúng không bao giờ thay đổi với một lòng trắc ẩn đối với sinh vật khác chúng mà chúng luôn coi là kẻ thù. Mặc dù vậy, bản năng Tirion nói rằng đó chính là tên Orc chứ không thể là ai khác.

Những ngọn nến thấp sáng trưng căn phòng họp rộng vừa phải. Ở giữa phòng là một chiếc bàn bằng gỗ sồi, bên trên là tấm bản đồ miêu tả toàn bộ vùng Hearthglen đến từng chi tiết. Sáu người ngồi xung quanh bàn, trao đổi ý kiến với nhau. Ngồi đầu bàn là Tirion, lặng lẽ nhìn vào vị trí trên bản đồ miêu tả khu rừng xung quanh tòa tháp đổ. Chìm trong suy nghĩ, Tirion không để ý những người cố vấn của mình đang nói gì. Ông không thể tách mình ra khỏi suy nghĩ – ai đã cứu ông và buộc ông lên ngựa về nhà? Ông nhớ rõ rằng tên Orc đã chào ông khi ông để nó đứng lên trong khi đang

chiến đấu. Có lẽ sinh vật khát máu này cũng có chút danh dự thì sao, Tirion thầm nghĩ. Không, điều này chắc có nhầm lẫn gì. Orc là loài hung dữ và nguy hiểm. Chúng không biết gì về lịch sử hay lòng trắc ẩn, ông tự nói với mình như vậy. Nhưng dù vậy, trái tim ông mách bảo rằng chính tên Orc đã cứu ông.

Suy nghĩ của ông bị gián đoạn bởi tiếng cửa tung mở với sự xuất hiện của một người thanh niên trẻ, mảnh khảnh. Lấp lánh với bộ giáp bạc và chiếc áo choàng xanh phấp phới, Barthilas trông như sắp có một cuộc viễn chinh. Mặc dù anh ta trẻ hơn Tirion khoảng 30 tuổi, Barthilas đã lập lời thề với tư cách là một hiệp sĩ của Hội Silver Hand như mọi Paladin khác. Như mọi khi, Barthilas di chuyển với ánh mắt chuyển động nhanh, có khi cũng chẳng để ý đến một số người đang có mặt tại đây. Hồn xược và có phần khoa trương, Barthilas như chẳng thèm để ý đến những người không phải là một Paladin của Ánh Sáng.

Tirion đứng lên và chào người Paladin trẻ khi anh bước vào.

“Xin chào, Barthilas. Cảm ơn người đã chữa lành cho ta. Nếu không có người, ta có thể đã trở về với Ánh Sáng rồi,” Tirion nói, tay xoa xoa lên phía xương sườn bị đau. Mặc dù những vết thương đã được chữa xong, cơ thể ông vẫn còn rất yếu. Barthilas lắc đầu và đưa tay chào đáp lại.

“Việc đó có là gì đâu, thưa ngài. Tôi chỉ làm những điều mà ngài cũng sẽ làm cho tôi nếu vị trí của hai chúng ta được hoán đổi,” Barthilas tự tin nói.

“Tôi thật sự ước rằng người đối đầu với tên Orc là tôi. Nếu là vậy, đầu của nó giờ đây đã trở thành vật trang trí cho bức tường thành của chúng ta.”

Tirion nhận thấy một số cổ vắn trao nhau những ánh mắt ngạc nhiên. Như mọi khi, sự nhiệt tình của chàng Paladin trẻ được thể hiện một cách rất xấc xược. Tirion cười với người Paladin trẻ một cách kiên nhẫn. “Đương nhiên là,” Barthilas tiếp tục, “tôi không có ý nói rằng ngài không đủ sức để hạ tên khát máu đó, thưa ngài.”

“À, ta đương nhiên tin rằng nhà người sẽ đem tất cả nỗi sợ hãi của Liên Minh đổ lên đầu hãn, Barthilas. Cũng vậy thôi, từ giờ trở đi, ta không muốn

mọi người nói chuyện này với bất cứ ai nữa. Tốt nhất là không nên kinh động đến người dân khi ta biết được rằng chính xác ta đang phải đối mặt với cái gì,” Tirion nói.

Barthilas như nghẹn họng. “Xin thưa ngài, ý ngài là chúng ta phải giữ im lặng trong khi quân địch tự do hoành hành trong lãnh thổ của chúng ta? Chúng ta phải quét sạch khu rừng ngay lập tức! Nếu chúng ta chậm trễ một giây, bọn Orc có thể-” Tirion lập tức cắt ngang.

“Người cho rằng có thêm nhiều tên Orc ở ngoài kia ư, Barthilas. Ta đã đến đó, và ta không trông thấy ai cả. Ta sẽ không kinh động đến dân làng trước khi chúng ta kiểm tra lại sự thật. Đây không phải là thời điểm mù quáng lao vào bóng tối. Chúng ta phải bình tĩnh và cảnh giác.”

“Liều lĩnh lao vào bóng tối ư? Một lực lượng của bọn Orc bằng cách nào đó đã xâm phạm lãnh thổ của chúng ta, một trong số chúng đánh ngài như một cục bột nhào, và bây giờ chúng ta phải bình tĩnh ư? Thật là điên rồ!” Một số cố vấn giật mình vì sự cả gan của Barthilas, nhưng người Paladin trẻ vẫn tiếp tục, không hề yếu thế. “Chúng ta phải tập hợp một đạo quân săn lùng ngay lập tức!”

Tirion nắm chặt năm đấm và cố gắng giữ giọng vừa phải. Những cố vấn trong suốt buổi họp luôn giữ im lặng đến lúc này cũng không thể chịu nổi những lời nói huênh hoang của Barthilas nữa.

“Hãy ăn nói cho cẩn thận đấy, cậu nhóc. Ta vẫn đang là người cai quản làng này, và là cấp trên trực tiếp của người với tư cách là một Paladin. Cho đến khi ta còn ở đây, chúng ta sẽ làm theo cách mà ta cho là hợp lý. Nhiệm vụ của người là bình tĩnh lại và ở lại phòng thủ làng cho đến khi nào ta ra lệnh tiếp theo. Rõ chưa?” Tirion nói to.

Barthilas tràn đầy giận dữ. “Ta hy vọng và cầu nguyện tới Ánh Sáng rằng thủ lĩnh của chúng ta không run sợ như vậy, vì một thất bại mà bỏ qua một nhiệm vụ rõ ràng.”

“Đủ rồi đấy, Barthilas! Người đã đi quá xa!” Một trong những cổ vắn hét lên. Giận đing người, Tirion bước đến bên Barthilas và nhìn thẳng vào mắt hắn.

“Người có thể đi ngay được rồi đấy,” ông nói với Barthilas.

Người Paladin trẻ nén cơn giận và xốc lại mình. Anh ta có vẻ như đã bình tĩnh hơn. “Tất nhiên, thưa ngài.” anh nói với một giọng căng thẳng. “Tôi sẽ đợi lệnh của ngài.” Sau câu nói đó, anh ta chào rất cứng rồi quay lưng đi.

“Phải, ta chắc rằng người sẽ như vậy mà,” Tirion nghiêm nghị nói. Mọi người thở phào vì không khí căng thẳng đã lắng xuống. Tirion đảo mắt một mội và ngồi xuống ghế.

Một người cổ vắn lên tiếng. “Thưa ngài, anh ta hỗn láo, nhưng anh ta là một người tốt. Tôi nghĩ anh ta không cố ý-”

“Ta biết anh ta là người thế nào. Và ta cũng biết ý của anh ta muốn nói là gì. Barthilas luôn luôn bị sự hăng hái điều khiển bản thân. Điều đó làm anh ta trở nên một Paladin xuất chúng. Tuy nhiên, nó cũng cản trở anh ta trong những tình huống tế nhị,” Tirion nói. Ông cảm thấy mệt mỏi như một người già cả. “Khi anh ta bình tĩnh lại thì mọi chuyện sẽ ổn thôi. Anh ta luôn như vậy.”

“Nhưng thưa ngài, nếu anh ta nói đúng thì sao? Sẽ thế nào nếu ngoài kia là cả một đội quân Orc đang chờ tấn công vào đây, và chúng ta ngồi im mà không có hành động gì?” Người cổ vắn hỏi.

Tirion chỉ tay lên một điểm trên bản đồ miêu tả vị trí của tòa tháp đổ.

“Không bao giờ ta nói là ta không hành động cả. Ta sẽ đích thân quan tâm đến vấn đề này.” Trước khi họ có cơ hội hỏi thêm, ông đứng lên và đi ra ngoài phòng họp, còn lại một số cổ vắn nhìn nhau đầy nghi vấn. “Nhưng nếu trong trường hợp anh ta đúng, thì... Ánh Sáng ời, xin hãy phù hộ cho chúng ta.”

Chiều tối, Tirion ngồi một mình trong phòng ăn của làng. Đĩa thức ăn của ông đã nguội, và ông vẫn lơ đãng gắp từng miếng một. Ông lại nghĩ về tên

Orc. Có thật sự là tên Orc đã cứu mạng ông không? Ông nhất định phải tìm ra điều này. Nếu Barthilas đúng, thì tất cả những gì ông đã làm sẽ đổ vỡ hết vào bất cứ lúc nào.

Ông nghe thấy đằng sau có những âm thanh vồn vã của tiếng trẻ con. Nhìn quanh, ông thấy cậu bé mặt ngái ngủ xuất hiện và bước vào phòng.

“Sao con không ngủ, con trai?” Ông hỏi. Cậu bé đút tay và túi quần và nhìn ông chăm chú. Tirion cười lại với con trai, nghĩ xem cậu bé giống Mẹ nó ở những điểm nào. Tóc mềm vàng óng. mắt to xanh. Cậu bé quả thật là rất đáng yêu và hồn nhiên, Tirion nghĩ.

“Người da xanh có quay trở lại không hả bố?” Taelan hỏi. Tirion gật đầu và vuốt tóc thẳng bé.

“Phải, nhưng con không phải lo lắng gì hết, con trai. Con sẽ an toàn khi ở lại trong làng.”

“Bố muốn đi đánh người da xanh hả bố?” cậu nhóc lại hỏi. Tirion nhú mày.

“Bây giờ ta cũng không biết nữa, con trai. Ta không biết.”

Dịch: S1LVERLIGHT

Chương 3: Chuyện kể của một chiến binh

Tirion dậy rất sớm vào buổi sáng. Ông rời giường ngủ một cách khéo léo sao cho Karanda không bị đánh thức, rồi ông ra khỏi phòng ngủ và hướng về phòng thay đồ” của riêng mình. Ở đó, trên một chiếc kệ tủ trạm trổ tinh vi đặt gần giữa phòng tối, bộ giáp của ông hiện ra. Bộ giáp bạc với những đường mạ và ng trông thật óng ánh dưới ánh nắng sớm mai mặc dù nhiều chỗ đã trầy xước. Những vết sẹo của chiến tranh, ông thầm nói. Mỗi vết sẹo đều là chiến tích của những đòn trí mạng. Quả thật ông cũng có những lúc bất cẩn, nhưng ông hy vọng may mắn sẽ luôn bên cạnh mình cho dù chuyện gì sẽ đến đi chăng nữa.

Rất nhẹ nhàng, ông nâng bộ giáp lên và mặc nó vào. Khi đã mặc xong, ông đứng trước một chiếc gương lớn và tự ngắm mình. Trông ông vẫn còn phong độ như ngày xưa, mặc dù có một vài sợi tóc màu xám đang rủ xuống khuôn mặt mệt mỏi của ông. Ông cũng khá kinh ngạc khi thấy bộ giáp vẫn rất vừa

với mình sau bao năm qua. Không thể phủ nhận rằng, ông đã luôn cảm thấy mình sẽ không thể bị đánh bại mỗi khi mang trên mình bộ giáp này. Đó chỉ là suy nghĩ của trẻ con thôi. Không ai là bất khả chiến bại cả. Không ai sống trên đời này mãi mãi.

Bước đến cạnh lò sưởi bằng đá ở phía xa bên kia tường, Tirion với tay đến chiếc chiến búa tin cậy của mình đang được đặt trên kệ gỗ. Chiếc búa rất vừa tay Tirion. Những câu thần chú trong đầu ông bỗng bừng sáng hơn bao giờ hết.

“Nếu may mắn mỉm cười, ta sẽ không cần đến sự trợ giúp của người hôm nay đâu, người bạn già,” ông nghĩ thầm. Ông cầm chiếc búa rồi đi về phía chuồng ngựa.

Mặt trời vẫn còn lấp ló sau đỉnh Alterac trong lúc Tirion thẳng yên ngựa. Ông quàng chiếc búa vào một bên của Mirador và chuẩn bị cưỡi lên chú ngựa chiến dũng mãnh của mình. Vừa đặt chân vào bàn đạp, ông vừa lẩm bẩm trong đầu đốn. Đùi ông vẫn rất nhức, và bộ giáp nặng làm ông có vẻ khó khăn hơn trong việc di chuyển thân hình của mình.

“Ngài đang làm gì đấy ạ?” Một giọng nói ngờ vực vang lên từ phía cổng tối tăm của chuồng ngựa. Tirion quay về phía đó và nhìn thấy Arden. Khuôn mặt của người đội trưởng lộ vẻ nghi ngờ.

“Ta định đi đến chỗ ngôi tháp đổ để điều tra một số việc. Nếu lũ Orcs có ý định xâm chiếm vùng đất của ta, ta muốn sẽ tự mình tìm ra bằng chứng đó,” Tirion nói dứt khoát.

Arden gật đầu. “Hay quá, vậy tôi sẽ chuẩn bị ngựa cùng đi với ngài.”

“Ta không muốn có người đi cùng. Đây là chuyện mà ta muốn làm một mình, Arden.” Giọng nói cứng rắn của ông làm Arden thêm ngờ vực.

“Tôi không nghĩ như vậy thưa ngài. Thật sự là ngài đang định chứng minh điều gì vậy? Ra đi một mình từ rất sớm ngay sau khi-”

Tirion nổi giận cắt ngang: “Sau khi ta làm sao? Sau khi ta bị đánh bại ư?”

Arden cúi đầu lộ vẻ bối rối. Tirion lên ngựa, nói với Arden rất nhã nhặn, “Ta sẽ quay trở lại trong vài giờ nữa thôi. Hãy để ý đến Barthilas khi ta không có ở đây nhé. Ta có cảm giác như hắn sẽ gây ra nhiều vấn đề phức tạp lắm.”

Nói xong, Tirion thúc ngựa chạy thẳng về phía những hàng cây phía xa.

Với một cảm giác lo lắng không yên, Arden nhìn thủ lĩnh của mình phi ngựa ngày càng xa. Anh biết rằng, ngài đã không kể với anh tất cả mọi chuyện.

Việc tìm lại đường đến chỗ tháp đổ không dễ như những gì Tirion đã nghĩ. Phải mất hàng giờ ông và ngựa của mình mới tìm ra được đường mòn dưới chân núi. Sương mù của buổi sớm mai vẫn bám phủ đầy trên con đường gấp khúc, nhưng Tirion vẫn nhận ra dấu vết đến chỗ tháp đổ. Khi gần đến mục tiêu, ông cho ngựa giảm tốc độ, lắng nghe xem liệu có sự nguy hiểm nào đang rình rập không. Đây không phải là một nước cờ hay, ông nghĩ – đi đến nơi trú ẩn của kẻ thù mà không đem theo một người nào cả. Ngựa của ông thở mạnh và chiếc áo giáp chói lòa của ông cũng đã đủ gây sự chú ý với những người dù ở khoảng cách rất xa. Phải cẩn thận hơn mới được, ông nghĩ thầm. Sau tất cả mọi chuyện, không có gì đảm bảo là tên Orc sẽ ở một mình khi ông tìm thấy nó. Nhưng trong thâm tâm ông lại nghĩ điều đó sẽ không thể xảy ra. Có gì đó sâu thẳm trong ông nói rằng ông sẽ không có gì phải sợ hết. Sau một cái nhìn cẩn trọng, Tirion đi về phía tháp đổ và xuống ngựa. Tirion có thể nhìn thấy bức tường mạnh mẽ ngày nào nay chỉ còn là đồng đống nát. Chiếc tháp đã hoàn toàn sập đổ, và ông vẫn không hiểu sao ông lại có thể vẫn sống sót trong cái tan tành ấy. Ông nhìn quanh tìm kiếm dấu hiệu của tên Orc. Nhưng không thấy đâu cả. Tòa tháp có vẻ hoang vắng.

Một tiếng gầm gừ khàn khàn khiến ông chú ý và ông quay lại thấy tên Orc đang ngồi trên một tảng đá lớn gần hàng cây. Sinh vật nọ có vẻ bình tĩnh đỉnh đặc, nhưng cây rìu chiến lớn đang nằm ngay trong tầm với. Vậy là sinh vật đó cũng đang cảnh giác, Tirion nghĩ. Người Paladin đầy kiêu hãnh tháo bỏ mũ trụ và đặt nó lên yên của Mirador. Con ngựa lớn khịt lớn, nó cảm thấy sự căng thẳng của chủ nhân. Ngay khước mắt, Tirion thấy cây búa chiến được buộc vào yên và với tới. Ngay lập tức tên Orc cũng nắm lấy cây rìu. Tirion

nhanh chóng rút tay lại và lùi một bước khỏi con ngựa. Tên Orc khễ găm gù và thả lỏng. Nó ranh mãnh nhe răng với ông. Tirion hít một hơi rồi từ từ rảo bước về phía tên Orc.

Khi ông tiến thêm vài bước nữa, ông lại nhận ra rằng có thể ông đã đánh giá sai về tên Orc này. Có thể nó đã muốn giết ông. Có thể ai đó đã bí mật giải cứu ông khỏi đồng đồ nát dưới ngọn tháp. Có thể. Nhưng ông cần một câu trả lời chính xác, bằng cách này hay cách khác. Dừng lại chỉ vài bước trước mặt tên Orc đang ngồi, Tirion đặt năm đấm lên tim mình như một lời chào. Orc thường chào thế này, phải không nhỉ? Để trả lời, tên Orc đưa tay lên trên lông mày của nó và nói.

“Con người chào thế này, phải không?” Nó hỏi với một giọng rất chuẩn. Giọng của nó còn cứng, nhưng âm điệu thì rất đặc biệt. Tirion đứng lặng im, không giấu nổi sự bất ngờ trên khuôn mặt. Nét mặt tên Orc hơi biến dạng và theo Tirion nghĩ thì nó đang cười.

“Người... người nói được ngôn ngữ của chúng ta ư?” Tirion hỏi một cách khó tin.

Tên Orc nhìn thẳng vào Tirion và nói. “Các người nghĩ rằng chúng ta sống sót trong thế giới của các người đến chừng này chỉ nhờ vào bạo lực thôi sao?” nó hỏi. “Các người đã luôn đánh giá thấp bọn ta, và đó có thể cũng là lý do người thua ta lần trước.”

Tirion chỉ còn biết tròn mắt nhìn. Phía trước ông là một sinh vật của bóng tối – một con quái vật khát máu. Và bây giờ, nó đang nói với một giọng trôi chảy và thông thái. Nó không lao đến xé nát ông như ông đã từng nghĩ. Nó ngồi đó, nhìn Tirion với con mắt thông minh, hiểu biết của mình. Tirion rùng mình, vừa cảm thấy bị mê hoặc, vừa cảm thấy như mình bị đẩy lùi. Không kịp suy nghĩ, ông thốt ra câu hỏi mà dường như ông đã biết câu trả lời: “Ta muốn biết, có phải người đã kéo ta ra khỏi đồng đồ nát và đưa ngựa của ta quay trở lại đường mòn?”

Tên Orc nhìn ông rất lâu và rồi gật đầu. “Phải, là ta đã làm,” nó nói.

Tirion lại thốt lên: “Tại sao người lại làm vậy? Ta và người là kẻ thù không đội trời chung cơ mà.”

Tên Orc có vẻ như suy nghĩ về câu nói của Tirion. “Người là một con người rất có danh dự. Ta đã thấy rõ điều đó trong trận đánh của chúng ta. Một chiến binh đáng trân trọng như vậy không thể nằm chờ chết như một con thú bị sập bẫy được. Sẽ không phải nếu ta để người chết như vậy,” Tên Orc nói. Tirion không thể tin được những gì mà mình vừa nghe, và ông cũng không biết trả lời như thế nào. “Ngoài ra,” tên Orc tiếp tục, “ta đã thấy quá đủ cảnh chết chóc trong thời của mình.”

Tirion hơi cúi đầu, cố gắng suy nghĩ về những gì tên Orc vừa nói. Điều này không thể đúng được, ông nghĩ. Đây là một sinh vật nguy hiểm không khoan nhượng. Làm sao nó có thể nói được những câu như thế chứ. Nhưng Tirion biết những lời tên Orc nói đều không giả dối. Ông có thể cảm thấy được sự chân thành của nó, và ẩn sâu trong đó là một nỗi đau vô cùng. Là một Paladin, ông có khả năng đọc được những cảm giác sâu thẳm trong lòng của người khác. Khả năng đó quả thật rất có ích cho ông vào lúc này. Đứng thẳng người lên, Tirion đã trở lại trạng thái bình thường.

“Ta phải cảm ơn người,” Tirion hơi bối rối nhìn thẳng về phía tên Orc.

Nhận ra được sự bối rối đó, tên Orc liền nói. “Ta tên Eitrigg. Người có thể gọi ta là Eitrigg.” Như được mở lòng, Tirion nói ngay, “Cảm ơn Eitrigg. Cảm ơn vì đã cứu sống ta.”

Tên Orc lại gật đầu rồi đứng lên. Tirion để ý nó đi lại khó khăn với một chân bị thương. Đó chính là vết chém của Tirion vào nó trong trận đánh hôm trước. Không để ý đến cái nhìn của Tirion, tên Orc cứ thế tiến thẳng về phía chiếc tháp đổ.

“Ta tên là Tirion Fordring,” người Paladin nói. “Ta phải nói với người rằng ta là thủ lĩnh của vùng đất này, Eitrigg, và sự có mặt của người ở đây sẽ làm những người mà ta đang bảo vệ tức giận.”

Tên Orc cười nhạt. “Ta cuộc là những người đó vẫn ngủ ngon trước khi người tìm ra ta,” nó nói. “Ta đã ở đây trong khu rừng này từ rất lâu rồi, con người à. Ta di chuyển liên tục, lẩn trốn, sống ở những nơi mà ta cho là có thể. Ta cũng đã cố gắng tránh bọn do thám và bọn Ranger.”

Từ cuối cùng được Eitrigg nói ra với một giọng rất đặc biệt. Loài Orc có rất hiếm người biết về những Elven Ranger. Những Ranger nhanh nhẹn, nhạy bén này đã thề sẽ trả thù bầy Orc sau khi chúng phá hủy vùng đất quê hương đẹp đẽ của họ ở Quel’ Thalas. Tirion không rõ Eitrigg có đang nói sự thật không. Không lẽ tên Orc này đã thật sự không bị phát hiện trong một thời gian dài như vậy ư?

Eitrigg khịt mũi nói, “Quả là không may khi chúng ta gặp nhau.”

“Có thể,” Tirion nói, “nhưng sự có mặt của người ở đây là một vấn đề rất nghiêm trọng với ta. Người của ta rất ghét bọn người, Eitrigg. Sự xuất hiện của các người không đem lại gì ngoài sự bất hạnh và hỗn loạn cho vùng đất này. Họ sẽ giết người ngay lập tức nếu có thể. Đến lúc đó, ta làm sao có thể đứng nhìn được? Làm sao ta có thể để người ở lại đây trong khi biết rõ những gì các người đã làm?”

“Ta đã bỏ họ đi rồi, loài người à! Ta sống ở đây một mình – chỉ một mình thôi,” Eitrigg nói. “Ta không còn muốn trả giá cho những tội lỗi của họ nữa.”

“Ta chưa hiểu,” Người Paladin nói. “Có phải người muốn nói là người đã không còn chút quan hệ với người của người?”

“Họ đã lạc lối!” Eitrigg lớn tiếng. “Ta nghe nói họ đã lạc lối trước khi họ đến thế giới này. Khi chúng ta thất bại trước các người, ta đã quyết định sẽ mãi không dính dáng đến họ nữa.”

Eitrigg cúi xuống nâng lên một khoanh đá rất nặng rồi lăn nó. Tirion rất ấn tượng với sức mạnh của tên Orc. Phải ít nhất hai người khỏe mạnh mới có thể làm tảng đá nhúc nhích. Tên Orc ra hiệu cho Tirion ngồi vào rồi đến lượt

nó cũng khoanh chân ngồi xuống. Tirion ngồi lên tảng đá mà tên Orc mới đẩy đến.

“Còn rất nhiều điều mà người chưa biết về chúng ta. Danh dự và niềm kiêu hãnh đã bỏ họ đi từ lâu rồi. Ta quyết định về ở ẩn từ khi con trai ta bị giết.”

“Con của người có phải là một chiến binh?” Tirion hỏi. Eitrigg cười to.

“Tất cả Orc đều là chiến binh, con người à,” Eitrigg nói như thể Tirion là một đứa trẻ con. “Chúng ta biết rất ít. Mặc dù các con ta đều là những người dũng mãnh, nhưng chúng bị phản bội bởi chính thủ lĩnh của chúng. Trong cuộc chiến cuối cùng, các thủ lĩnh của chúng ta đã quay sang đấu đá lẫn nhau. Khi cuộc chiến đẫm máu kết thúc, con ta được lệnh triệu về từ chiến tuyến. Một trong những đối thủ của thủ lĩnh ta, vì muốn củng cố địa vị của bộ tộc hân, đã hủy bỏ lệnh triệu tập và ra lệnh cho con ta phải quay lại chiến trường. Và rồi nó đã chết. Đó là một ngày đen tối của bộ tộc chúng ta...” Eitrigg nói, chìm trong suy nghĩ. “Một ngày đen tối của ta.”

Tâm trí Tirion chao đảo. Ông vẫn biết rằng thật sự bọn Orc vẫn thường có những cuộc chém giết lẫn nhau. Giờ đây, nỗi đau khổ của tên Orc cũng đã làm ông xiêu lòng. Ông không bao giờ nghĩ sự phản bội lại làm chúng phải đau buồn như vậy.

“Ta nhận ra rằng chẳng còn một tia hy vọng nào cả. Sự mục nát và thù hân đã làm ngu muội tinh thần của bọn ta. Ta cảm thấy nó chỉ còn là vấn đề thời gian cho đến khi chúng ta hoà n toàn gục ngã,” Eitrigg nói.

“Sự mục nát đó đến từ đâu vậy, Eitrigg? Cái gì đã dẫn các người đến tình trạng này?” Tirion hỏi.

Eitrigg nhàu mày trầm tư. “Trong thời đại của các bậc cha ông ta, chúng ta là những người rất đơn giản và đáng tự hào. Lúc đó cũng có một số bộ tộc. Họ sống và săn bắt trong phạm vi của họ. Thời đó, họ là những thợ săn – những chiến binh mạnh mẽ sống vì lý tưởng danh dự vị tôn thờ cái thần của những yếu tố tự nhiên. Sấm và sét đều có trong máu của tổ tiên ta!” Eitrigg nói một

cách tự hào. “Những Shaman thông thái dẫn dắt họ và giữ hòa khí chung giữa các bộ tộc.”

Tirion nghiêng người, suy nghĩ về những lời nói vừa rồi của tên Orc. Chắc hẳn rằng chưa một người nào được nghe kể tường tận về lịch sử loài Orc như vậy. “Rồi sau đó thì sao?” Tirion hỏi rất háo hức. Tự nhiên ông lại nghĩ không biết đây có phải cảm giác của Tealen mỗi khi ông đọc truyện cho nó trước khi ngủ hay không. Eitrigg bình tĩnh nói tiếp.

“Có một băng nhóm mới nổi lên giữa các bộ tộc, hứa sẽ thống nhất họ và làm họ trở nên một dân tộc hùng mạnh. Có rất nhiều Shaman từ bỏ những tập tục cổ xưa và bắt đầu luyện tà thuật. Họ tự gọi mình là những Warlock. Vì những toan tính thâm hiểm, họ dùng tà thuật để đàn áp bộ tộc, dẫn họ đến con đường bạo lực. Và họ đã thành công trong việc thống nhất các bộ tộc,” Eitrigg nói một cách gượng gạo. “Dưới sự đàn áp của những Warlock, những bộ tộc đã được thống nhất – dưới dạng một bầy đàn điên loạn. Những chiến binh cao quý của chúng ta đã bị ép buộc phải phục vụ cho bóng tối. Chính những Warlock đã đem chúng ta đến thế giới của các người đó, loài người à. Chính chúng là những người tạo nên cuộc chiến đẫm máu giữa loài Orc và loài người.”

Tirion lắc đầu trong sự hoang mang. “Vậy không có ai đứng lên chống lại chúng ư? Một dân tộc đầy những anh hùng như vậy mà không ai dám chống lại chúng sao?” Tirion bức xúc hỏi.

“Cũng có một số người không chịu phục tùng. Một trong những bộ tộc chống đối, được lãnh đạo bởi một thủ lĩnh tên Durotan, đã đứng ra công khai thách thức lũ Warlock và thuyết phục những bộ tộc còn lại nhận ra sự điên rồ của chúng. Ta nhớ rất rõ Durotan. Hẳn quả là một anh hùng vĩ đại. Nhưng thật không may, chẳng có bao nhiêu Orc nghe theo lời của Durotan. Ảnh hưởng của lũ Warlock đã làm họ mờ mắt. Vì sự dũng cảm của mình, Durotan đã bị đày ải, và bộ tộc của ông ta cũng vậy. Ta nghe rằng bọn sát thủ của Warlock đã ám sát thành công ông, một vài năm sau đó. Đó là cách làm của chúng,” Eitrigg kết thúc. “Thật điên rồ,” Tirion nói. “Nếu các người là

những chiến binh thật sự, như người vừa nói, thì ta không thể tin bọn người lại chịu bị điều khiển một cách dễ dàng như vậy.”

Eitrigg tỏ vẻ giận dữ nhưng vẫn ngồi yên. Hắn ngẩng lên với một ánh mắt nghiêm nghị rồi nói, “Đó là những khoảng khắc kinh hoàng đối với chúng ta, loài người à. Sau khi Durotan ngã xuống, sự sợ hãi và hoảng loạn đã bao trùm lên chúng ta. Không ai muốn chống lại những Warlock.”

Tirion tỏ vẻ chế giễu.

Quắc mắt giận dữ, Eitrigg gào lên. “Người đã bao giờ chống lại cả một dân tộc chưa, con người kia? Người đã bao giờ phải bắn khoản với một mệnh lệnh, mà nếu làm trái thì sẽ phải trả giá ngay lập tức bằng cái chết?”

Tirion nhìn đi chỗ khác. Không. Ông quả thật chưa gặp chuyện tương tự như thế bao giờ.

Eitrigg gật đầu, có vẻ như quan điểm của hắn đã được đồng tình. “Có lời đồn rằng lũ Warlock đã câu kết với lũ ác quỷ và tiếp thụ được sức mạnh địa ngục của chúng. Cá nhân ta tin điều đó là đúng. Sức mạnh đen tối đó nhất định không thể xuất phát từ trong tim chúng ta được.”

Tirion căng thẳng. Ông đã nghe rằng Orc đã bán linh hồn cho quỷ dữ để dùng sức mạnh đó nhằm đè bẹp loài người. Ý nghĩ chớp nhoáng đó làm ông thất kinh. “Có vẻ những các người đã phải chịu một sự đau khổ rất lớn, trước khi khuất phục dưới sức mạnh của bọn ta,” Tirion nói mà không dấu nổi sự tự hào. Eitrigg nhìn ông rất lâu với ánh mắt khó chịu. “Tuy nhiên, câu chuyện của người rất đặc biệt. Ta nghĩ là ta đã có những nhận xét quá vội vàng về người và dân tộc của người.”

Eitrigg làm ra vẻ gì đó như cười rồi đứng thẳng người dậy. “Thật ra,” Tirion tiếp tục nói, “ta và người có nhiều điểm giống nhau đấy chứ. Chúng ta đều là những chiến binh già và đã hy sinh để-”

Eitrigg cắt ngang câu nói bằng một cái khoát tay mạnh mẽ. “Chúng ta không có gì giống nhau hết, loài người à,” hắn tức giận. “Ta là một tên đào ngũ sống lay lắt ở xứ người! Người là một thủ lĩnh giàu có, được sự nể trọng của

mọi người, sống theo ý thích của mình. Chúng ta hoàn toàn không có điểm nào giống nhau!” Hơi xấu hổ vì phản ứng của mình, tên Orc tức giận nhìn sang chỗ khác.

Sau một lúc im lặng, Tirion nói. “Phải, người nói đúng. Người của ta sắp lâm vào cảnh chiến tranh. Ta muốn hỏi người, Eitrigg, liệu có còn tên Orc nào trên vùng đất của ta nữa không? Bọn người có kế hoạch tấn công chúng ta không?”

Eitrigg thở dài và ngồi xuống. Lắc đầu một cách vô hồn, hắn nhìn thẳng vào mắt Tirion rồi nói. “Như ta đã nói, ta sống ở đây một mình. Ta chẳng có hứng thú liên lạc với người của ta nữa. Lâu lắm rồi ta chẳng gặp một tên Orc nào. Ta không có gì để nói đâu. Ta chỉ biết đảm bảo một điều, rằng người chiến binh già yếu này sẽ không gây bất cứ trở ngại nào cho thành trì của người cũng như những người sống trong đó. Ta chỉ muốn được ở một mình, sống nốt quãng đời còn lại trong sự yên bình mà thôi. Sau quãng thời gian chiến đấu vô nghĩa, sự yên ổn là tất cả những gì ta hằng mong ước.”

Tirion gật đầu. “Với danh dự của một chiến binh, ta ghi nhận những lời nói của người, Eitrigg. Và để trả ơn đã cứu sống ta, người sẽ được ở lại đây trong yên bình. Cho đến khi nào người không bị phát hiện và để người của ta sống trong yên lành, người có thể ở đây bao lâu tùy người muốn.”

Eitrigg cười nhạt trong sự nghi ngờ. “Ta nghĩ là người của người sẽ tìm giết ta bất chấp nhà người. Với họ, ta là đầu mối của mọi sự sợ hãi,” Eitrigg nói.

“Ta là thủ lĩnh nơi này, Eitrigg. Họ sẽ phải nghe theo lời ta. Ta xin thề, một lời thề chắc chắn, với tư cách là một Paladin, ta xin thề sẽ giữ bí mật về nhà người. Không ai có thể làm người tổn thương trong lúc ta còn đủ sức mạnh để ngăn cản điều đó,” Tirion nói chắc như đinh đóng cột. Trong khoảng khắc, Tirion có vẻ như hối hận vì đã đưa ra một lời thề như vậy. Ông biết rằng mọi chuyện sẽ không đơn giản như vậy một khi chuyện này bị bại lộ. Nếu chuyện này đến tai những người bạn của ông, họ sẽ coi ông là một kẻ phản bội. Tuy vậy, linh cảm mách bảo rằng đây là một quyết định đúng đắn. Ông đứng dậy, gương mặt tỏ rõ sự quyết tâm.

Eitrigg hài lòng. “Được, vì danh dự của nhà ngươi,” hắn nói rồi lại đứng lên. Tirion lại để ý đến bắp đùi của tên Orc, hắn là Eitrigg đang phải chịu một sự đau đớn dữ dội.

“Vì danh dự của ta,” Tirion trả lời, mắt nhìn thẳng vào cái chân bị thương của tên Orc. “Eitrigg này, ta có thể chữa lành vết thương của ngươi. Đó là quyền năng của ta.” Tirion nói.

Tên Orc cười. “Cảm ơn, nhưng không cần đâu,” Eitrigg nói. “Đau đớn là một trong những thầy giáo tốt nhất đấy. Rõ ràng là dù đã trải bao nhiêu trận đấu, ta vẫn còn rất nhiều cái phải học.”

Tirion cười vang. Ông bắt đầu cảm thấy thích tên Orc này, người mà chỉ mới vài giờ trước đây, ông còn coi hắn là một loài sinh vật nguy hiểm. “Có thể một ngày nào đó chúng ta sẽ gặp lại nhau và sẽ nói chuyện nhiều hơn. Phải thừa nhận là ngươi không giống như những gì ta đã nghĩ,” Người Paladin nói như tự quả trách mình.

Eitrigg cười nhe ra hàm răng vàng khè của mình, “Ngươi cũng vậy, cũng không giống như những gì ta đã nghĩ trước đây.”

Sau khi chào tạm biệt theo kiểu của Orc, Tirion lên ngựa. Đi ngược lại con đường cũ, ông dần dần biến mất khỏi tầm mắt của Eitrigg.

Rất nhiều ý nghĩ cứ trào lên trong tâm trí trong lúc cưỡi ngựa dọc theo đường mòn. Ông tự hỏi mình có sai không khi để cho tên Orc sống thoải mái trong vùng đất của mình. Dù sao thì ông cũng đã hứa là sẽ không hé môi tiết lộ bất cứ chuyện gì về ngày hôm nay. Nếu có chuyện gì xảy ra đi chẳng nữa, vì danh dự của mình, ông phải bảo vệ tên Orc đến cùng.

Trời xẩm tối khi ông quay về chuồng ngựa. Quá mệt mỏi, ông đưa dây cương cho chú nhóc nài ngựa rồi đi thẳng vào nhà. Thứ ông muốn nhất lúc này là một giấc ngủ ngon, một sự thư giãn sau một ngày có quá nhiều chuyện xảy ra. Đúng lúc ông vừa chạm vào cửa bếp, một bàn tay nắm lấy ông. Thì ra là Barthilas đang ngăn đường ông. Ánh mắt lóe sáng của anh ta làm ông cảm thấy khó chịu.

“Thưa ngài,” Barthilas lạnh lùng nói, “chúng ta phải nói chuyện ngay lập tức.”

Tirion thở dài mệt mỏi. “Ta rất mệt, chúng ta có thể nói chuyện vào sáng sớm mai nếu người muốn.”

Barthilas dường như càng nắm chặt tay Tirion hơn. “Có nhiều chuyện ngài không hiểu đâu, thưa ngài, tôi biết là ngài đã đi đâu hôm nay,” người Paladin trẻ nói, không hề chớp mắt. Tirion lặng người. Ông nghĩ rằng liệu có phải Arden đã phản bội ông và nói hết mọi chuyện không? Không thể! Arden luôn luôn trung thành với ông mà.

“Ta biết là ông biết có Orc trong Hearthglen này, Tirion. Ta có thể thấy điều đó trong mắt ông. Ta cầu nguyện rằng, ông sẽ không dấu diếm mà đi thẳng vào vấn đề.”

Tirion nổi giận. Ông có thể bỏ qua sự ngạo mạn của chàng trai trẻ này, nhưng ông không thể để mình bị đe dọa ngay chính trên vùng đất mà mình đang trị vì bởi một thằng nhóc con như vậy được.

“Ta đã nói rồi, Barthilas. Người phải nói chuyện với ta một cách đàng hoàng lễ phép,” Tirion nói trong giận giữ. “Vì sự quan tâm của người, ta muốn người biết chuyện của ta chỉ là một tai nạn cá biệt thôi. Đó là tất cả những gì người có thể biết vào lúc này. Ta có lời khuyên rằng người nên quên chuyện này đi và để nó dịu xuống. Còn bây giờ, hãy buông tay ra để ta đi trước khi ta nổi giận thực sự.”

Barthilas buông tay một cách chậm chạp và lùi ra sau một bước. Con mắt rực cháy của hắn không rời Tirion. Người Paladin già hướng về phía cửa bước đi một mạch.

Còn một mình, Barthilas giận dữ, thất vọng.

“Chuyện này chưa thể kết thúc đâu, thưa ngài,” người Paladin trẻ rít lên và giơ ra nắm đấm. “Chuyện này chưa kết thúc đâu.”

Tirion đi về phía phòng riêng của mình. Ông cẩn thận cởi bỏ bộ giáp và cất chiếc búa của mình vào chỗ cũ. Ông vào phòng ngủ và đổ người xuống giường. Tất cả những gì ông muốn lúc này là được ngủ. Ngay lúc ông vừa chạm vào chiếc gối của mình thì Karandra bước vào. Cô rất bất ngờ khi thấy ông ở đây.

“Ôi, anh đã về đây à,” cô nói rất ngọt ngào. “Sáng sớm mà anh đã vội đi đâu vậy? Em hỏi Arden mà ông ta chẳng hé răng một lời.” Giọng nói của cô pha chút nghi ngờ.

Tirion cảm thấy rất khó xử. Ông không muốn nói về chuyện tên Orc một chút nào cả. Ông đã hứa rằng sẽ giữ bí mật chỗ ở của tên Orc, vì vậy, chẳng lẽ lại phải nói dối chính người vợ thân yêu của mình sao? Nhưng khi nhìn vào mắt Karandra, ông biết cô rất mong chờ một sự thật ở người chồng của mình.

“Ta đi đến chỗ hôm trước mà ta đã gặp tên Orc, Karandra. Ta cần phải tìm hiểu xem liệu có còn tên Orc nào lảng vảng trong vùng đất của ta không,” ông nói với một giọng cam chịu. “Ta muốn đi một mình, vì vậy ta bảo Arden không được nói cho bất cứ ai nghe về chuyện này.”

Karandra cau mày và khoanh tay lại. Cô vẫn làm thế mỗi khi có chuyện gì bức tức với ông.

“Anh đi ra ngoài một mình chỉ vài ngày sau khi anh bị tấn công? Sao anh lại có thể bất cẩn như thế, Tirion? Anh muốn chứng minh điều gì? Đúng là anh đã già rồi!” cô thốt lên trong giận dữ.

Tirion ngần ngại. Lúc này là Barthilas, bây giờ lại đến lượt vợ ông. “Số lần chinh chiến của ta nhiều hơn số tuổi của cô đấy! Bây giờ điều ta nhận được lại là một bài học dạy ta cách chiến đấu như thế nào sao!” ông tức tối gào lên.

Tirion rất hiếm khi nói chuyện với vợ mình như vậy, và Karandra cũng chẳng biết làm gì mỗi khi xảy ra sự việc thế này. Cô chủ động chuyển đề tài của câu chuyện để tiếp tục cuộc nói chuyện.

“VẬY anh có tìm được cái mà anh muốn không?” cô hỏi với một giọng cực kỳ ngây thơ.

Tirion cố kìm nén cơn giận. Nhưng ông biết câu hỏi này không phải là câu hỏi cuối cùng của cô dành cho ông. “CÓ, ta có tìm thấy,” ông nói với một giọng vừa phải. “Ta muốn mọi người hiểu rằng, đây chỉ là một trường hợp cá biệt, vì vậy, chúng ta không bị nguy hiểm gì cả đâu.”

Gương mặt Karandra sáng ngời lên và cô lập tức ngồi xuống giường cạnh ông. Cô nắm tay ông và nói. “Nghe vậy em cũng đỡ lo, điều đó thật tuyệt, Tirion. Nhưng làm sao anh chắc chắn như vậy được?”

Tim Tirion như thắt lại. Đáng ra không nên nói dối người mình yêu. “Ta không thể nói được, em yêu,” ông nói rất nhẹ nhàng.

“TẠI sao lại không? Nếu đúng như anh nói là không có gì đáng lo ngại, tại sao anh không kể cho em nghe?” cô đau đớn hỏi.

“ĐÂY là vấn đề danh dự, Karandra. Anh không thể kể cho em được,” ông lập lại câu trả lời của mình lần nữa.

Bất thành linh, Karandra buông tay ông ra rồi đứng dậy. Tirion dường như cảm thấy ánh mắt của cô lúc này như một tia sét.

“Danh dự. Anh lúc nào cũng chỉ biết đến danh dự, Tirion! Anh làm em phát bực mình vì anh không khác gì tên Barthilas kiêu ngạo kia. Niềm danh dự quý giá của anh thật sự quan trọng hơn người vợ của mình sao?” Cô úp mặt vào tay khóc nức nở. Tirion nhìn cô, cố gắng nói bằng giọng rất nhẹ nhàng.

“Em không thể hiểu được đâu, người vợ yêu quý của ta. Ta là một Paladin. Rất nhiều chuyện quan trọng cần sự phục vụ của ta...” ông nặng nề trả lời, ẩn trong đó là một lòng trắc ẩn sâu sắc.

Karandra bỏ tay xuống khỏi gương mặt mình, cố kìm nén nỗi buồn tột độ của mình.

“Phải, em không thể hiểu! Nhưng em biết rất rõ mọi người kỳ vọng ở anh,” cô gào lên trong khi nước mắt vẫn chảy dài trên đôi má ửng hồng. “Anh

được kỳ vọng là một người chồng của em, chứ không phải dấu em những bí mật tồi tệ mà anh đã làm cứ như em chỉ là một cô gái nhà quê suốt ngày quanh quẩn bên chuồng lợn! Anh được kỳ vọng là một thủ lĩnh có trách nhiệm, chứ không phải dấn thân vào nơi nguy hiểm và chỉ đi một mình!” Tirion vội nhìn đi chỗ khác khi vợ mình nổi giận. “Và, anh được kỳ vọng là một người cha mẫu mực, chứ không phải người để một đứa trẻ lớn lên mà không có cha,” cô kết thúc với giọng nghẹn ngào.

Tirion đứng dậy và ôm cô vào lòng. “Ta biết chứ, người vợ yêu dấu của ta. Đúng là ta đã có một hành động nguy hiểm không cần thiết. Nhưng em phải tin ta, Karandra. Mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi,” ông nhẹ nhàng an ủi.

Gạt nước mắt, cô ngược nhìn người chồng của mình. Cô sẽ cố gắng tin sự phán xét của ông. Vừa định lên tiếng, cô nghe thấy tiếng bước chân của Taelan đang bước vào căn phòng. Hai vợ chồng nhìn ra cửa và thấy khuôn mặt ngái ngủ của Taelan xuất hiện. Cuộc cãi cọ vừa rồi đã đánh thức cậu bé.

“Bố mẹ đang đánh nhau đấy à?” cậu bé bẽn lèn hỏi, đôi mắt xanh mở to, nghi ngờ.

Tirion đi về phía cửa và bế đứa bé vào lòng. “Không đâu, con trai ta, mẹ con chỉ có chút lo lắng về loài Orc thôi,” ông dỗ dành.

Taelan có vẻ như đang suy nghĩ. Rồi nó lên tiếng. “Bố ơi, có phải Orc là loài vừa độc ác vừa xấu xa như người ta vẫn thường nói không?” cậu bé hỏi.

Tirion thật sự bất ngờ với câu hỏi thẳng thừng của cậu bé. Ông lại nghĩ về cuộc nói chuyện sáng nay giữa ông và Eitrigg, và lấy làm ngạc nhiên vì câu hỏi này bây giờ sao lại quá khó với ông đến như vậy. Ông không muốn nói dối con mình. Phải có một chút hy vọng cho thế hệ mai sau.

“Ồ, con trai à, câu này thật khó trả lời quá,” Ông nói chậm rãi. Đang nhìn vào Taelan, Tirion không để ý đến thái độ hoài nghi của Karandra. Cậu bé vẫn rất chăm chú chờ đợi câu trả lời từ người cha. “Ta nghĩ rằng có một số tên Orc cũng không đến nỗi tệ, nhưng rất hiếm khi tìm thấy họ,” Tirion nói chậm chạp.

Karandra không thể tin vào tai mình nữa. Cơn giận lại trào lên trong cô.

“VẬY HẢ BỐ?” Taelan vẫn ngây thơ hỏi.

“Ừ, ta nghĩ vậy. Có nhiều lúc chúng ta phải cẩn thận khi muốn đánh giá về một ai đó, con trai à.”

Cậu bé có vẻ như hài lòng với câu trả lời của cha mình. Nhưng Karandra thì không. Bỏ mặc tất cả mọi chuyện khác, nhưng cô không thể nhìn con mình bị nhồi nhét bởi những tư tưởng nhảm nhí như vậy được.

“Không được nói với nó như vậy!” Cô rít lên. “Orc là những con quái vật điên khùng và tất cả chúng sẽ bị bắt và bị giết hết! Sao anh lại có thể nói ra những lời như vậy trong khi anh biết rõ chúng đã làm gì với chúng ta! Anh bị làm sao vậy, Tirion?” cô gào thét, và giật Taelan ra khỏi tay ông. Thấy mẹ đột nhiên nổi giận, đứa trẻ khóc to. Đưa tay vuốt nhẹ lên tóc mình, cô bế Taelan lên và dỗ dành. “Đừng lo, con trai bé bỏng, cha con đã quá mệt mỏi và cần được nghỉ ngơi.” Cô vừa nói vừa hướng thẳng ra cửa, không thèm ngoái lại nhìn Tirion.

Còn lại một mình, Tirion lững thững đi đến bàn nước và rót cho mình một ly rượu. Sau một hớp rượu, ông nặng nề ngồi xuống và choáng váng khi nghĩ đến những sự đảo lộn to lớn trong thế giới của mình.

Dịch: S1lverlight

Chương 4: Những mệnh lệnh

Đã hai ngày trôi qua yên bình trên Hearthglen. Lời đồn về sự xuất hiện của loài Orc đã giảm đi một cách đáng kể. Tirion cảm thấy rất thư thái, và nghĩ rằng mình có khả năng làm chuyện này rơi vào quên lãng. Miễn là Eitrigg đừng xuất hiện trước dân làng, Tirion sẽ chẳng phải lo lắng về chuyện phản bội lời thề với tên Orc. Ông thấy ngạc nhiên vì Barthilas vẫn im lặng về vấn đề này trong mấy ngày hôm nay. Mặc dù vậy, Tirion cảm thấy Barthilas sẽ không im hơi lặng tiếng lâu như vậy một khi hắn đã hoài nghi là Orc đã có mặt ở Hearthglen.

Sau một loạt suy nghĩ đứt quãng, Tirion quay trở lại với vai trò trị vì dân làng một cách dễ dàng. Những công việc quản lý đơn điệu đã làm ông tạm quên Eitrigg và cuộc hội ngộ định mệnh đó. Ông giành tất cả thời gian rảnh rỗi cho Taelan và Karandra. Thật ngạc nhiên là vợ ông có vẻ như cũng đã quên đi cuộc tranh luận của hai người tối hôm trước. Cô biểu hiện vui vẻ

như thường ngày, và không bao giờ nhắc đến chủ đề Orc lần nào nữa. Tirion rất biết ơn sự hòa bình và yên lặng này.

Mặt trời chói sáng từ trung tâm của bầu trời trong vắt như pha lê. Tirion ngồi trên một ban công rộng để bao quát tầm mắt qua chuồng ngựa và bãi đua ngựa. Nằm đằng sau sân lớn của làng, vị trí của ban công để lộ ra một tầm nhìn rất đẹp đến đỉnh núi Alterac trắng xóa tuyết ở phía xa. Ông thấy gần phía bãi đua ngựa là Karandra đang dắt một chú ngựa nhỏ, trên lưng con ngựa là Taelan đang đùa nghịch vui vẻ, vô tư. Đứa bé không ngừng đập tay vui thích, gọi mẹ đi nhanh hơn nữa. Karandra cười với con trai mình và không ngừng nhắc nhở cậu bé bám thật chắc trên lưng ngựa.

Tirion chăm chú nhìn họ. Họ là trung tâm cuộc sống của ông và là cội nguồn của mọi hạnh phúc mà ông có. Ông không được làm họ thất vọng. Ông đã suy nghĩ rất nhiều về những điều Karandra nói trong cuộc tranh luận nảy lửa nọ. Có thể danh dự của ông chỉ là sự ích kỷ, ông nghĩ. Nhưng dù nó có là như vậy đi chăng nữa, nó vẫn là một phần không thể thiếu của ông. Nó đã tạo nên ông ngày hôm nay. Với tư cách là một Paladin, ông không thể để nó tuột khỏi tay. Tất cả đều phụ thuộc vào nó. Ông chỉ mong rằng nó sẽ chẳng bao giờ là đề tài cho những cuộc cãi nhau giữa hai vợ chồng ông nữa.

Tiếng bước chân nặng nề của Arden vang rõ lên ban công từ phía cầu thang đá. Đội trưởng đội cận vệ đến sau Tirion và cúi chào rất nhanh gọn. Arden mặt đến nỗi thở không ra hơi. Thật sự là người đội trưởng đã chạy như bay đến đây để báo tin. Tirion đứng dậy và chào người đội trưởng. Ông thấy mặt Arden toát lên vẻ lo lắng.

“Có chuyện gì vậy, Arden? Sao trông ngươi vội vã thế?”

Người đội trưởng ngưng một lúc để thở. “Tôi đã tìm ngài khắp nơi, thưa ngài,” Arden nói trong hơi thở hỗn hển. “Chúng ta có khách.” Tirion căng thẳng. Trong giây lát, ông liên tưởng đến những điều xấu nhất. Đương nhiên khách đến là một chuyện không có gì lạ. Tirion lo lắng rằng vị khách làm Arden hoảng sợ như vậy có thể là một đạo quân Orc.

“Khách nào? Có vấn đề gì không?” người Paladin vồn vã hỏi.

Arden lắc đầu rồi hít một hơi thật sâu. “Một đặc phái viên từ Stratholme, thưa ngài. Tướng chỉ huy Dathrohan đích thân đến và dẫn theo một đạo quân. Ông ấy muốn nói chuyện với ngài ngay bây giờ.”

Tirion há mồm kinh ngạc. Ngài Dathrohan, ở đây ư? Ông tự hỏi. Vị tướng chỉ huy này không chỉ là cấp trên trực tiếp của Tirion, mà còn là một trong những người bạn thân của Tirion. Dathrohan là một chỉ huy vĩ đại và là một chiến binh danh giá. Hai người đã không biết bao nhiêu lần cứu nhau trong chiến trận. Vì công việc bề bộn, hai người đã lâu không gặp nhau. Nhưng điều gì đã khiến ngài chỉ huy vất vả đích thân từ thủ phủ đến tận đây với cả một đội quân hùng hậu mà không báo trước? Một sự hoảng sợ dấy lên trong Tirion. Dathrohan đã biết về chuyện tên Orc. Đó là sự lý giải duy nhất cho chuyến viếng thăm này, Tirion kết luận. Tirion hít một hơi thật sâu. Ông vỗ vai trấn an Arden, và sau một cái nhìn về phía vợ và con ông ở dưới, ông hướng về phía cổng chính.

Ngài chỉ huy Dathrohan là một người rất oai nghiêm. Ông cao gần sáu feet rưỡi và trông rất rực rỡ trong bộ giáp sáng loáng được trang trí rất công phu. Chiếc áo choàng xanh thẫm có viền vàng che phủ đôi vai vạm vỡ của ông đang bay phấp phới. Nét nổi bật có thể thấy từ ông là dấu vết của hàng ngàn trận chiến. Mái tóc của ông thẳng và bộ râu rất gọn gàng, nhưng ánh mắt xanh dương sắc bén thì tràn đầy sinh lực và sức mạnh khác hẳn với tuổi thật của ông.

Trông thấy Tirion đến, sự nghiêm nghị trên nét mặt Dathrohan từ từ giãn ra rồi cười rất tươi. Ông tiến tới phía trước và ôm chặt người bạn của mình. Tirion cảm thấy không khí như thoát hết ra khỏi ngực ông. Dathrohan gần như nhắc bổng ông lên khỏi mặt đất. Dathrohan cười vang.

“Tirion, người bạn thân của ta, thật tốt khi gặp được cậu. Đã bao nhiêu năm rồi nhỉ, bốn năm à?” Dathrohan hỏi. Ông buông Tirion ra và người Paladin lúc này đã đứng thẳng người lên.

“Chính xác là gần bốn năm, thưa ngài,” Tirion trả lời.

Dathrohan cười rồi vỗ mạnh vào lưng Tirion làm ông suýt ngã. “Đừng nói chuyện với ta với những từ như ‘thưa ngài’ chứ! Cậu là một trong số ít những người chơi với ta từ hồi ta là một thằng nhóc mũi lõ mà còn sống sót. Cho đến giờ hai chúng ta vẫn còn đứng được ở đây, cậu và mình,” Dathrohan hài hước nói. Tirion cũng phải buộc mình thư giãn và đáp lại nụ cười của Dathrohan.

“Thế thì như cậu nói đi, Saidan.” Ông vỗ mạnh vào vai Dathrohan. “Cũng rất vui được gặp lại cậu,” ông nồng nhiệt nói. Mặc dù thái độ của Dathrohan rất vui vẻ thân thiện, nhưng trong đôi mắt sắc bén của ông toát lên sự bồn chồn. Tirion nhìn ra sau người bạn của mình và thấy những hàng ngũ bộ binh chỉnh tề với những bộ giáp sáng loáng đang đứng trên khu đất gần hàng rào. Tim ông như ngừng đập. Mặc dù ông rất vui khi gặp lại bạn mình, Tirion biết rằng sự hiện diện của đạo quân kia có nghĩa là có phiền phức.

“Cậu nói đi, sao không báo trước cuộc viếng thăm này cho mình biết? Mình sẽ chuẩn bị một bữa tiệc thịnh soạn nếu biết cậu sẽ đến,” Tirion nói, cố gắng giữ thái độ thân thiết cởi mở.

Dathrohan gật đầu rồi giang tay ra. “Xin lỗi vì sự đường đột này, Tirion, nhưng chúng ta có chuyện gấp cần giải quyết. Ta thấy rằng lẽ ra ta cần phải gặp cậu càng sớm càng tốt. Nhưng để chuyện đó sang một bên đi. Cậu cần thời gian để gọi cố vấn của cậu chuẩn bị một cuộc họp,” ông nói với một giọng ủ rũ hơn.

“Có vấn đề gì sao, Saidan? Chúng ta sắp có chiến tranh à?” Tirion hỏi, không biết nói gì thêm nữa. Dathrohan nhìn ông với một ánh mắt nghiêm nghị, từ trên xuống dưới.

“Đó chính là nguyên nhân ta phải đến đây, Tirion,” ông nói. Đúng là cậu ta đã biết về Eitrigg, Tirion kết luận. “Bây giờ ta rất nóng lòng được gặp vợ và con trai của cậu đấy, Tirion,” Dathrohan nói. “Tiếc quá vì ta không thể đến và gặp cậu nhóc lúc nó ra đời, cậu biết đấy.”

Tirion gật đầu. “Nó là một người tốt. Nó sẽ là một Paladin trong tương lai,” ông nói chắc nịch. Những giọt mồ hôi đang chảy xuống lông mày ông. Ông

đang cố gắng kiềm chế mình và cư xử bình thường. Ông có cảm giác như Dathrohan đang nhìn xuyên thấu qua người ông. Ông giật mình suýt ngã khi Dathrohan phả ra một tràng cười vang.

“Đương nhiên ta không chút nghi ngờ về chuyện đó. Ta cuộc rằng dòng họ Fordring sẽ luôn cống hiến cho sự phòng thủ của Lordearon và những người dân,” Dathrohan nói rồi cười.

Tirion cũng cười lại và gật đầu nói, “Mình cũng chỉ mong như vậy.”

Một vài giờ sau, những cố vấn của Tirion đã tụ tập đông đủ trong phòng họp. Một số tướng của Dathrohan cũng đã đến. Barthilas trông rất háo hức khi vừa đến, im lặng đứng trong góc phòng. Ngài chỉ huy Dathrohan ngồi vào ghế chủ tọa, bên cạnh là Tirion. Không khí căng thẳng bao trùm căn phòng, mọi người ở đó đều muốn biết lý do tại sao Dathrohan phải đến đây.

“Nào, mọi người,” Dathrohan bắt đầu nói và nhìn vào Tirion. “Ta nhận được tin báo rằng Orc đã xuất hiện ở Hearthglen. Chuyện này thực hư là thế nào?” ông hỏi.

Tirion nuốt nước bọt, cổ họng của ông tự nhiên cảm thấy khô rát. “Thưa ngài, một vài ngày trước, tôi đã có một trận chiến với một chiến binh Orc,” ông nói. “Mặc dù tôi đã làm nó bị thương khá trầm trọng, nhưng tôi đã gục ngã trước khi kết liễu nó. Tôi đã trở lại nơi xảy ra trận chiến để xác định xem liệu tên Orc có còn sống không và cũng để rà soát xem liệu có còn đồng bọn nào của nó trong phạm vi của mình không. Những điều tôi tìm thấy đã chứng minh rằng đó chỉ là một tên Orc sống cô lập và hoàn toàn không có một đồng bọn nào,” Tirion kết thúc. Ông đang trong một tình thế rất nguy hiểm. Ông không muốn nói dối cấp trên của mình. Danh dự không cho phép ông làm điều đó.

Dathrohan tựa người vào ghế, mân mê bộ râu của mình và suy nghĩ về lời nói của Tirion. “Thế là người đi điều tra một mình phải không?” Dathrohan hỏi.

Tirion gật đầu. “Vâng, thưa ngài.”

“Thật không may cho người là không có ai đi theo cùng để chứng thực sự việc, Tirion. Sự chần chừ của người không đúng với tính chất lạc quan của sự việc như người vừa nói.” Dathrohan nói rất dứt khoát. Tirion nhúu mày. Ông không cần nhìn ra đằng sau mà cũng cảm nhận được sự thỏa mãn của Barthilas lúc này.

“Paladin Barthilas đã thông báo cho ta về vụ việc này. Anh ta dường như tin rằng mối đe dọa đang rình rập vùng đất này còn khốc liệt hơn những gì người nghĩ. Vì vậy, ta đến để đích thân điều tra xem sự thật là vùng đất này có đúng là đang trong hiểm nguy hay không,” ngài chỉ huy nói rất nghiêm nghị.

Tirion lúc này quay lại nhìn gương mặt đang sừng sốt của Barthilas. Ông cố gắng nén giận vì sự trơ tráo của cậu trai trẻ. Ông quay lại Dathrohan.

“Saidan, chúng ta đã là bạn bao nhiêu năm. Chắc rằng cậu không nghi ngờ về sự xử trí của mình trong tình huống này chứ? Thật lòng mà nói, hành động của Barthilas rõ ràng là đã hạ thấp uy tín của tôi ở nơi này. Sự nhiệt tình của hãn thì có thể hiểu được, nhưng làm cậu bạn tâm chỉ vì một tình huống nhỏ như thế này quả thật là không đáng!”

Dathrohan đặt tay lên Tirion trấn an ông.

“Tirion, ta luôn tin tưởng vào quyết định của cậu. Ta không bao giờ nghi ngờ danh dự hay uy tín của cậu, và ta cũng không muốn làm điều đó vào lúc này. Bình thường, ta cũng sẽ không can thiệp vào chuyện này đâu. Nhưng những sự việc gần đây đã buộc ta phải quan tâm đặc biệt đến tất cả những tình huống xâm nhập của Orc.”

Dathrohan ngẩng lên và nhìn vào mắt những cố vấn đang có mặt ở đó. “Đã có lần, ta nhận được thông báo rằng loài Orc vừa có một thủ lĩnh mới. Dường như, tên Orc trẻ tuổi này đang muốn tập hợp các bộ tộc lại và gây dựng lại toàn bộ. Mặc dù số lượng chúng còn ít, những chiến binh cuồng tín đó cũng đã có lúc phá vỡ hàng phòng thủ của chúng ta với số lượng ngày càng lớn mạnh. Bộ chỉ huy Liên Minh đã thấy rằng chúng ta đang trong tình trạng khẩn cấp. Ta kể tất cả chuyện này vì muốn cậu hiểu được nguyên nhân

của ta. Nếu những gì Barthilas nói là sự thật, thì chúng ta phải cấp bách chuẩn bị cho chiến tranh sắp nổ ra,” ông nói dứt khoát.

Những cố vấn bắt đầu xì xào bàn tán. Dathrohan quay lại đối diện với Tirion. “Người anh em, mặc dù rất trân trọng người, nhưng ta không thể chỉ dựa vào bản năng cá nhân của người. Chuyện này quả thật quá nghiêm trọng.”

Tirion lắc đầu trong hoài nghi. Ông gồng mình chờ đón những sự việc sẽ xảy ra.

“Sáng sớm mai, chúng ta sẽ ra ngoài và lùng sục toàn bộ khu rừng nhằm tìm kiếm thêm những bằng chứng về hoạt động của bọn Orc. Tirion, ta muốn người đích thân dẫn ta đến nơi người đã gặp tên Orc. Nếu tìm được nó, chúng ta sẽ bắt nó về Stratholme để thẩm vấn,” Dathrohan nói.

Tim Tirion như ngừng đập. Không còn cách nào khác nữa. Ông đã nhận được một mệnh lệnh trực tiếp. Ông sẽ bị ép phải phá vỡ lời thề với Eitrigg. “Vâng, thưa ngài,” Tirion căng thẳng nói.

Dathrohan dường như đã bằng lòng với vấn đề này ở đây. Ông ra hiệu cho các cố vấn ra về và chỉ thị rằng mọi người phải chuẩn bị kỹ càng trong đêm nay. Tirion đến đứng ở cửa ra vào và nhìn thấy Barthilas nhìn chăm chăm vào ông. Khuôn mặt người Paladin trẻ lộ rõ vẻ chiến thắng. Tirion phải cố gắng lắm mới không lao đến bóp nghẹt chàng trai trẻ với nụ cười tự mãn. Không thèm liếc mắt về phía Barthilas thêm một giây, ông rời khỏi phòng họp và chuẩn bị cho cuộc săn lùng vào sớm mai.

Bình minh đã lên với những tia nắng đầu tiên phản chiếu lên đội kỵ binh và bộ binh đang trên đường mòn vào khu rừng. Tirion, Arden và Dathrohan dẫn đầu đoàn quân sáng loáng giáp trụ xuống con đường mòn ngoằn ngoèo qua khu rừng rậm rạp. Barthilas đi đằng sau họ, trò chuyện với những chiến binh dày dạn kinh nghiệm dưới quyền Dathrohan.

Rõ ràng là cậu Paladin trẻ đang rất nóng lòng chứng tỏ mình trong chiến trận. Tirion vui mừng vì hẳn không ở gần. Ông rất căm phẫn Barthilas và

không muốn nhìn mặt hắn.

Tirion trông đầy sát khí. Tối qua ông ngủ rất ít, và tỉnh dậy với cái bụng đói meo. Ông ước gì mình có cách nào đó báo động cho Eitrigg để tên Orc có thể trốn thoát. Nhưng Tirion biết rằng, dù ông có cơ hội đó đi nữa, thì nó cũng phản lại mệnh lệnh trực tiếp từ cấp trên. Ông biết rằng không thể giữ lời thề và thực hiện bốn phận của mình cùng một lúc. Danh dự cao quý của ông đang bị đe dọa.

Họ mất một vài giờ với sự dẫn đường của Tirion mới đi tới được dãy núi. Ông biết chính xác là ông đang đi đâu. Trước đây bức tường dài của tòa tháp có thể được nhìn thấy xuyên qua các hàng cây từ đây. Dathrohan nhướn người lên và hỏi liệu đó có phải là tòa tháp mà họ đang muốn tìm kiếm không.

“Đây là nơi mà tôi đã gặp tên Orc lần đầu tiên, thưa ngài,” Tirion nói nhỏ.

Dathrohan gật đầu, cảm nhận được thái độ của Tirion. “Người có chắc không, Tirion? Trông người sáng nay có vẻ mệt mỏi quá.”

“Tôi chắc, thưa ngài,” Tirion nói với giọng khàn khàn. “Tôi không sao, chỉ là hơi mệt chút, vậy thôi.”

Dathrohan đặt tay lên vai bạn trấn an. Ngài chỉ huy ra hiệu cho quân của ông tiến lên và vào vị trí. Ông gọi một số cận vệ đến đi trước đoàn quân. Arden là một trong số đó. Người đội trưởng nở nụ cười với Tirion, nhưng người Paladin chẳng thể đáp lại anh ta trong lúc này. Tirion rùng mình khi nhìn thấy hai cận vệ kéo một chiếc lồng sắt có bánh xe theo sau. Chiếc lồng ọp ẹp được làm để nhốt và vận chuyển một số tù nhân qua một đoạn đường dài. Ông thật sự muốn rằng nó sẽ vẫn trống rỗng như vậy khi ra về.

Dathrohan cảm thấy rằng không nên bắt dây động rừng trước xác định được rằng có nhiều Orc trong khu vực này. Ông ra lệnh cho quân lính không được manh động và chỉ một nhóm nhỏ được phép từ từ tiến về phía tòa tháp.

Barthilas, với một sự kiên nhẫn đáng sợ, cưỡi ngựa háo hức đi theo sau ngài chỉ huy. Tirion, Arden và sáu bộ binh nữa đi sau họ.

Không khí xung quanh tòa tháp rất yên lặng, nhưng bộ binh cũng di chuyển khá yên ắng ngoài những âm thanh của áo giáp và vũ khí. Theo chỉ thị từ trước, Arden ra lệnh cho các cận vệ bao vây tòa tháp. Barthilas xuống ngựa và lấy chiếc chiến búa của hắn ra. Được hộ tống bởi hai bộ binh, Barthilas cẩn thận tiến gần tòa tháp. Dừng lại một chút trước cánh cổng hoang tàn của tòa tháp, Barthilas gọi to đầy tự tin.

“Chúng ta đến nhân danh Liên Minh! Hãy bước ra và đầu hàng đi, đồ quái vật ngu ngốc, không chúng ta sẽ buộc phải giết ngươi!” Giọng hắn rất to và rõ. Tirion biết rằng chân cận vệ Paladin ấu trĩ đang run lên trong đôi ủng của hắn. Mồ hôi đầm đìa chảy xuống khuôn mặt nhăn nhó của Barthilas. Có tiếng bước chân từ trong tòa tháp đổ. Hai bộ binh hộ tống Barthilas thủ thế sẵn sàng tấn công. Barthilas nắm chặt cây búa, tập trung cao độ.

Một hình bóng to lớn dần hiện ra từ bóng tối của tòa tháp và đứng trước cửa. Eitrigg cầm chặt chiếc rìu chiến của mình bằng cả hai tay và đã sẵn sàng chiến đấu. Tên Orc quét ánh mắt đáng sợ của mình qua những người có mặt. Hắn dừng lại ở Tirion, đang cười trên lưng ngựa, rồi quắc mắt giận dữ. Tirion bắt gặp ánh mắt của tên Orc, nhưng ông buộc phải quay đi chỗ khác. Ánh mắt phẫn nộ của tên Orc đã cho Tirion câu trả lời – rằng Eitrigg đang cười nhạo lên cái gọi là danh dự của Tirion. Tên Orc đã cứu mạng ông, và giờ ông trả ơn bằng cách đưa kẻ thù đến thẳng nơi hắn trú ngụ. Chưa bao giờ trong cuộc đời mình Tirion cảm thấy thất vọng và nhục nhã như lúc này.

Eitrigg bước thêm vài bước ra bãi đất trống. Tirion nhận thấy tên Orc bước đi khập khiễng hơn cả lần trước ông gặp hắn. Vết thương của hắn chắc là rất nặng, ông nghĩ. Mắt của Eitrigg lóe lên những tia căm thù và giận dữ. Tirion hiểu rằng tên Orc sẽ không chịu đứng yên để bị bắt sống như thế này.

Như thể đáp lại suy nghĩ của Tirion, Dathrohan lên tiếng. “Ta không muốn các ngươi giết chết tên Orc, hãy bắt sống hắn!” ông nói. Barthilas quay lại nhìn có vẻ nhụt chí, nhưng dường như hắn rất hiểu ý người chỉ huy. Arden và nhiều cận vệ cùng tiến tới tòa tháp, với ý định giúp sức cho cuộc bắt sống này. Barthilas căng thẳng đến nỗi tay hắn run lên. Hắn hiểu là ánh mắt của

Tirion và Dathrohan đang nhìn vào mình. Đây chính là khoảnh khắc mà hãn đã chờ đợi từ rất lâu rồi. Đây sẽ là một khoảnh khắc vinh quang.

Hét lên một tiếng, Barthilas xông thẳng vào tên Orc, vung búa thật mạnh với ý định đánh một đòn hiểm hóc nhằm hạ gục ngay tên Orc, mặc kệ những lời nói của Dathrohan. Chắc chắn rằng không một con quái vật nào có thể chống đỡ được sức mạnh Ánh Sáng của ta, hãn nghĩ.

Tirion giật mình nhìn Eitrigg đỡ đường tấn công vung về của người Paladin trẻ một cách lão luyện và đâm trả một cú khá mạnh vào mặt Barthilas.

Luống cuống, Barthilas làm rơi chiếc búa và bị Eitrigg bồi thêm 1 cú đá vào bụng. Người Paladin trẻ đã bại trận một cách quá nhanh chóng, ngã xuống đất ôm bụng lăn lộn. Eitrigg lau bầu khinh bỉ vì sự yếu đuối và non nớt của Barthilas.

Hai bộ binh lao về phía tên Orc, vung kiếm chém mạnh. Eitrigg tránh cú chém của người thứ nhất và nhanh chóng và đánh cực mạnh vào ngực người thứ hai như thể muốn cắt hãn ra làm hai mảnh. Những bộ binh còn lại điên lên vì cái chết quá nhanh của đồng đội, ào ạt lao tới như vũ bão. Tirion hiểu rằng họ sẽ giết chết tên Orc nếu họ có thể.

“Đừng giết hãn!” Tirion la lớn khi đám bộ binh lao về phía tên Orc.

Dathrohan, người hiểu rất rõ sự quan tâm của Tirion với tên Orc, nhìn vào bạn mình đầy nghi vấn. “Cậu có vẻ quan tâm đến tên Orc quá nhỉ, Tirion,” ngài chỉ huy nói. “Đây chỉ là một cuộc truy bắt bình thường, cậu làm sao thế?”

Tirion nghiêng rằng. Ông không thể chỉ ngồi yên và nhìn tên Orc kiêu hãnh kia bị ép đến đường cùng. Nhưng ông cũng không thể xin thả hãn ra được. Làm như vậy sẽ bị coi là phản bội. Đứng nhìn là tất cả những gì ông có thể làm lúc này.

Eitrigg chiến đấu rất dũng mãnh trước những bộ binh, nhưng hãn vẫn dễ dàng bị lấn át vì chân hãn đang bị thương. Sáu bộ binh đã thành công trong việc quật ngã tên Orc khỏe mạnh. Arden đánh mạnh vào tay và hãn buộc

phải buông chiếc rìu của mình ra. Đám quân lính bắt đầu ra đòn tới tấp như muốn đánh chết luôn tên Orc.

Những mạch máu trong người Tirion như cháy lên trong giận dữ khi ông nhìn thấy tên Orc bị hành hạ. Ông nhanh chóng xuống ngựa và đi về phía trước với ý định kéo những bộ binh ra. Khi quân lính kéo tên Orc đầy máu me đến dưới chân Tirion, ông quyết tâm phải giải thoát cho tên Orc và dừng lại. Ông đang nghĩ cái gì vậy? Ông không dễ yên như vậy được, nhưng ông cũng không thể đánh trả lại người của mình. Cơ bắp ông như đông cứng lại và ông đứng đó lưỡng lự.

Sau một tiếng kêu lớn, Barthilas đứng dậy từ đồng bùn. Arden giúp hắn đứng dậy và phui bụi xung quanh người hắn. Barthilas, cảm thấy xấu hổ và nhục nhã trước cấp trên, điên cuồng lao về phía tên Orc. Arden và Tirion đồng loạt nắm lấy tay người Paladin trẻ để cản hắn lại. Họ nhìn nhau hiểu ý và giữ Barthilas lại cho đến khi hắn bình tĩnh hơn.

“Sinh vật khốn nạn kia đã chơi xấu ta!” Barthilas gào lên. “Hắn phải bị giết chết ngay ở đây! Hãy để ta đi!” Hắn tiếp tục vùng vẫy trong tay của Tirion và Arden.

“Ta đã ra lệnh là phải bắt sống nó, Barthilas,” Dathrohan nói. “Niềm tự hào đã bị thương của người có thể không quan trọng bằng những thông tin mà tên Orc có. Bắt con quái vật lại,” ông ra lệnh. Ngay lập tức một loạt bộ binh xuất hiện, kéo chiếc lồng sắt theo sau họ. Eitrigg bị khống chế và bị đẩy vào lồng.

Tirion quay lại đối diện với Dathrohan. “Thưa ngài, tên Orc già này chắc chắn là chẳng làm hại được ai đâu,” Tirion nói. Dathrohan nhìn ông với vẻ mặt ngạc nhiên.

“Cái gì thế, Tirion? Người đang định khuyên chúng ta thả tên Orc đi đấy à?” Barthilas và Arden cùng nhìn ông chăm chăm, choáng váng với ý kiến của ông.

Tirion quay lại nhìn tên Orc. Khuôn mặt hắc sừng tấy và đầy máu, Eitrigg cũng quay sang nhìn ông. Quá đủ với cái danh dự của người rồi, ánh mắt của tên Orc như muốn nói điều đó. Quân lính tiếp tục đánh Eitrigg qua những song sắt. Họ ném những lời lẽ thô bỉ tục tĩu về phía tên Orc.

Tirion cuối cùng cũng không thể chịu đựng thêm được nữa. Ông tiến đến phía trước và kéo những bộ binh đang sỉ nhục tên Orc ra. Ông nhặt cây roi lên từ một người lính trẻ và bắt đầu đánh hắc bằng chính cây roi đó.

“Người cảm thấy thế nào?” Tirion hét vào mặt người lính đang sợ hãi và đang cố gắng chống đỡ cơn thịnh nộ của người Paladin.

Dathrohan nhìn mà không tin vào mắt mình. Arden cũng vậy. Anh chạy đến bên Tirion và ôm chặt lấy tay ông. “Tirion, xin ngài, ngài đang làm gì vậy?” Arden la lên.

Tirion xô anh ta ra và đứng lên quay mặt về phía Dathrohan với ánh mắt đầy giận dữ. “Tên Orc phải được thả ra!” Ông gầm lên. “Đây là một vấn đề về danh dự!” Tirion đẩy Arden ra và đánh vào ổ khóa của chiếc lồng.

“Tirion, người đã mất trí rồi sao?” Dathrohan nói với một giọng nghiêm nghị. Barthilas chỉ biết đứng đó, miệng mở to. Tirion tiếp tục đánh vào ổ khóa. Lắc đầu chán nản, Dathrohan ra lệnh cho quân lính bắt lấy người Paladin đang giận dữ. Quân của Arden ôm lấy tay Tirion và vật ngã ông xuống đất. Tirion chống cự bằng tất cả sức mạnh của mình, nhưng số đông quân lính đã dễ dàng khuất phục ông.

Arden muốn bào chữa cho ông. “Thưa ngài, hãy dừng lại! Ngài bị sao thế?” anh hỏi. Sau nhiều nỗ lực, những cận vệ đã buộc Tirion đứng lên. Người Paladin nhìn Eitrigg, và chỉ nhận được sự đáp trả là một ánh mắt trống rỗng vô hồn.

“Tirion, nhân danh Ánh Sáng, cái gì đã xảy ra với người vậy? Hành động của người là sự phản bội! Hãy giải thích với ta về tất cả những điều này! Hãy nói với ta là không phải người đang cố gắng giải thoát cho tên Orc!” Dathrohan hét lên.

Tirion cố gắng kiềm chế bản thân. “Tên Orc này đã cứu mạng ta, Saidan!” Tirion hét to. “Trong trận chiến đó, một phần của tòa tháp đã sụp đổ, ta đã bị kẹt và không còn khả năng chống cự. Tên Orc đã kéo ta ra trước khi cả tòa tháp đổ sụp xuống. Ta biết điều này nghe rất phi lý, nhưng đúng là nó đã xảy ra như vậy.”

Dathrohan choáng váng. Arden chỉ biết đứng nhìn thủ lĩnh của mình trong kinh ngạc. Đương nhiên là Tirion không thể tin rằng tên Orc đã cứu ông chứ? Anh nhìn vào mắt người thủ lĩnh của mình và hiểu ra rằng, thật sự là ông đã rất tin vào điều đó.

“Ta đã thề rằng sẽ để hãn sống trong yên bình, và với tất cả danh dự của ta, ta sẽ chiến đấu đến khi nào ta nhìn thấy điều đó!” Tirion vùng mình ra khỏi tay của quân lính.

Barthilas dường như đã thoát khỏi sự choáng váng nhất thời. “Tên phản bội!” người Paladin trẻ hét lên. “Hãn là một tên phản bội đối với Liên Minh! Hãn đã kết giao với loài quái vật này rồi!”

Dathrohan không thể tin vào tai mình. Ông đã biết Tirion là một con người đầy danh dự và luôn kiêu hãnh. Nhưng giờ đây, ông ta đang cãi lại mệnh lệnh của cấp trên và đứng về phía kẻ thù. “Tirion, ta đã rất cố gắng kiên nhẫn, mặc kệ những gì người tin là đã xảy ra, nếu người không đứng tránh sang một bên, ta buộc phải bắt người đem về xử án với tội danh là phản bội! Người sẽ phải ngừng những việc vô nghĩa này ngay lập tức!”

Tirion vẫn cố chấp. “Thật chết tiệt, Saidan! Đây là một vấn đề của danh dự! Người không hiểu sao?” Tirion rít qua kẽ răng.

“Tôi sẽ làm chứng cho sự phản bội này, thưa ngài,” Barthilas tự hào nói với Dathrohan. Rõ ràng người Paladin trẻ muốn bào chữa cho sự thất bại của mình bằng cách lấy lòng người chỉ huy đang đầy mâu thuẫn.

“Im ngay, Barthilas!” Dathrohan giận dữ. Với trái tim nặng trĩu, ông ra lệnh cho bộ binh tiến lên khuất phục Tirion. “Người làm ta không còn lựa chọn nào khác, Tirion. Ta tuyên bố kết tội người phản bội Liên Minh! Đội trưởng

Arden, hãy để mắt đến việc trói chặt tên phản bội và buộc hắn lên lưng ngựa. Hắn sẽ bị giải về Stratholme cùng với tên Orc và sẽ bị xét xử.”

Arden cúi đầu đau khổ. Anh từ từ trói chặt hai tay Tirion lại rồi đưa ông đến bên ngựa. “Tôi xin lỗi, thưa ngài,” Arden nói và nhìn vào mắt Tirion.

Tirion cau mày nhìn người hầu cận trung thành của mình. “Ta mới là người phải xin lỗi, Arden. Tất cả mọi chuyện do ta gây ra. Nhưng những gì ta làm, ta làm vì danh dự.” Tirion nhẹ nhàng nói.

Arden lắc đầu nghi vấn. “Tirion, làm gì có danh dự nào trong sự phản bội?” Anh thì thầm hỏi.

“Ta là một Paladin của Ánh Sáng, Arden. Người không hiểu được đâu.” Arden giúp ông lên ngựa. Dathrohan phi ngựa đến và nhìn ông.

“Ta chưa bao giờ nghĩ ta có thể thấy ngày hôm nay,” ngài chỉ huy nói. Tirion cố tránh ánh mắt của người bạn thân. Dathrohan, tràn đầy buồn bã và thất vọng, giận dữ quay đi và ra hiệu cho quân lính rút lui.

Dịch: S1lverlight

Chương 5: Sự phán xét của ý chí

Tirion ngồi trong một nhà tù nhỏ sát ngay Tòa Án Tối Cao, nơi cuộc xét xử sẽ diễn ra. Qua cửa sổ nhỏ phía trên cao của nhà tù, ông có thể nghe thấy được tiếng người hối hả buôn bán ngoài chợ Stratholme. Ông nghe thấy những âm thanh đều đặn theo chu kỳ từ phía quảng trường chính của thị trấn. Tiếng ồn ào nơi đây hoàn toàn khác với những âm thanh nơi nhà ông, làng Mardenholde. Ông ước gì có thể trở về ngôi làng đó ngay lúc này. Ông không biết cuộc xét xử sẽ như thế nào, nhưng linh cảm mách bảo rằng, sẽ có một sự thay đổi lớn trong cuộc đời của ông. Ông nghĩ về gia đình mình, về cuộc sống ấm no cùng với họ. Tự dằn vặt mình, tự hỏi liệu có phải mình đã đánh mất tất cả chỉ vì một ý nghĩ điên rồ và ích kỷ không.

Tirion bị bắt giam đã ba ngày. Hôm nay, ông sẽ bị đưa ra xét xử bởi hành vi phản bội mảnh đất mà ông đã bảo vệ suốt cuộc đời mình. Điều đó nghe có vẻ rất khó tin, nhưng đó là tùy vào quyết định của hội đồng xét xử, và ông có

thể bị xử chém hoặc phải ngồi tù mãi mãi. Karandra sẽ không bao giờ tha thứ cho ông vì đã lao vào hiểm nguy chỉ vì danh dự. Ông tự hỏi tội lỗi này có thể tha thứ được không nếu vì nó mà vợ ông phải nuôi con lớn khôn một mình. Ông tự cười mình. Từ trước đến nay, điều duy nhất có thể chia cắt ông với gia đình là kẻ địch. Ta đã làm gì vậy? ông tự hỏi bản thân, rất nhiều lần.

Bỗng nhiên ông nghe thấy bước chân ngoài hành lang. Chưa đến giờ xử án mà, ông chắc vậy. Ông nghe thấy lính gác hỏi một ai đó, và rồi cửa mở.

Arden ử rữ bước vào. Tirion mừng rỡ nắm lấy tay người bạn.

“Gặp được anh tốt quá, Arden. Từ khi ta bị bắt anh đã về nhà chưa? Đã nói chuyện với vợ ta chưa?” Tirion hỏi dồn dập.

Arden lắc đầu rồi đỡ Tirion ngồi xuống. “Không. Họ không để cho tôi đi cho đến khi cuộc xét xử kết thúc, thưa ngài,” Arden nói. “Tôi cũng không biết liệu vợ ngài đã biết chuyện chưa.”

Tirion nhăn mặt. Ông biết là vợ ông sẽ rất lo lắng. “Vậy còn tên Orc? Họ đã làm gì hắn rồi?” Tirion hỏi.

Arden tức giận nói. “Sao ông lại hỏi vậy, Tirion? Đó là kẻ thù của ông mà! Tôi thật sự không hiểu tại sao ông lại quan tâm đến nó như vậy! Làm gì có chuyện nó đã cứu ông! Nó là đồ quái vật không lý trí cơ mà!”

Tirion nhìn thẳng vào mắt Arden. “Hãy trả lời ta, đội trưởng,” ông cố gắng hết sức bình tĩnh – vì Arden là người bạn duy nhất của ông lúc này.

“Họ đã thẩm vấn nó trong mấy đêm hôm trước,” Arden nói. “Thật ra, nó chẳng hé răng một lời. Tôi nghe được một vài người lính gác đã tự hào khoe rằng họ đã đánh nó một trận tơi bời. Họ sẽ treo cổ nó vào sáng mai, ở quảng trường lớn.”

Tim Tirion nhói đau. Eitrigg sắp chết, và tất cả là lỗi của ông. Ông phải tìm cách nào đó để đền bù – để tháo gỡ tình thế này.

Arden thấy sự căng thẳng hiện trên mặt Tirion. “Họ có thể sẽ xử chém ngài vì chuyện này đấy, thưa ngài,” Arden nói. “Nếu ngài nhận lỗi và nói rằng

ngài đã không tỉnh táo lúc đó, có thể họ sẽ khoan hồng và tha cho ngài. Chuyện này không đáng để ngài phải chết đâu! Ngài là một thủ lĩnh Paladin, vì Ánh Sáng! Mọi người đều lấy ngài làm chỗ dựa! Ngài không thể chết được!” người đội trưởng nói một cách giận dữ.

Tirion chỉ biết lắc đầu và nói. “Ta không thể. Đây là danh dự. Ta đã thề là sẽ bảo vệ tên Orc đó, và ta đã bội ước. Dù có phải chịu hình phạt nào đi nữa, với ta cũng là xứng đáng thôi.”

Arden vò đầu trong tuyệt vọng. “Hãy nghĩ đến vợ và con ngài!”

Tirion đứng thẳng dậy đối mặt với người đội trưởng. “Ta đang nghĩ đến họ đây. Con ta sẽ nghĩ về ta thế nào nếu nó biết cha nó nói rồi không giữ lời? Họ sẽ coi ta là loại người gì?” Tirion nói.

Arden ngẩng lên, giận dữ nói. “Chuyện này không đơn giản như vậy đâu, và ông phải biết điều đó chứ! Hãy coi như là ông có lỗi, hãy coi như ông đã sai khi đứng về phía lũ Orc, họ sẽ khoan hồng! Tại sao lại phải cãi nhau về vấn đề này nhiều đến vậy nhỉ? Ông mất trí rồi à?”

Đúng lúc đó, cửa mở và hai tên lính gác bước vào. “Anh phải ra ngoài thôi, đội trưởng,” một tên lính gác nói. “Đã đến giờ giải phạm nhân đi.” Arden nhìn Tirion lần cuối như van xin ông, rồi quay lưng bước nhanh ra ngoài.

Tirion đứng thẳng, cố gắng tạo vẻ tự tin trên khuôn mặt. “Ta đã sẵn sàng, thưa các ngài,” ông nói. Họ khóa tay ông lại rồi đưa ra ngoài. Ánh nắng chói chang làm Tirion phải nheo mắt. Thân thể ông mệt mỏi sau những ngày ngồi sau song sắt. Lính gác áp giải ông qua quảng trường lớn đến Tòa Án tối cao. Chiếc giá treo cổ thẳng đứng đã nằm trong tầm mắt. Ông cho rằng đó chính là nguyên nhân của những tiếng ồn lúc này ông nghe được trong nhà lao. Trong đầu ông bỗng hiện lên hình ảnh Eitrigg bị treo cổ trên giá. Ông cố hết sức để không bộc lộ những cảm xúc đó ra ngoài. Nếu Eitrigg chết, mọi nỗ lực của ông đều vô nghĩa.

Một tiếng sau, Tirion được ngồi trên một cái ghế làm từ gỗ sồi được đặt giữa ngay đại sảnh của Tòa Án. Trước mặt ông là một chiếc bục rất lớn với bốn

chiếc ghế trạm trổ rất đẹp. Ở giữa, ngay trước mặt ông là nơi mà quan tòa sẽ đứng để xét xử. Phía trên là một lá cờ lớn với chữ L cách điệu màu xanh, biểu tượng của Liên Minh Lordearon. Trên tường là cờ hiệu của bảy dân tộc của Liên Minh. Một tấm vải xanh lớn với con sư tử vàng là biểu tượng của vương quốc Stormwind. Bên kia, một tấm vải đen với quả đấm màu đỏ, biểu tượng của vương quốc Stromgarde. Tirion quá bối rối không còn tâm trạng đâu để nhìn tiếp những cái khác.

Mặc dù không phải quay mặt lại đối diện với mọi người, Tirion vẫn có thể nghe được những gì họ thì thầm trong căn phòng lớn này. Qua những câu đối thoại, ông nghe thấy rằng hầu hết mọi người có mặt tại đây đều bất ngờ vì tin ông phản bội. Rất nhiều người ở đây đã từng là thuộc cấp của ông, và cũng có rất nhiều người là bạn. Những lời xì xào nói xấu và sự khinh bỉ của họ lúc này làm ông thật sự bối rối. Cuộc xét xử này quả thật không dễ dàng với ông chút nào.

Xa xa phía bên phải ông, Barthilas đứng lẫn trong đám người. Ánh mắt của người Paladin trẻ này như muốn lên án ông khi hắn nhìn thẳng vào Tirion. Tirion không hiểu tại sao hắn lại trở nên như vậy và rất háo hức khi nhìn thấy ông bị trừng phạt. Ông quay đi phía khác đúng lúc một Paladin khác gạt đám người sang và đi lên phía trước.

“Hỡi những chiến binh bảo vệ của Lordearon,” người Paladin nói với một giọng rõ ràng, “hôm nay chúng ta ở đây để xét xử một người trong số chúng ta. Cuộc xét xử của Paladin Tirion Fordring bắt đầu.”

Tirion nhận ra rằng tay mình đang ướt đầm mồ hôi. Phải cố gắng lắm người ông mới không bị run lên. Ông biết rằng đã đến lúc bốn người bồi thẩm bước vào phòng xét xử. Những cuộc xét xử lớn ở Lordearon đều do bốn người quyền lực nhất trong Liên Minh cầm trịch. Một vài trong số họ là những người đã từng chiến đấu cùng với Tirion. Đám đông im lặng để chào đón người thứ nhất.

“Tất cả cúi chào Đô Đốc Daelin Proudmoore từ Kul’Tiras,” người Paladin nói và hướng về phía một dáng người cao to đang bước về phía bục phán xử.

Ngài Proudmoore ngồi vào chiếc ghế phía xa bên phải với một cái nhìn bắn khoăn trên gương mặt kiêu hãnh của mình. Tirion biết rất rõ Proudmoore. Ngoài tài đánh trận xuất chúng, ông còn là một trong những anh hùng dũng mãnh nhất trong chiến tranh. Ông đội trên đầu chiếc mũ to màu xanh biển với chiếc huy chương bằng vàng minh chứng cho chức vụ Đô Đốc thủy quân của Liên Minh.

Người Paladin lại lên tiếng. “Tất cả cúi chào phù thủy Antonidas từ Magocracy Dalaran,” người thẩm phán thứ hai bước vào. Đám đông im lặng cho đến khi người phù thủy già ngồi vào chiếc ghế của mình. Chiếc áo choàng màu xanh nhạt của ông được điểm xuyết với những viền đen và vàng. Ông cầm theo một chiếc gậy lớn. Vẫn luôn ngờ vực vào phép thuật, và cũng không có nhiều quan hệ với giới phù thủy, Tirion cảm thấy bối rối khi số phận của ông bây giờ nằm trong tay một trong số họ. Ông quay sang nhìn người Paladin tiếp tục giới thiệu hai thẩm phán cuối cùng của buổi xét xử hôm nay.

Người tổng giám mục đáng kính, Alonsus Faol, người đã phong chức Paladin cho Tirion, bước vào và ngồi vào chiếc ghế của mình.

Đi theo vị tổng giám mục còn có hoàng tử trẻ của Lordearon, Arthas, người vừa mới được phong chức Paladin. Tirion chưa gặp hoàng tử bao giờ, nhưng ông cảm thấy quanh người chàng trai trẻ khôi ngô này toát lên sự hào hiệp và thông minh mặc dù tuổi còn rất trẻ. Tirion ước gì Barthilas trước đây cũng có được một phong thái như hoàng tử.

Để chào đón vị thẩm phán cuối cùng, người Paladin ra hiệu cho mọi người ngược nhìn về phía cổng vào. Tất cả những người có mặt đều ngược nhìn kính trọng về phía Uther the Lightbringer khi ông bước vào. Người bảo hộ vĩ đại, thần thánh của Knights of the Silver Hand liếc nhìn đám đông với ánh mắt nghiêm nghị, mang màu của những cơn bão đại dương. Chiếc áo giáp tuyệt đẹp của ông dường như phản chiếu tất cả những tia sáng trong khán phòng rộng lớn này khiến ông như được bao bọc bởi một vầng hào quang chói lòa. Uther chính là người Paladin đầu tiên, và được coi là chiến binh

mạnh nhất trong toàn quân đội của Liên Minh loài người. Ông cũng được coi là người thông thái nhất, cao quý nhất trong tất cả những Paladin. Tất cả mọi người trong phòng đều bị lấn át bởi phong thái uy nghi lẫm liệt của ông.

Tâm trí Tirion chao đảo. Cho đến bây giờ, ông vẫn giữ quyết định của mình và chấp nhận số phận vì danh dự. Nhưng khi nhìn vào gương mặt nghiêm nghị, uy nghi của bậc tiền bối vĩ đại, mọi dũng cảm như bị thổi bay. Có thể Arden nói đúng. Có lẽ ta nên xin hội đồng tha thứ và bỏ đi lời thề của mình với kẻ thù của loài người? Suy nghĩ của Tirion bị gián đoạn bởi giọng nói mạnh mẽ của Uther.

“Ngài Paladin Fordring,” Uther nói. “Ngài bị đưa ra xét xử vì tội danh phản bội lại Liên Minh và dám chống lệnh của cấp trên. Đây là một tội rất nặng. Những thủ lĩnh cao quý tụ họp lại đây hôm nay để nghe và phán xét trường hợp của Ngài, dưới sự chứng giám của Ánh Sáng. Ngài có gì để nói không?” Tirion nắm chặt tay thành nắm đấm để không cho chúng rung lên. Ông không biết phải nói như thế nào vào lúc này.

“Tôi là kẻ có tội, thưa ngài. Hãy để tôi gánh trách nhiệm vì những hành động của mình,” Tirion nói.

Những tiếng la ó đồng loạt vang lên trong khán phòng. Rõ ràng nhiều người đã tưởng rằng sự buộc tội này là hơi quá lời, và họ thật sự bất ngờ khi Tirion công khai khẳng định lời buộc tội về mình. Tirion quay lại để nhìn sự phản ứng của mọi người. Ông bắt gặp ánh mắt của Arden, người ngồi ngay sau lưng ông. Biểu hiện thiếu não của Arden như muốn năn nỉ ông hãy nhún nhường để phục chức. Tirion quay đi. Arden đã luôn tin tưởng ông, đã luôn trung thành với ông. Nhưng người đội trưởng sẽ không bao giờ hiểu được...

Giọng của Uther vang lên, yêu cầu đám đông giữ trật tự. Mọi người lập tức im lặng như thể bị sét đánh trúng. Tirion cũng cảm thấy như vậy. Ông cố gắng tự trấn an bản thân.

“Được rồi,” Uther nói. “Hãy để ta nghe những lời buộc tội về Paladin Fordring.”

Tirion chỉ biết đứng nhìn bốn vị thẩm phán hội ý với nhau rất nhanh chóng. Cuối cùng, Ngài Proudmoore kết thúc cuộc hội ý với cử chỉ để Uther tiếp tục cuộc xét xử.

“Hãy để ngài chỉ huy Saidan Dathrohan bước lên làm chứng,” Uther nói. Đám đông hơi kích động nhẹ khi Dathrohan bước lên bục. Ông dừng lại và đứng nghiêm nghị bên cạnh ghế của Tirion. Hai người bạn khề trao đổi ánh mắt. Dathrohan chỉ có thể gật đầu buồn rầu với Tirion.

“Xin mời ngài chỉ huy Dathrohan. Ông đã buộc tội phạm nhân vì tội phản bội. Hãy kể lại diễn biến sự việc cho mọi người ở đây nghe,” Uther nói.

Sau tiếng đăng hăng, Dathrohan chậm rãi nói. “Thưa ngài, những gì tôi ao ước được kể về Tirion là ông ấy luôn là một người cao quý và đầy danh dự. Nhưng tôi không thể phủ nhận những gì chính mắt mình trông thấy. Bốn ngày trước, tôi lãnh đạo một đạo quân vào rừng Hearthglen với nhiệm vụ truy tìm bọn Orc. Ngài Fordring đi theo và giúp tôi tìm ra dấu vết của tên Orc mà chúng ta đã bắt được và định xử chém trong nay mai. Khi tôi ra lệnh bắt giữ tên Orc, Ngài Fordring đã quay lại đối đầu với người của mình và đòi thả hăn ra. Tôi đã can ngăn nhiều, nhưng ông ta không nghe theo. Thật sự tôi rất buồn khi phải nói ra những lời này,” Dathrohan kết thúc. Một lần nữa, tiếng xì xào lại rộn lên. Sau một lúc hội ý, Uther lại tiếp tục.

“Có ai ở đây chứng thực được lời nói của Ngài Dathrohan không?” toàn thân Tirion run lên khi thấy Barthilas đứng dậy từ ghế của mình.

“Tôi có thể, thưa ngài,” Người Paladin trẻ bắt đầu trong háo hức. “Tôi đã ở đó dưới sự chỉ huy của Ngài Dathrohan trong lúc sự việc xảy ra. Tôi có thể làm chứng cho sự phản bội của Tirion qua những gì mình chính mắt trông thấy.” Sự khinh bỉ thể hiện rõ trong giọng nói của hăn khi hăn gọi thẳng tên người cấp trên của mình. Sau lưng, Tirion nghe rất rõ tiếng rên rỉ của Arden.

Uther bỏ qua Dathrohan và ra hiệu cho Barthilas tiến lên. Dathrohan lườm Barthilas với ánh mắt như muốn nổ tung khi Barthilas đi ngang qua ông. Vậy là ý định lấy lòng Ngài chỉ huy của tên trai trẻ đã không theo đúng dự

kiến của hắn. Rất bình tĩnh, Barthilas tiến đến gần Tirion. Trên gương mặt hắn hiện rõ sự tự hào và háo hức.

“Bình tĩnh, cậu Paladin trẻ tuổi kia,” Uther lạnh lùng nói. Ông rất không vui bởi sự thiếu tôn trọng cấp trên của Barthilas. Dù có tội hay không, Tirion vẫn đang là một Paladin đáng kính.

Không nao núng, Barthilas lại tiếp tục. “Đúng như Ngài chỉ huy Dathrohan nói, thưa Ngài, tôi đã trông thấy Ngài Fordring chiến đấu để giải thoát cho tên Orc. Ông ta nói rằng đã có một lời thề với tên Orc và ông sẽ bị nguyên rủa nếu nó bị bắt. Tôi biết, ông ta có gì đó rất mờ ám. Tôi đã có cảm giác rằng tên phản bội dê hèn này là không thể tin tưởng đc từ trước khi chúng ta xuất quân bắt tên Orc!”

“Câm ngay!” Uther thét vang một tiếng như sấm sét. Ông làm Barthilas tê liệt với một ánh mắt sắc lạnh đầy quyền lực. “Cậu nên học lại cách ăn nói với những tiền bối, cậu trai trẻ kia. Ta rất hiểu người này. Đã không biết bao nhiêu lần chúng ta cứu nhau thoát chết trong chiến trận, và đã không biết bao nhiêu lần chúng ta cùng sánh vai chiến thắng. Giờ đây, dù ông đã có làm gì đi chăng nữa, ông cũng không đáng phải chịu sự sỉ nhục của một đứa trẻ con như cậu đâu.” Barthilas lúc này mặt trắng bệch và có vẻ nhụt chí. “Ý kiến của cậu đã được tiếp thu và sẽ được bàn bạc. Mời cậu lui xuống,” Uther kết thúc. Barthilas vội vã quay về chỗ ngồi trong sự xấu hổ. Tirion nhìn thấy hắn lại quay sang nói chuyện ngay với một ai đó.

Sau khi bàn bạc kỹ lưỡng, bốn vị Thủ lĩnh ra hiệu tiếp tục quá trình xét xử. Uther quay xuống nhìn Tirion. Cái nhìn của Ông như xoáy thẳng vào tim của Tirion, tìm một lời giải thích hợp lý từ người bạn của mình sau tất cả những việc xảy ra.

“Ngài Fordring, ngài có gì muốn nói để tự bào chữa cho mình không?”
Uther hỏi.

Tirion đứng lên và nghiêm trang nhìn về phía Hội Đồng xét xử. “Thưa Ngài, tôi biết những điều tôi sắp nói lúc này là rất phi lý, nhưng tên Orc đó đã cứu mạng tôi. Để trả ơn, tôi đã hứa với hắn với tư cách là một người Paladin rằng

tôi sẽ bảo vệ hãn đến cùng. Hãn tên là Eitrigg, và là một đối thủ rất đáng kính nể.” Sự nghi ngờ và phần nộ hiện rõ trên khuôn mặt của nhiều người trong phòng xử án. Tirion lại tiếp tục. “Xin mọi người hãy hiểu cho tôi – nếu tôi tuân theo luật lệ của chúng ta, tôi sẽ phản bội lại danh dự của một người Paladin. Và tôi sẽ không cho phép mình làm điều đó. Vì vậy, tôi sẽ chấp nhận mọi hình phạt mà Hội Đồng cho là thích đáng.”

Uther sai bước về phía những thẩm phán còn lại và ngồi xuống. Họ bàn bạc nhanh chóng, một lúc sau, có vẻ như mọi chuyện đã xong xuôi, Uther bước ra, hài lòng.

“Paladin Tirion Fordring, Hội Đồng rất biết ơn tất cả những gì ông đã làm trong bao năm qua để bảo vệ cho Lordearon và những vương quốc Liên Minh. Tất cả mọi người ở đây đều biết đến sự can đảm cũng như dũng khí của ông. Tuy vậy, kết giao với kẻ thù không đội trời chung của Loài Người, cho dù là vì danh dự đi chăng nữa, cũng là một tội lỗi không thể tha thứ. Cho loài Orc một sự ân xá, ông đã liều lĩnh đánh cược sự an nguy của Hearthglen với sự chủ quan của mình. Vì những gì ông đã làm, Hội Đồng cho ông một cơ hội cuối cùng nếu ông từ bỏ lời thề với tên Orc và tự nhận lỗi với Liên Minh.”

Tirion ho nhẹ một tiếng. Quá dễ nếu ông đồng ý và ông sẽ được trở về với vợ con mình. Ông quay lại nhìn Arden đang xiết chặt tay trong hy vọng.

“Xin Ngài, hãy nhận lỗi và mọi thứ sẽ qua hết,” Arden lẩm bẩm. Tirion thấy Dathrohan bước lên một bước, như muốn thúc đẩy ông hãy quên tên Orc đi và lấy lại vị trí của mình.

“Hãy quên những điều nhảm nhí đó đi, Tirion,” Dathrohan nói với tất cả lòng chân thành.

“Paladin Fordring, câu trả lời của ngài là gì?” Uther hỏi và nhận ra sự ấp úng trên nét mặt của Tirion.

Tirion thu hết can đảm, mạnh mẽ nhìn thẳng về phía Hội Đồng. “Tên Orc sẽ bị xử lý thế nào, thưa Ngài?” Người Paladin vĩ đại có vẻ như hơi bất ngờ với

câu hỏi này, nhưng vẫn trả lời với một giọng chắc nịch.

“Nó sẽ bị xử chém, như mọi kẻ thù khác. Bất chấp những quan điểm của ông về loài Orc, chúng vẫn là một loài sinh vật nguy hiểm, giết người không ghê tay, và không thể đc phép sống sót.”

Tirion cúi đầu suy nghĩ. Trong đầu ông hiện ra hình ảnh khuôn mặt ngây thơ của Taelan. Ông muốn về nhà quá, thật tệ...

Ông ngẩng đầu lên và thấy từ phía Dathrohan một nụ cười hài lòng; có vẻ như Ngài Chi huy nghĩ là Tirion sẽ có một quyết định đúng đắn. Tirion lại nghĩ rất đơn giản. Ông chỉ có một quyết định duy nhất là quyết định vì danh dự của chính mình.

“Tôi sẽ trung thành với Liên Minh cho đến chết, về điều đó tôi không có chút nghi ngờ,” Tirion tự tin nói. “Nhưng tôi không thể phản bội lại lời thề của mình. Nếu làm vậy sẽ là phản bội lại cái mà chúng ta, những con người đáng vinh dự, luôn theo đuổi.”

Lần này thì cả hội trường rộ lên những tiếng la hét giận dữ. Không ai tin là Tirion lại quyết định như vậy. Kể cả bốn vị thẩm phán cũng không giấu nổi sự ngạc nhiên. Người Paladin mệt mỏi nghe thấy tiếng thở dài của Arden, và điều đó càng làm ông buồn hơn. Dathrohan ngồi lặng im trên ghế, lắc đầu buồn bã. Barthilas thì như thể muốn nhảy ra khỏi ghế vì sung sướng. Rất nhiều chiến sĩ có mặt tại đó cũng bắt đầu la hét và gọi Tirion là kẻ phản bội. Một số người quá khích đã nhổ nước bọt vào ông trong khi ông vẫn đứng bất động.

Bằng một ánh mắt nghiêm nghị, Uther ra hiệu cho mọi người trong khán phòng im lặng. Ông rất buồn khi phải làm một việc như thế này, nhưng quan điểm của Tirion đã quá rõ ràng.

“Vậy được,” Uther nói. “Tirion Fordring, kể từ hôm nay người sẽ không được chào đón trong hội Knights of the Silver Hand nữa. Người cũng không xứng đáng được hưởng ân huệ của Ánh Sáng. Ta tuyên bố, khai trừ người khỏi hàng ngũ của chúng ta.”

Mọi người kinh ngạc vì lời nói của Uther. Khai trừ là một hình phạt rất hiếm và rất nặng. Với hình phạt này, một Paladin sẽ bị rút hết quyền năng mà Ánh Sáng đã ban tặng. Đây là hình phạt nặng nề nhất đối với một Paladin. Tirion không thể tưởng tượng được những gì sẽ xảy ra. Tirion chưa kịp suy nghĩ thêm, Uther đã ra tay. Ngay lập tức, Tirion cảm thấy bóng tối bao trùm lên mình, làm tắc nghẽn nguồn năng lượng thiêng liêng của Ánh Sáng. Sự hốt hoảng hiện rõ trong ông khi ông cảm thấy năng lượng của Ánh Sáng đang trào ra khỏi người mình. Nguồn năng lượng thần thánh mà ông sở hữu bao lâu nay bỗng chốc biến mất như ông chưa từng bao giờ có nó. Mặc dù ánh sáng trong khán phòng không hề thay đổi, ông vẫn cảm thấy xung quanh toàn bóng tối, như thể ông bị bỏ rơi. Không còn cách nào để cường lại nỗi sợ hãi và tuyệt vọng, Tirion cúi đầu bất lực.

Uther nói tiếp. “Mọi đồ vật mà chúng ta ban tặng cho người cũng sẽ được gỡ trả lại,” Hai Paladin tiến lại gần Tirion và gỡ bỏ bộ giáp bạc trên thân thể rã rời của ông, “tất cả những gì thuộc về người giờ cũng sẽ không còn nữa.”

Tirion run rẩy trong sự tuyệt vọng. Chưa bao giờ ông cảm thấy trống trải và yếu đuối như lúc này. Hình ảnh của Taelan và Karandra hiện lên trong mớ suy nghĩ hỗn độn của ông. Ông phải kiềm chế bản thân. Ông phải biết tự trọng. Trên đôi chân chao đảo, ông đứng dậy và đối diện với Hội Đồng một lần nữa.

“Người sẽ bị đuổi khỏi vương quốc và sống những ngày còn lại ở một nơi nào đó trên thế giới này. Mong Ánh Sáng rủ lòng thương với tâm hồn người,” Uther nói.

Tirion choáng váng. Đầu ông quay cuồng, sự lo lắng xâm chiếm tâm trí ông. Ông hầu như không thể nghe rõ những lời tiếp theo Uther nói với mọi người trong khán phòng.

“Mặc dù điều này hơi trái với ý muốn của ta, nhưng đây là quyết định của Hội Đồng, Paladin Barthilas sẽ lãnh đạo Hearthglen, điều này có hiệu lực từ ngay bây giờ. Barthilas sẽ ở lại đây để xem hành quyết vào ngày mai, rồi sẽ trở lại Hearthglen sau. Người bị khai trừ, Tirion Fordring, sẽ được áp giải về

lại Mardenholde. Ở đó hắn sẽ gặp lại gia đình và rồi sẽ bị giải ra biên giới lãnh thổ của Liên Minh. Cuộc xét xử đến đây là kết thúc,” Uther nói và đập tan chiếc bàn xử án với năm đấm của mình. Ông nhìn Tirion thất vọng, rất buồn về kết quả của cuộc xét xử.

“Thưa Ngài, tôi còn một câu hỏi cuối cùng,” Tirion cố gắng nói. Uther ngừng lại và lắng nghe – một cử chỉ tôn trọng và thân thiện cuối cùng đối với một người bạn. “Vợ và con tôi... họ cũng phải đi khỏi vương quốc này sao?” Tirion hỏi.

Uther cúi đầu buồn bã. Người đang đứng trước ông đã từng là một người tốt. Sẽ không phải nếu đối xử với một người anh hùng như vậy.

“Không, Tirion. Họ có thể ở lại Lordearon nếu họ muốn. Đây là tội lỗi của người, không phải của họ. Họ không thể bị trừng phạt vì sự kiêu hãnh của nhà người,” Uther nói rồi quay lưng ra đi. Chìm trong sự hoảng loạn và nỗi sầu khổ, Tirion không để ý đến lính gác đang kéo ông ra khỏi đại sảnh.

Dịch: S1lverlighT

Chương 6: Trở về

Hoàng hôn đã về trên ngôi làng Mardenholde. Trời mưa suốt buổi trưa hôm nay, những cỗ xe ngựa giờ đây đang lê bánh trên con đường đầy bùn đất. Arden dẫn đầu một toán kị binh và bộ binh, lo lắng nhìn về phía Tirion. Tirion trông thật ủ rũ trên lưng ngựa và dường như chẳng để ý đến thế giới xung quanh. Bờ vai ông trĩu nặng, đầu gục xuống buồn bã. Những giọt mưa không ngớt chảy xuống gương mặt hốc hác của ông. Trái tim Arden như tan vỡ khi phải nhìn chủ của mình trong một tình cảnh như vậy. Anh buộc phải nhìn ra hướng khác. Đằng xa, phía cổng ngôi làng, người đội trưởng nhìn thấy những người thân cận của Tirion đang đứng đó để nghênh đón người thủ lĩnh của họ.

Tirion thấy lòng mình đau như cắt. Nguồn sức mạnh của Ánh Sáng trong ông đã không còn nữa. Trong suốt hơn ba mươi năm chiến đấu như một Paladin, ông chưa bao giờ dám nghĩ sẽ có ngày nguồn năng lượng thần thánh

này sẽ rời khỏi ông. Ông cảm thấy cực kỳ trống rỗng. Đắm mình trong nỗi thất vọng và đau đớn, ông thậm chí không thể ngước mắt lên nhìn về phía ngôi làng mình đã từng sống.

Arden đi chậm chậm về phía cổng làng rồi xuống ngựa. Người cố vấn của Tirion nhìn thấy cảnh tượng như vậy liền chạy đến hỏi Arden xem đã có chuyện gì xảy ra.

Arden đau đớn nói. “Đã có một số thay đổi.” Những người thân cận của Tirion nhìn nhau một cách ngờ vực.

“Người muốn nói gì vậy, đội trưởng? Hai người đã ở đâu suốt mấy ngày hôm nay? Có chuyện gì đã xảy ra với thủ lĩnh của chúng ta vậy?” mọi người hỏi dồn dập.

Arden cúi đầu trong sự xấu hổ và buồn bã. “Thủ lĩnh Tirion của chúng ta đã bị buộc tội phản bội lại Liên Minh,” anh nói. “Tòa án đã ra lệnh đày ông ra khỏi vùng đất của chúng ta.” Những người có mặt ở đó đều choáng váng khi nghe hung tin này.

“Chắc là người nhầm rồi. Điều đó là không thể nào!” Một trong những người ở đó hét lên trong xúc động. Nhưng khi nhìn vào mắt của Arden, mọi người đều hiểu anh không nói dối.

“Không thể nào,” người cố vấn lẩm bẩm. Arden gật đầu buồn bã và giúp Tirion xuống ngựa.

“Thế thì, ai là thủ lĩnh của chúng ta bây giờ hả Arden? Ai là người sẽ trị vì ngôi làng Hearthglen này?” Arden chán nản buông lời như giấu cột, “Barthilas sẽ là thủ lĩnh mới của chúng ta, từ hôm nay.” Cả câu chuyện như một trò đùa ngớ ngẩn, Arden tự nói với mình. Anh đưa tay qua người Tirion và dìu ông vào trong. “Ta muốn những người lính gác phải cảnh giác trong đêm nay, Tirion sẽ không được phép ra khỏi nhà. Khi trời sáng, ta sẽ cũng một toán bộ binh áp giải ông ta đi ra biên giới. Cho đến lúc đó, không ai được làm phiền chúng ta, các người hiểu rõ chứ?”

Mọi người chỉ biết gật đầu. Arden dìu Tirion vào trong về phía phòng riêng của ông với hy vọng Tirion sẽ không gặp Karandra trước khi trời sáng. Đây không phải là lần đầu tiên anh tự hỏi mình có thể làm gì để ngăn chặn những điều sẽ phải xảy ra.

Arden khẽ dựa Tirion vào tường rồi mở cửa.

“Cảm ơn người, Arden. Thật là... khó nói quá. Ta muốn người biết rằng, người thật sự là một người bạn tốt của ta. Ta rất tiếc đã để xảy ra chuyện này,” người đã từng một thời là Paladin nói.

Arden gật đầu và chậm rãi quay đi. “Nếu ngài cần gì nữa, hãy nói tôi biết,” người đội trưởng nói rồi đi ra.

Sau khi Arden rời khỏi phòng, phải cố gắng lắm Tirion mới đóng được cửa rồi đổ mình xuống một chiếc ghế. Hỗn loạn trong nhiều cảm xúc khác nhau, ông đưa tay ôm lấy mặt. Đùi ông không ngừng run lên, một cảm giác trống rỗng đang từ từ gặm nhấm những gì còn sót lại trong tâm hồn ông. Ông không thể gặp vợ và nói cho cô ta biết những gì đã xảy ra. Thật mĩ mai, sau bao nhiêu năm ông chưa bao giờ lừa dối vợ mình, giờ đây ông nghĩ mình sẽ không thể chịu nổi nếu cô ấy biết sự thật.

Cửa phòng bên cạnh của Taelan mở ra và Karandra bước vào. Trông cô có vẻ bất ngờ khi nhìn thấy Tirion ngồi trong bóng tối.

“Tirion, chuyện gì đã xảy ra vậy?” cô hỏi dồn dập. Cô vội thắp đèn và ánh sáng bừng lên khắp phòng. Trên tường, bóng của Karandra cử động theo người cô khi cô ngồi xuống bên Tirion.

“Anh đã ở đâu thế? Em lo lắng quá.”

“Ta đi cùng ngài Dathrohan về đây,” mặt ông vẫn cúi gằm.

“Anh biết không Tirion, lần này anh làm việc có vẻ lén lút quá, và nếu em không hiểu rõ anh, thì em sẽ cho rằng anh đi tìm thú vui bên người đàn bà khác rồi,” cô nói với giọng như muốn trêu chọc. Tirion ngẩng lên và nhìn

vào mặt cô. Ánh mắt nghiêm nghị của cô muốn nói rằng đây không phải chỉ là một lời chọc ghẹo.

“Tirion à, có chuyện gì thế? Có phải đã có chuyện gì xảy ra không?” cô lo lắng hỏi. Tirion bỗng nhìn về phía phòng của Taelan.

“Thằng bé ngủ rồi hả?” ông hỏi nhỏ. Karandra nhăn trán rồi trả lời rằng nó đã đi ngủ.

“Ta thật sự là không biết bắt đầu từ đâu nữa,” ông bắt đầu nói với giọng buồn, “ta đã bị buộc tội là phản bội và tước hiệu của ta cũng bị phế truất rồi.”

Mắt Karandra mở to. Ông không nói dối, cô nhận ra điều đó. Thật sự là, khi cô nhìn ông gần hơn, cô nhận ra rằng trông ông thật thảm bại và yếu đuối. Trong suốt những năm sống với nhau, cô chưa bao giờ thấy chồng mình như vậy. Điều đó làm cô cảm thấy sợ hãi. Cô lắc đầu, cố gắng giữ lấy bình tĩnh.

“Tại sao lại như thế được? Anh đã làm gì vậy?” cô ghen ngào hỏi.

Tirion nhắm mắt lại và hít một hơi thật sâu, cố gắng để tim mình không đập quá nhanh. “Em có nhớ bí mật mà ta đã không nói cho em không?” Cô gật đầu và bắn khoảnh nhưn đôi lông mày lên. “Chính tên Orc đã chiến đấu với ta cứu mạng ta, Karandra. Nếu không có hắn, ta đã bị đè bẹp dưới chân tháp đổ rồi. Để trả ơn lại cho việc hắn đã cứu ta, ta đã thề với danh dự của mình rằng, ta sẽ không để cho ai biết nơi mà hắn trú ẩn.”

Karandra ôm lấy mặt. Cô lắc đầu như thể không muốn nghe thêm một lời nào nữa. Nhưng Tirion vẫn tiếp tục nói.

“Ta bị ép phải giết tên Orc khi chúng ta tìm thấy hắn. Nhưng khi hai chúng ta đối mặt với nhau, lương tâm ta trỗi dậy. Để giữ lấy danh dự của mình, ta đã đánh trả lại nhằm giải thoát cho hắn. Ta đã bị bắt ngay tại chỗ đó và bị giải về Stratholme để xử án,” ông kết thúc.

Hai người ngồi im lặng một lúc rất lâu. Karandra sụt sịt lau nước mắt. “Em thậm chí vẫn chưa thể hiểu nổi lúc đó anh nghĩ gì nữa,” cô thốn thức. “Orc là

những con quái vật, Tirion! Nó không thể hiểu một chút gì về danh dự cả! Anh đã đánh cược cuộc đời của tất cả chúng ta chỉ bởi một ý nghĩ điên rồ!” cô nói nhưng cố gắng không quá to để có thể làm Taelan thức giấc. Cô không muốn nó dậy và thấy bố nó trong tình trạng như thế này. Tirion chỉ biết ngồi đó, gục đầu. Vì một số lý do, nhìn thấy Tirion yếu đuối như vậy càng khiến cô thêm lo lắng.

“Vậy điều gì đã xảy ra với chúng ta, Tirion? Không phải chính anh cũng công nhận những điều em nói là đúng sao?” cô nói nhẹ nhàng, giọng tỏ rõ sự thất vọng.

Ông đứng dậy và đi ra phía cửa sổ. Đêm đã xuống một cách nặng nề trên những cánh đồng phía xa ngôi làng. Cơn mưa vẫn chưa ngớt, như thể thiên nhiên cũng muốn được giải thoát khỏi những lỗi lầm của thế giới.

“Ta đã bị đuổi khỏi đây, Karandra. Ta sẽ bị áp giải ra biên giới ngay sáng mai,” ông nói chậm rãi. Cô choáng váng.

“Bị đuổi ư?” cô lẩm bẩm. “Thật khốn khổ quá, Tirion! Em đã nói rằng cái thứ danh dự cao quý kia của anh sẽ là kết thúc của chúng ta!”

Ông quay lại đối diện với cô. “Không có danh dự, đời ta chẳng còn ý nghĩa gì nữa!” ông vừa nói vừa nhìn những đồ vật xung quanh mình.

Cô phẩy tay giận dữ.

“Vậy danh dự của anh có đem được thức ăn đến cho con của chúng ta không, có cung cấp được cho nó quần áo ấm để mặc không? Tại sao anh vẫn cứ như vậy, vẫn muốn bào chữa cho những chuyện đã xảy ra? Điều gì đã xảy ra với người chồng trách nhiệm mà tôi đã cưới vậy?” cô hỏi.

Ông nghiêng răng và quay sang đối diện với cô. “Ta vẫn luôn như vậy, Karandra! Đừng nói với ta như thế điều đó làm cô ngạc nhiên! Nên biết rằng cưới một Paladin thì luôn phải chịu một sự hy sinh nhất định.”

“Tôi đã phải chịu đựng quá nhiều rồi. Tôi luôn phải lặng im mỗi khi nhìn anh cười ngửa ra trần. Tôi ngồi đây, một mình, rất nhiều lần rồi – chờ đợi

xem anh còn sống hay đã hy sinh. Anh có biết cảm giác đó đáng sợ thế nào không? Tôi chưa từng một lần phàn nàn khi anh phải rời bỏ chúng tôi lên đường thực hiện nghĩa vụ của mình. Tôi biết đó là công việc. Tôi biết rất nhiều người trông chờ vào anh. Nhưng tôi cũng cần anh, cũng trông chờ vào anh chứ, ôi, khổ thân tôi! Tôi dấu tất cả điều đó trong lòng để anh có thể làm tốt ‘công việc’ của mình. Tôi biết thế nào là hy sinh chứ, Tirion. Nhưng lần này, cái giá phải trả quá đắt.”

“Điều đó có nghĩa là gì?” ông hỏi mặc dù đã biết câu trả lời. Cô nhìn ông với ánh mắt trù mẫn.

“Em yêu anh, Tirion. Xin hãy tin điều đó. Nhưng em sẽ không đi với anh đâu... và Tealan cũng vậy,” Karandra quay đi, cô không dám nhìn thẳng vào mắt ông. “Em không muốn con chúng ta lớn lên ở một nơi hoang vu và trở thành mục tiêu của mọi sự chế giễu. Nó không đáng bị như vậy, và em cũng thế,” cô nói.

Tirion cảm thấy như cuộc sống đối với ông giờ đây chả còn ý nghĩa gì nữa. Mất đi năng lượng Ánh Sáng đã khiến ông như ngã quỵ, ông không thể tưởng tượng được nếu ông cũng mất đi cả người vợ yêu quý của mình. Tâm trí ông chao đảo.

“Ta hiểu cảm giác của em bây giờ, Karandra. Ta rất hiểu,” ông cố gắng nói. “Em có chắc đó là những điều em muốn không?”

“Anh đã hủy hoại cuộc đời tôi. Tôi không thể đứng nhìn anh lao thẳng xuống vực sâu và hủy hoại cuộc đời của chúng tôi!” cô bỗng hét lên. Cô tự hăm lấy mình, cố gắng kiềm chế mọi cảm xúc. “Tôi hy vọng cái danh dự cao quý kia sẽ sưởi ấm cho anh suốt những đêm tối lạnh giá,” cô nói.

“Karandra, đợi đã,” Tirion nói khi cô bỏ đi. Cô chạy về phòng rồi sập cửa lại. Tirion nghe thấy tiếng khóa cửa và tiếng khóc của cô cứ nhỏ dần.

Không thể an ủi cô, Tirion hướng mình về phía cửa sổ. Ông lơ đãng nhìn những hạt mưa hắt vào khung cửa. Ông biết rõ cô, những lời cô nói thì sẽ không bao giờ thay đổi. Ông giờ đây đã mất đi gần hết những thứ mà ông

yêu thương nhất. Cái duy nhất còn lại bên ông trong thế giới này là danh dự. Ông thậm chí cũng chẳng chắc chắn về điều đó nữa.

Chưa hết choáng váng, Tirion bước về phía phòng đọc của mình và ngồi xuống chiếc bàn lớn được làm bằng gỗ sồi. Ông thắp nến lên và lấy ra một mảnh giấy bằng da, bút, và mực. Không biết rõ mình muốn nói gì, ông vội vàng viết hết những suy nghĩ của mình lên mảnh giấy. Tay ông run lên khi viết, làm mực nhòe ra tờ giấy. Ông dốc hết nỗi lòng lên giấy, nói ra hết những điều trong lòng, giải thích những chuyện ông đã làm. Ông ngồi viết suốt buổi đêm hôm đó.

Chỉ còn một tiếng nữa là trời sáng, Tirion bước vào phòng của con trai ông, Taelan. Karandra đã quá mệt vì khóc suốt đêm và đã ngủ một vài tiếng trước đó, vì vậy nên Tirion biết là sẽ không ai làm phiền ông lúc này nữa. Ông đến bên đứa con trai đang ngon giấc. Cậu nhóc đắp chăn và thở rất đều. Tirion ngắm nó ngủ một lúc rất lâu, choáng ngợp bởi sự ngây thơ và tinh khiết của cậu bé. Ông biết rằng con trai ông xứng đáng nhận được nhiều hơn là một cuộc đời ải ra biên giới. Nó xứng đáng nhận được tất cả những điều tốt đẹp nhất trên thế giới này.

Tay của Tirion run lên. Ông đưa tay vào túi rồi lấy ra cuộn giấy mà ông vừa viết xong. Nước mắt ông tuôn rơi khi ông đặt cuộn giấy dưới gối của con trai. Có lẽ một ngày nào đó, cậu bé sẽ hiểu được những gì ta đã làm, ông hy vọng như vậy. Có lẽ sẽ có lúc nó nhìn lại và tự hào về ta. Tirion khẽ xoa đầu đứa bé và hôn vào má nó.

“Tạm biệt, con trai của ta,” ông nói, không kìm nổi nước mắt. “Hãy là một người tốt nhé.”

Ông lặng lẽ quay ra và đóng cửa lại.

Bình minh đã chiếu những tia nắng đầu tiên lên những cánh đồng tĩnh lặng ở Hearthglen. Những đám mây xám xịt đã tan đi và bầu trời lại trở lại trong sáng như pha lê. Chỉ một vài tiếng nữa, tên Orc, Eitrigg, sẽ bị treo cổ ở Stratholme. Tirion quyết định sẽ không để cho điều đó xảy ra. Bất kể có điều gì xảy ra, Eitrigg không thể chết. Ông chỉ gặp một số khó khăn nhỏ khi tìm

cách vượt qua hàng rào lính gác lỏng lẻo và đã tới được chuồng ngựa. Nhẹ nhàng hết mức có thể, ông chuẩn bị yên cương cho chú ngựa Mirador và một chút đồ ăn đậm bạc cho cuộc hành trình đến Stratholme.

Ông buộc cương thực vào bên bàn đạp rồi lên ngựa.

“Đây là lần thứ hai tôi gặp ngài ra đi lén lút như thế này, Tirion,” Arden nói, đứng ngay ở cổng vào. Tirion như đóng băng. Ông nhìn xung quanh và thấy không có ai ngoài người đội trưởng. Thực tế là chả có toán quân áp tải nào xung quanh cả.

“Tôi biết là ngài sẽ làm như thế này,” người đội trưởng nói.

Tirion thắt chặt dây lưng và nói. “Anh đến đây để bắt ta ư, Arden?”

Người đội trưởng tiến lại gần, buộc lại những cái túi đeo bên hông của Mirador. “Cho dù là tôi có ý nghĩ đó đi chăng nữa, thì tôi e rằng tôi không đủ khả năng,” Arden trả lời rất thật thà. “Tôi đã ngồi cả đêm để suy nghĩ về những gì ngài nói trong cuộc xét xử. Giờ đây tôi nghĩ là tôi có thể hiểu được cảm giác của ngài. Ngài chỉ làm những gì ngài cho là đúng. Ngài luôn như vậy, và vì điều đó, tôi không thể kết tội ngài được.”

Tirion gật đầu và cúi xuống. Ông đặt tay lên vai Arden.

“Ta có chuyện cần anh giúp, người bạn của ta. Đây là chuyện quan trọng nhất từ trước đến giờ mà ta cần sự giúp đỡ của anh,” ông nói.

Arden nhìn lên ông rất nghiêm trang và nói. “Bất cứ thứ gì trong phạm vi tôi có thể làm, tôi sẽ làm,” người đội trưởng trả lời.

“Hãy thay ta bảo vệ họ nhé. Hãy giữ cho con trai ta được an toàn nhé,” Tirion nói.

Arden đưa tay lên nắm chặt lấy tay người bạn mình. “Tôi hứa,” là tất cả những gì anh ta có thể nói trong lúc này.

Yên lòng, Tirion gật đầu với Arden và hướng mắt nhìn ra những hàng cây phía xa. Ông thúc vào hông Mirador và phi nhanh ra khỏi chuồng ngựa. Stratholme chỉ cách đây một vài giờ thôi. Nếu ông phi ngựa nhanh không

ngủ, ông có thể đến kịp trước khi cuộc treo cổ bắt đầu. Ông lao xuống con đường mòn với tốc độ chóng mặt, thúc giục chú ngựa trung thành Mirador phi nhanh hơn bao giờ hết.

Dịch: S1lverlighT

Chương 7: Hồi trống chiến tranh

Tirion đến Stratholme rất đúng lúc. Vừa khi mặt trời ló dạng sau đỉnh núi Alterac phía xa cũng là lúc Tirion đến được vòng ngoài của thành phố. Ông buộc Mirador trong rừng rồi tự mình chạy bộ quãng đường còn lại. Trong khi chạy, ông cố gắng nghĩ ra kế hoạch để giải thoát cho Eitrigg. Với tinh thần không được minh mẫn, ông cuối cùng vẫn chưa nghĩ ra được gì. Ông hy vọng rằng đến lúc đó, ông sẽ nghĩ ra được một cách vẹn toàn để không làm bị thương những người của mình. Tuy nhiên, vì coi ông là một kẻ phản bội,

họ đương nhiên sẽ không do dự trong việc giết ông. Ông hiểu rằng khả năng cứu sống tên Orc ra khỏi Stratholme là rất mong manh.

Không chút nao núng, Tirion khéo léo đi qua những con phố tĩnh lặng của Stratholme. Một vài thương nhân và người bán dạo đang chuẩn bị hàng hóa cho một ngày buôn bán ở chợ, những cũng có một số người khác cũng đã thức rất sớm. Ông cố gắng tránh những lính gác trên phố. Sợ rằng những người đó có thể nhận ra ông, Tirion luôn nấp mình trong bóng tối, ngoài tầm mắt của họ.

Khi Tirion đến gần quảng trường, ông bắt đầu nghe thấy những tiếng la hét. Ông hy vọng rằng ông đã không đến quá muộn để cứu tên Orc. Ông đi vào quảng trường và nhìn thấy rất nhiều người đang tụ tập ở trung tâm quảng trường. Nấp mình trong bóng tối, ông leo lên cầu thang rồi tự tìm cho mình một chỗ an toàn để quan sát toàn bộ phía dưới. Đám đông gần chỗ giàn treo cổ phần lớn là lính gác và bộ binh. Họ đến để được tận mắt chứng kiến tên Orc già bị treo cổ. May mắn thay, Tirion nhận ra rằng tù binh vẫn chưa bị giải ra. Đám đông chỉ đơn thuần la ó và nói chuyện với nhau, nhưng trong trạng thái rất đề phòng.

Một số lượng lớn những kỵ sĩ, những người khoác trên mình những bộ áo giáp đẹp nhất, đang đứng xung quanh quảng trường. Họ đứng đó im lặng và bất động, sẵn sàng can thiệp nếu đám đông trở nên hỗn loạn. Tirion nhận ra rất nhiều hiệp sĩ đã có mặt trong buổi xử án. Mặc dù họ trông khá bình tĩnh, nhưng Tirion biết họ cũng như lính gác hay bộ binh, rất nóng lòng muốn được xem tên Orc bị xử tử.

Một lúc sau, đám đông trở nên huyên náo hơn bởi có một người sai bước đến giá treo cổ. Tirion nhìn ra đó là Barthilas. Người Paladin trẻ vẫy tay về phía đám đông một cách nồng nhiệt, vào hòa với họ như thể anh ta coi đây như một trò giải trí vào buổi sáng. Tirion mừng vì không thể nghe thấy những gì Barthilas nói. Ông đoán rằng nó chỉ toàn những lời thù hận và độc địa. Ông bỗng thấy đau nhói tim khi nghĩ đến việc ngôi làng Hearthlglen thân yêu của ông giờ đây phải chịu sự cai quản của Barthilas.

Tirion nhìn thấy người thứ hai đang tách khỏi đám đông và bước lên gần giá treo. Thủ lĩnh Dathrohan, dường như không để ý đến những tiếng gào thét của đám đông, đi về phía Barthilas và lạnh lùng quắc mắt xuống bọn người ở dưới. Ông nói một vài lời với đám đông và những tiếng la hét bắt đầu thưa dần. Tirion nín thở. Ông biết rằng họ sẽ đem Etrigg ra ngay bây giờ. Từng phút chậm chạp trôi qua, Tirion căng thẳng chờ đợi trong bóng tối. Không khí căng thẳng bao trùm lên toàn bộ người đến xem. Họ dường như muốn xem một cuộc treo cổ hơn là muốn xem công lý được thực thi. Khi đám đông lại một lần nữa la hét, thêm nhiều người tụ tập xung quanh quảng trường. Thậm chí cả phụ nữ và trẻ con cũng muốn chen lên gần giá treo cổ, hy vọng được một lần nhìn thấy tên Orc xấu xí kia.

Cuối cùng thì cửa ngục cũng mở và một toán bộ binh đi ra với hàng ngũ chặt chẽ. Đám đông vỡ òa trong phấn khích và bắt đầu ném rác và đá vào người vừa ra. Mang trên người những bộ giáp sáng, toán bộ binh dường như không thèm để ý đến sự phấn khích của đám đông cũng như những vật thể vô hại mà họ ném lên. Những bộ giáp bạc chói lóa bởi ánh nắng mặt trời, nhưng Tirion vẫn có thể nhìn thấy được họ đang kéo lê theo một thân hình đồ sộ.

Đó là Eitrigg.

Họ dừng lại trước bục treo cổ, chỉ để hai người kéo tên Orc xuống còn lại. Tên Orc dường như không thể đứng được nữa, khắp người hằn toàn những vết bầm tím và trầy xước.

Tirion lo lắng không hiểu sao tên Orc có thể di chuyển được. Rõ ràng là những tên thám vãn đã đánh đập hắn. Mặc kệ những vết thương, Etrigg vẫn cố gắng ngẩng cao đầu. Hắn không muốn những kẻ đã hành hạ hắn thỏa mãn. Tirion hiểu rằng tinh thần của một chiến binh Orc không cho phép điều đó xảy ra.

Tim Tirion đập mạnh. Đối đầu với cả một toán quân hùng mạnh như thế này thì ông không bao giờ có cơ hội để giải cứu tên Orc. Ông chẳng có kế hoạch nào, ông cũng không có một vũ khí nào trong tay. Ông nhìn xuống và thấy

người ta đang xem xét lại nút thắt của sợi dây lần cuối cùng. Eitrigg sẽ chết trong vài giây nữa.

Vội vã, Tirion rời khỏi chỗ nấp và chen vào đám đông huyền ảo. Trong sự phấn khích, không ai để ý đến một người bị ruồng bỏ đang đi qua họ. Mọi chú ý đổ dồn lên phía giá treo cổ và con quái vật da xanh thảm hại đang đứng trước mặt họ.

Tirion nhìn thấy Dathrohan đưa tay chào Barthilas một cách kiên quyết rồi đi ngược lại về phía cổng nhà tù. Có vẻ như ngài Chỉ Huy không có hứng thú với những sự việc tầm thường như thế này ngay sau hôm xử án của Tirion. Barthilas cũng không để tâm việc Dathrohan quay đi. Cười hờn hờ, Barthilas ra lệnh tròng dây vào cổ tên Orc. Eitrigg giậm dừ khi sợi dây thừng được siết chặt quanh cái cổ đầy cơ bắp của hắn. Ánh mắt sâu thẳm của tên Orc nhìn thẳng, như thể hắn đang nhìn vào một thế giới khác mà không ai có thể thấy được. Tirion phải chen lấn để tiến tới gần giá treo cổ. Barthilas vẫy tay, ra hiệu cho mọi người im lặng. Thật ngạc nhiên, đám đông dần dần yên ắng hơn.

“Hỡi những chiến sĩ bảo vệ Lordearon,” hắn hãnh diện bắt đầu. “Ta rất vui khi thấy nhiều người ra đường rất sớm vào sáng nay. Sinh vật ghê tởm đang đứng trước mặt các người đây là một sự sỉ nhục với Ánh Sáng và là kẻ thù của loài người. Chúng tộc đáng nguyên rủa của nó đã gây ra chiến tranh và đã giết những người yêu thương của chúng ta mà không một chút hối cải,” Barthilas tiếp tục nói và nhìn thẳng vào mắt Eitrigg, “chúng ta cũng sẽ kết liễu tên Orc bất hạnh này không chút hối hận.” Đến lượt Eitrigg nhìn xoáy thẳng vào mắt Barthilas. “Nợ máu phải trả bằng máu,” người Paladin trẻ kết thúc.

Đám đông hô vang ủng hộ Barthilas vào hò hét muốn được nhìn thấy máu của Orc. Tirion lấy làm ngạc nhiên khi những người của mình lại có thể điên cuồng và hèn hạ như vậy. Ông thấy mệt và sự ngọt ngào của lòng thù hận như bao trùm lên ông.

Barthilas lùi lại khi người phụ trách việc treo cổ đưa Eitrigg vào vị trí. Về mặt tên Orc biến dạng khi biết cái chết đã cận kề. Eitrigg bắt đầu gõ mình lên, gầm thét, chống chọi lại. Những người đứng xem chỉ cười vào hành động vô ích của tên Orc. Họ có vẻ rất thích thú với sự sợ hãi và lo lắng của hắn.

Trong khi tìm vũ khí, Tirion thấy một chiếc búa tạ cũ đang được dựng gần giá treo cổ. Ông lao lên phía trước đám đông, cố gắng lấy cho được chiếc búa. Thời gian như ngưng đọng khi Tirion chạm tay được vào chiếc búa tạ kèn càng. Như những thước phim quay chậm, ông thấy người phụ trách treo cổ đang với tay đến cần gạt để sập sàn treo cổ xuống trong khi Barthilas giơ cao cánh tay, chuẩn bị đưa hiệu lệnh kết liễu đời tên Orc. Tay Tirion nắm chặt chiếc búa, ông lao tới.

Đám kỵ binh và bộ binh có mặt tại đó hét lên trong giận dữ khi thấy Tirion xuất hiện từ trong đám đông hỗn loạn. Người Paladin một thời tấn công nhanh và mạnh, bỏ lại những tên bộ binh đang há hốc mồm vì kinh ngạc. Một vài lính gác lao về phía ông, nhưng Tirion đã kịp vung búa lên. Vì cẩn thận không muốn đả thương người của mình, Tirion đâm mạnh vào áo giáp của một bộ binh và đập vỡ mũ của một vài người khác. Nhận ra rằng đây là thời khắc quyết định để cứu thoát tên Orc, Tirion đi thẳng lên và đối mặt với Barthilas.

Người Paladin trẻ hốt hoảng khi thấy Tirion lao thẳng về phía mình. Hắn vung về với tay đến chiếc chiến búa, nhưng Tirion quá nhanh. Ông húc vai mình vào bụng Barthilas làm hắn bay chúi xuống dưới. Barthilas ngã xuống một cách nặng nề và suýt bị đám đông hỗn loạn giẫm lên.

Tên phụ trách treo cổ lao đến toan khống chế Tirion, nhưng người Paladin một thời trụ rất vững. Ôm lấy hắn bằng cả cánh tay, Tirion tấn công lên vai hắn và quăng hắn xuống chân giá treo cổ. Ông nghe thấy tiếng bộ binh đang lao về phía ông từ cầu thang. Họ sẽ treo cổ ông vì chuyện này, ông chắc chắn như vậy. Ngay cả ngài Lightbringer cũng sẽ không tha thứ cho ông vì sự si nhục này.

Nhanh hết mức có thể, Tirion chạy đến chỗ Eitrigg và tháo sợi dây xung quanh cổ tên Orc. Vì đã quá yếu để có thể đứng, Eitrigg nặng nề ngã vào tay Tirion. Tên Orc cũng chẳng nhận ra người cứu hắn là ai nữa.

“Con người à?” Eitrigg lăm bắm đầy nghi vấn. Tirion cười.

“Phải, Eitrigg,” Tirion nói. “Là ta đây.” Eitrigg rung mình trong đau đớn mệt mỏi, nhưng cặp mắt thì không rời Tirion.

“Người điên rồi,” tên Orc nói. Tirion cười to và gật đầu đồng ý. Ông quay lại vừa đúng lúc thấy Barthilas đang bò lên. Tirion biết rằng kỵ binh và bộ binh cũng đã đến. Barthilas lao đến và găm lên.

“Đồ phản bội! Người đã đi quá xa!” người Paladin trẻ hét lên. Đám đông cũng hò hét tán thành và ném rác rưởi vào Eitrigg và Tirion.

Ở phía xa, Tirion có thể thấy bóng của Chỉ huy Dathrohan đang hiện ra. Thật ra, ông ta đã không đi đâu hết. Khuôn mặt của ngài Chỉ Huy có cả sự thương tiếc lẫn những nét thay đổi đột ngột. Tirion mong rằng sẽ có một cách nào đó để người bạn cũ của mình hiểu được những gì ông đang làm là vì danh dự.

Barthilas gào lên ra lệnh cho kỵ binh bắt Tirion và Eitrigg. Khi họ đến, Tirion bỗng giang tay ra và ra lệnh cho họ ngưng lại. Ông đã giành cả cuộc đời mình dẫn dắt quân lính nơi chiến trận và giọng của ông vẫn mang một sức nặng nhất định. Rất nhiều kỵ binh đã từng là cấp dưới của ông cảm thấy chùn bước trước sự hiện diện của ông. Tirion lạnh lùng đối diện với họ.

“Hãy nghe ta!” Tirion hét to. Giọng ông lan rộng khắp đám đông và vang lại bởi những bức tường nhà. Nhiều người trong đám đông im lặng ngay lập tức. “Tên Orc này không làm hại chúng ta! Hắn đã quá già và yếu đuối. Cái chết của hắn không giải quyết được gì hết!” những kỵ sĩ khựng lại, suy nghĩ những lời nói của Tirion.

“Nhưng nó là Orc! Không phải chúng ta đang có chiến tranh với chủng tộc của chúng sao?” một trong những kỵ sĩ hét lên ngờ vực. Tirion đứng vững, trong tay vẫn ôm chặt Eitrigg.

“Phải, đã có những ngày như vậy! Nhưng giờ thì hết rồi!” Tirion nói.

“Không có một chút danh dự nào trong việc treo cổ một sinh vật không có sức chống cự.” Ông thấy một vài kỵ sĩ gật đầu, miễn cưỡng đồng ý. Những người còn lại trong đám đông thì vẫn ngờ vực. Họ tiếp tục la ó và gọi Tirion là một tên phản bội yêu thương loài Orc.

“Người không có tư cách để nói về danh dự, Tirion,” Barthilas nhổ nước bọt giận dữ. “Người là một tên phản bội và thật xứng đáng được chết bên cạnh con quái vật không nhân tính kia!”

Tirion điếng người. Lời lẽ của Barthilas như một cái tát mạnh vào mặt ông.

“Ta đã thề, từ rất lâu rồi, là sẽ bảo vệ những người yếu và không có khả năng chống cự,” Tirion rít qua kẽ răng, “và bây giờ ta cũng đang muốn làm vậy thôi. Người biết đấy, cậu nhóc, như vậy mới là một Paladin thực thụ – một người có thể hiểu được đúng sai, và có khả năng phân biệt rõ ràng giữa sự thù hận và công lý. Người chưa từng bao giờ làm được như vậy, phải không Barthilas?” Tirion hỏi. Barthilas như điên lên vì giận dữ.

Át tiếng la hét hỗn loạn của đám đông, một hồi trống vang lên, rõ ràng và vang dội. Eitrigg giật mình ngẩng cao đầu. Hắn nhìn quanh bề mặt của quảng trường như muốn tìm một cái gì đó thật thân thuộc, nhưng rồi lại cúi đầu xuống. Tirion nhìn tên Orc đầy nghi vấn, chắc chắn hắn đã nhận ra tiếng trống lạ lúc này. Một vài người trong đám đông cũng cố gắng quay lại xem tiếng trống từ đâu đến, nhưng Barthilas thì không. Người Paladin trẻ hướng về phía Tirion với hai năm đấm.

“Người đã quên rồi sao, Tirion? Người không còn là một Paladin nữa! Người là một người bị ghét bỏ – một kẻ bị đày ải! Những điều người nghĩ hay tin tưởng chẳng có nghĩa lý gì cả!” Barthilas gào lên.

“Thật ngu ngốc, Barthilas, người phải thức tỉnh đi chứ!” Tirion nói. “Sau rất nhiều năm ta trị vì Hearthglen, những điều ta trông thấy chỉ có chiến tranh và chiến tranh! Nếu chúng ta có thể vượt qua những thù hận cá nhân, thì những xung đột vô nghĩa như vậy sẽ kết thúc! Sẽ không bao giờ những điều đó xảy ra với người của chúng ta nữa!”

Barthilas cười khinh bỉ vào mặt Tirion.

Những hồi trống lạ lùng lại một lần nữa vang lên, và lần này hòa cùng nó còn có nhiều hồi trống mạnh mẽ hơn nữa. Đến lúc này phần lớn những người trong đám đông đều cảm nhận được điều không hay từ những tiếng trống ấy. Họ nhận thấy tiếng trống ngày một tiến gần hơn. Một số phụ nữ và trẻ con có mặt tại đó bắt đầu lấy tay bịt tai và chạy toán loạn trong sợ hãi. Lính gác chạy đến bên hàng rào của quảng trường, cố gắng tìm ra chút dấu vết của hồi trống không ngừng đó.

“Tương lai của dân tộc ta chẳng còn liên quan gì đến người nữa,” Barthilas lạnh lùng nói. “Ta trị vì Hearthglen ngày nay, Tirion. Và khi nào ta vẫn giữ vị trí này, thì ta thề là sẽ không bao giờ hòa hoãn với lũ Orc! Trước linh hồn cha mẹ ta, ta thề rằng bất cứ một tên Orc nào còn lại trên Lordearon này đều sẽ phải chết vì những gì chúng đã làm!”

Tirion choáng váng vì lời lẽ của Barthilas. Không thể nói lý lẽ với tên Paladin trẻ tuổi này được. Trong người hắn bây giờ chỉ còn sự thù hận và giận dữ.

Những hồi trống mạnh mẽ rền vang quanh khoảng trường khi Barthilas ra lệnh cho quân lính tấn công.

“Giết tên Orc đi! Giết cả hai đi!” hắn hét lên trong giận dữ. Tiếng hét của hắn bỗng bị cắt ngang bởi một ngọn giáo thô sắc nhọn bay xuyên qua ngực. Máu của Barthilas phun ra lênh láng cùng lúc những bóng đen từ trên mái nhà xung quanh nhảy xuống. Trong sự hoảng loạn điên cuồng, những tiếng gào báo hiệu chiến trận lấp đầy không gian và những tên Orc điên cuồng tấn công vào hàng rào phòng thủ của Stratholme. Tiếng trống trận dừng mãi vang rền khắp quảng trường đầy hỗn loạn.

Tirion điếng người khi thấy Barthilas gục xuống một đồng gạch vụn dưới chân giàn treo cổ. Theo bản năng, ông với người theo để cứu người Paladin trẻ. Nhưng hắn nhổ nước bọt khinh bỉ và vẫy tay đuổi ông đi.

“Chính người đã làm chúng ta ra nông nổi này,” người Paladin trẻ nói trong run rẩy khi máu trào ra đầy miệng hắn. Cặp mắt hoang dại và đầy đau khổ nhìn chăm chăm vào Tirion. “Ta luôn biết rằng người có ý làm phản...” là tất cả những gì hắn cố gắng nói trước khi gục xuống dưới chân giàn treo cổ. Ngọn giáo thô vẫn cắm trên người hắn.

Tirion đột nhiên đứng thẳng lên. Ông vứt chiếc búa tạ đi và đến bên Eitrigg. Ông khoác hắn qua vai rồi rời khỏi giá treo. Tirion không thể tưởng tượng được tại sao Orc lại có thể qua được hàng phòng thủ phía ngoài của thành phố. Thường thì chúng sẽ phá nát những gì chúng phải đi qua. Giờ đây, theo như ông quan sát, những tên Orc đã biết khéo léo sử dụng mái nhà và địa hình xung quanh để chiếm lợi thế.

Kỵ binh và bộ binh chạy ra để nghênh chiến với cơn khát máu của bọn Orc khi sự hỗn loạn khủng khiếp bao trùm lên toàn quảng trường. Tiếng kim loại va chạm và những tiếng la hét giận dữ của một cuộc chiến đẫm máu quện lẫn vào nhau tạo thành một thứ âm thanh điên loạn trên Stratholme. Tirion cố gắng bỏ ngoài tai những âm thanh đó và tập trung giữ lấy mạng sống. Xung quanh ông là một cảnh chết chóc. Những tên Orc dùng mảnh chém quân địch bằng những chiến rìu chiến to lớn trong khi một số khác dùng những ngọn giáo thô với độ chính xác cao đến ngạc nhiên. Một số tên Orc mặc những chiếc áo lông sói lao về phía trước với những cánh tay đưa lên trời cao. Trước khi Tirion kịp biết chúng sẽ làm gì, sấm sét từ bầu trời đen tối đổ xuống thành hình vòng cung và đánh tan hàng đầu của quân đội loài người. Xác người cháy đen và những tảng đá bay đầy không trung và rơi xuống chiến trường hỗn loạn. Choáng váng bởi những đòn tấn công của từ các nguyên tố tự nhiên, quân đội loài người buộc phải lùi bước trước sức mạnh đáng sợ của loài Orc.

Tirion thực sự ngạc nhiên khi thấy bên Orc chiến đấu rất khớp với nhau và đã lấn át, thổi bay hàng phòng thủ của quân đội loài người. Với trí nhớ của ông, Orc chưa bao giờ biết phối hợp chiến đấu như vậy. Mặc dù rất nhanh nhẹn và điêu luyện, số lượng quân Orc khá ít. Tirion không hiểu bọn chúng nghĩ gì khi dám tấn công vào một thành phố được bảo vệ cẩn thận với số

quân ít ỏi như vậy. Chỉ chút nữa thôi tất cả những chiến sĩ của Stratholme sẽ tụ tập lại ở quảng trường. Số ít Orc ở đây sẽ không phải là đối thủ của một đội quân được trang bị hoàn hảo, ông nghĩ.

Mặc kệ sự hỗn loạn xung quanh, ông gắng chạy đến ngoại vi của quảng trường và thoát đi bằng một ngõ nhỏ. Nâng thân thể nặng nề của Eitrigg lên một lần nữa, Tirion quay lại để nhìn lần cuối quang cảnh chiến đấu. Ánh mắt ông dừng lại ở một tên Orc cao lớn, trên mình mặc một bộ giáp sắt màu đen. Tên Orc cầm một chiếc chiến búa dững mãnh giống như những chiếc búa của Paladin, chỉ khác ở chỗ cây búa này dường như được bao quanh bởi những tia sét. Tên Orc xuyên thẳng qua những chiến sĩ bảo vệ của loài người như thể họ là trẻ con. Hắn đập nát tất cả những ai đến gần với một sự bình tĩnh đáng sợ, và không quên ra lệnh cho những chiến binh của hắn trong suốt trận chiến. Trong suốt một lúc, Tirion chỉ biết đứng ngây ra nhìn trong sự ngạc nhiên pha lẫn kinh sợ. Tên thủ lĩnh kia không giống bất cứ một chiến binh Orc nào mà ông đã từng gặp. Tirion quay đi và nhanh chóng thoát khỏi thành phố đã bị bao vây với Eitrigg trong vòng tay.

Với một cố gắng ngoài sức tưởng tượng, Tirion đã đưa được Eitrigg ra khỏi thành phố vào một khu rừng. Ngoái nhìn lại, ông thấy một vài ngọn lửa đã bắt đầu cháy trong thành phố. Ông thậm chí vẫn nghe thấy tiếng la hét và tiếng binh khí va chạm từ khoảng cách này. Hình như bọn Orc đang cố gắng đánh lạc hướng và chia cắt quân đội loài người. Tirion nhận ra rằng dù tên chỉ huy kia là ai đi nữa, hắn thật sự vượt trội hơn bất cứ vị thủ lĩnh nào mà Tirion từng nghe đến.

Kiệt sức, Tirion đặt Eitrigg xuống mặt đất đầy lá rồi đổ xuống ngay bên cạnh. Ông cố gắng bình tĩnh và suy nghĩ về chuyện đang xảy ra. Ông không tính đến việc quân Orc có thể mở một cuộc chiến chưa từng có như vậy vào thành phố, và không biết có phải bọn chúng đến để giải thoát cho Eitrigg không. Dù thế nào đi nữa, ông cũng vui vì chúng đã đến. Ông thật sự rất ân hận vì nhìn thấy nhiều người của mình ngã gục trước quân Orc, nhưng ít nhất thì ông cũng đã hoàn thành nhiệm vụ mà chính mình đã đề ra. Eitrigg

vẫn còn sống. Và chỉ với như vậy thôi, danh dự cao quý của Tirion vẫn nguyên vẹn.

Eitrigg nằm im trên nền đất đã ngả màu. Tirion cúi xuống thăm dò hơi thở của tên Orc. Hy vọng rằng hắn chỉ quá mệt mỏi vì thử thách cam go vừa qua, ông nghĩ vậy. Tirion thở mạnh trong hoảng sợ khi nhận ra rằng tim của Eitrigg đã ngừng đập. Những vết thương mà hắn phải gánh chịu từ những đợt tra tấn rõ ràng đã gây ra những nội thương rất trầm trọng. Nếu ông không nhanh chóng làm một điều gì đó, thì chắc chắn Eitrigg sẽ chết. Theo bản năng, ông đặt tay mình lên ngực Eitrigg và cầu nguyện đến quyền năng của Ánh Sáng giúp ông hồi phục tên Orc đã rã rời này. Đương nhiên là ông vẫn đủ sức hồi phục những vết thương trầm trọng này chứ?

Chậm rãi, một cảm giác sợ hãi tràn ngập tim Tirion. Không có chuyện gì xảy ra cả. Ông cúi đầu thất bại, nhớ ra rằng mình đã bị tước hết quyền năng của Ánh Sáng. Điều này không thể xảy ra được, ông khổ sở nghĩ. Ông có thể cảm thấy mạng sống của Eitrigg đang dần tuột khỏi tay.

“Không!” Tirion thét lên trong tuyệt vọng. “Người không thể chết được, Eitrigg, người có nghe ta nói không? Người không thể chết bên ta được!” Ông gào vào tên Orc đang hôn mê. Một lần nữa ông đặt mạnh tay lên ngực tên Orc và tập trung tất cả ý chí của mình. “Với sự bao dung của Ánh Sáng, mong rằng người anh em của chúng ta sẽ được hồi phục.” Câu thần chú không ngừng hiện lên trong tâm trí ông khi ông cố gắng phát huy hết những sức mạnh tiềm ẩn trong mình. “Với sự độ lượng của Ánh Sáng, người sẽ có một khởi đầu mới.”

Năng lượng của Ánh Sáng không thể bị lấy đi khỏi người ta, ông khẳng định như vậy. Người ta có thể lấy đi của ông áo giáp và tước hiệu, có thể lấy đi từ ông nhà cửa và của cải – nhưng Ánh Sáng sẽ mãi ở lại bên ông. Chắc chắn như vậy.

Trong chốc lát, Tirion cảm thấy một sức nóng đang dâng lên trong ông. Nó tràn đầy ngực ông rồi tiếp tục chảy xuống đùi. Ông như muốn khóc lên vì vui sướng khi nhận ra nguồn năng lượng quen thuộc chảy qua lòng bàn tay

và đi sâu vào thân thể rã rời của tên Orc. Tirion có cảm giác như đang bay bổng trên không. Sức mạnh và sự tinh khiết của Ánh Sáng tràn ngập khắp người ông và đổ ra ào ạt với những vầng sáng chói lòa của lửa thiêng. Kính sợ trước nguồn năng lượng thức tỉnh, Tirion mở to mắt và nhìn thấy một vầng hào quang ấm áp, chói sáng bao bọc quanh Eitrigg. Ông ngạc nhiên nhìn những vết bầm tím trên người tên Orc đang được chữa lành ngay trước mắt mình. Thậm chí ngay cả vết rách trên đùi tên Orc cũng đang có dấu hiệu lành lại như nó chưa từng tồn tại.

Nguồn năng lượng dần giảm bớt và Tirion đổ gục xuống mệt mỏi. Ông ngồi thở hổn hển một lúc lâu, cố gắng giữ đầu óc bớt quay cuồng. Sau một tiếng khịt mũi, Eitrigg ngồi dậy và bắn loạn nhìn xung quanh. Trong tên Orc già tái xanh và đương nhiên là rất yếu, nhưng mắt hắc thì rất sáng và cảnh giác. Eitrigg nhanh chóng vào thế thủ và đưa mũi ra khịt khịt. Hắc quét mắt ngay vào những hàng cây để xem có dấu hiệu nguy hiểm nào không nhưng có vẻ như hắc không tìm thấy. Eitrigg nhìn xuống và thấy Tirion nằm đó. Hắc cúi xuống ngờ vực và nhìn người Paladin kiệt sức rất ngạc nhiên.

“Con người à?” Eitrigg hỏi. “Điều gì đã xảy ra vậy, sao chúng ta lại đến nơi này?” Tirion ngồi dậy bằng đầu gối rồi đặt tay lên vai tên Orc làm hắc yên lòng.

“Chúng ta đã ra khỏi thành phố rồi, Eitrigg,” Tirion nói. “Từ bây giờ người đã được an toàn. Nếu cả hai chúng ta đều may mắn, thì sẽ không ai bị treo cổ nữa đâu.” Eitrigg găm gờ rồi nhìn vào Tirion nghi ngờ. Hắc nhìn xuống đôi tay xanh lè và lấy ngón tay lần theo dấu vết của những vết thương.

“Người có sức mạnh này à,” Eitrigg nói, “nó đã chữa lành vết thương cho ta sao?”

Tirion gật đầu. “Phải, người đã có lần nói với ta sự đau đớn là người thầy tốt nhất. Nhưng mà, lúc này người suýt nữa đã học xong bài học cuối cùng rồi, nó quả thật rất gian khổ, ta nghĩ vậy,” Tirion nói như đùa cợt.

Eitrigg cười ngoác và đập mạnh vào lưng Tirion. “Có lẽ, ta đã học được quá đủ sau những chuyện vừa rồi,” tên Orc nhả nhổ trả lời. Hắc ho một vài

tiếng rồi ngồi xuống. Sự căng thẳng trong những ngày vừa qua có thể nói là quá sức chịu đựng với một thân hình già nua, nhưng hấn bỏ qua như thể chưa có gì. Mặc dù đã được chữa trị, nhưng Tirion biết hấn sẽ còn rất yếu trong một vài ngày tới.

Ông bất ngờ nghe thấy tiếng xào xạc của những cành cây xung quanh. Nhìn quanh hoảng loạn, ông trụ người chờ đón hiểm nguy. Chậm rãi và đáng ngại, bóng của các cành cây bỗng di chuyển. Nhiều thân hình to lớn hiện ra và bước về phía trước, bao vây tên Orc đang trong giấc ngủ và một người đang đầy lo lắng.

Mười hai tên tất cả. Chúng mặc trên người những bộ giáp lỏng lẻo và những miếng da thuộc chỉ đủ che những phần quan trọng của những cơ thể da xanh lực lưỡng. Lông vũ, những chiếc khuyên tai và những chiếc vòng được làm từ xương được tô điểm thêm trên những chiến binh Orc mạnh mẽ hiện ra từ những lùm cây. Những cánh tay cuộn cuộn và những khuôn mặt đầy răng nanh cùng những hình xăm nguyên thủy càng làm tăng thêm vẻ hung dữ vốn có của loài Orc. Chúng cầm những cây rìu lưỡi rộng và những cây đao nặng trĩu trông rất chắc chắn, như thể vũ khí là một phần không thể thiếu của cơ thể. Tirion hoàn toàn bị lấn át bởi sự xuất hiện này. Ông thật sự bối rối khi nhìn thấy sự thay đổi trong mắt chúng. Không còn những ánh mắt rực cháy của lòng căm thù nữa, giờ đây chỉ còn những ánh mắt lạnh lùng và cảnh giác toát lên sự thông minh và sắc sảo mà ông chưa bao giờ nghĩ đến khi nói về chúng.

Tirion nín thở và cố gắng không cử động bất ngờ. Ông nghĩ, quân Orc có thể cho rằng ông đã tấn công Eitrigg. Những tên Orc vẫn đứng, nhìn vào cả hai đang nằm trên đất như thể chúng đang chờ mệnh lệnh từ ai đó. Lo lắng tràn ngập khắp người Tirion. Sau tất cả những gì ông đã làm, thật là nhảm nhí nếu ông bị xé xác ở đây trong khu rừng này. Bất kể dùng cách nào, ông cũng biết rằng mình sẽ không thể sống sót nếu phải đối đầu với những chiến binh dũng mãnh này.

Bất ngờ, một thân hình đồ sộ hiện ra sau lưng những tên Orc. Chúng lặng lẽ đứng sang hai bên khi thủ lĩnh tiến lên phía trước. Tirion thở mạnh. Đó chính là tên thủ lĩnh mà Tirion đã trông thấy trong trận chiến. Khi nhìn gần, Tirion mới thấy bộ giáp của tên Orc khổng lồ này được trang trí với những dòng chữ cổ bằng đồng. Chưa bao giờ Tirion thấy một tên Orc trong một bộ giáp hoàn hảo như vậy. Trong cái nhìn vừa có sự ấn tượng vừa có cảm giác ớn lạnh. Chiếc chiến búa dũng mãnh của tên Orc dường như cũng cùng tuổi với bộ giáp. Mái tóc đen của hắn được buộc lại thành từng bím tóc, rủ xuống bộ giáp trông thật ngẫu. Khuôn mặt xanh của hắn trông có vẻ như không hung tợn như những tên Orc khác, và con mắt mãnh liệt, thông minh của hắn lại có màu xanh dương. Tirion nhận ra đây không phải là một tên Orc bình thường.

Sinh vật to lớn đó tiến lại gần và ngồi xuống bên Eitrigg. Tirion căng thẳng. Ông nhớ ra rằng Eitrigg đã từ bỏ nhiệm vụ của một chiến binh Orc. Có thể chúng đến đây để trừng phạt Eitrigg?

Dẹp nỗi lo sợ sang một bên, Tirion đến bên Eitrigg để chống đỡ nếu cần thiết. Tên Orc to lớn liếc nhìn Tirion với vẻ mặt hung dữ, ra hiệu cho Tirion ngồi im. Được bao bọc bởi những lính gác của tên thủ lĩnh, Tirion buộc phải tuân thủ hiệu lệnh ngồi im. Nhìn thấy ông có vẻ như đồng ý, tên Orc đặt tay lên trán Eitrigg và nhắm mắt lại tập trung cao độ. Mắt Eitrigg từ từ mở to với trọng tâm hướng về phía tên Orc đang ở trước mặt. Tên Orc huyền bí bắt đầu nói:

“Người là Eitrigg của tộc Blackrock, phải không?” tên Orc hỏi với giọng của loài người. Tirion ngược mắt lên nhìn trong bất ngờ. Tên Orc nào cũng có thể nói tiếng người rõ ràng vậy ư? Ông tự hỏi.

Do dự, tên Orc nhìn xung quanh và gật đầu. “Phải, là ta,” hắn nói với một giọng yếu ớt.

Tên Orc to lớn gật đầu. “Ta cũng nghĩ như vậy. Chúng ta đã tốn rất nhiều thời gian lần theo dấu vết của người đấy, người anh em,” hắn nói với giọng đều đều.

Eitrigg đứng lên chăm chú nhìn tên Orc to lớn kia. “Người nhìn rất quen, người chiến binh kia. Nhưng người quá trẻ để có thể là...” Eitrigg quan sát một hồi rồi nói, “Người là ai?”

Tên Orc gật nhẹ và đứng thẳng người lên. Những tên Orc xung quanh dường như cũng đứng ngay ngắn lại và cầm chúng hướng cao khi nghe thủ lĩnh nói. “Ta là Thrall, người anh em. Ta là thủ lĩnh của bộ tộc,” hắn kiêu hãnh nói. Miệng Eitrigg mở to tận mang tai. Tirion tròn mắt kinh ngạc. Đây hắn là vị thủ lĩnh mà Dathrohan đã có lần đề cập đến.

“Ta đã nghe kể về người,” Tirion nói, giọng có vẻ coi thường. Ông thấy những tên Orc cận vệ cửa mình và nắm chặt tay cầm vũ khí. Có vẻ như chúng thấy khó chịu khi thủ lĩnh bị lãng mạ. Tên Orc lập tức quay lại phía người Paladin. “Vậy chính xác là người đã nghe thấy những gì?”

Tirion nhìn thẳng vào ánh mắt sắc bén của tên Orc. “Ta nghe là người đang cố gắng xây dựng lại quân đội và chuẩn bị chiến tranh với người của ta,” Tirion lạnh lùng nói.

“Người chỉ nói đúng một phần thôi,” Thrall nói với giọng khá nhẹ nhàng. “Ta đúng là đang cố gắng gây dựng lại bộ tộc, người hãy tin rằng người của ta sẽ không bao giờ phải chịu cảnh xiềng xích nữa. Tuy nhiên, ta không có hứng thú với việc chiến tranh chỉ để chém giết. Những ngày đen tối đó đã qua rồi.”

“Những ngày đó đã qua ư?” Tirion nói trong ngờ vực. “Ta vừa trông thấy người và quân của người chém giết trên đường đến Stratholme.”

Thrall đối diện với lời kết tội của người Paladin rất thẳng thắn. “Người nói hơi quá rồi đấy, loài người. Chúng ta chỉ đánh những thành phố để cứu anh em của mình thôi. Thời thế đã thay đổi rồi. Vương quốc và loài người các người chẳng có ý nghĩa gì đối với ta cả. Ta chỉ cố gắng hoàn thành ước nguyện của cha ta và tìm một vùng đất mới cho người của ta,” Thrall trả lời rất từ tốn.

Mắt Eitrigg mở to như nhận ra điều gì. “Ước nguyện của cha người ư?” hắn lấp bắp. “Ta biết là ta nhận ra người mà, người chiến sĩ! Người là con trai của Durotan!” Thrall gật đầu, mắt vẫn không rời khỏi Tirion. Trong Eitrigg bỗng tràn ngập niềm vui sướng.

“Điều đó có thể sao, sau bao nhiêu năm dài?” hắn hỏi trong sự sốt. Hắn nhìn những tên Orc xung quanh nhằm tìm kiếm một lời xác nhận. Nhưng những khuôn mặt kiêu hãnh vẫn không có biểu hiện gì.

Thrall quay lưng lại với Tirion và quỳ xuống bên Eitrigg. “Ta đến để đón người về nhà đây, người anh em,” Thrall nhẹ nhàng nói. “Ta rất tiếc vì chậm trễ, nhưng chúng ta có quá nhiều việc phải làm trong những tháng trước. Ta đã giải cứu được một số bộ lạc, nhưng ta cần những cựu binh từng trải như người giúp ta dạy họ về truyền thống của chúng ta. Người của chúng ta một lần nữa rất cần người, Eitrigg đừng cảm à.”

Tên Orc già lắc mạnh đầu như không tin vào tai mình. Hắn nhìn vào mắt Thrall và thấy một niềm hy vọng rực cháy. Sau nhiều năm chán nản trong sự đơn độc, con tim Eitrigg một lần nữa lại tràn đầy tự hào. Eitrigg bắt đầu tin tưởng rằng sẽ có một tương lai tươi sáng cho người của mình.

“Ta sẽ theo người, hỡi con trai của Durotan,” Eitrigg kiêu hãnh nói. “Ta sẽ giúp mọi người bằng mọi giá với tất cả sức lực của ta.” Thrall gật đầu và đặt tay lên vai Eitrigg.

Nhìn lướt qua những tên cận vệ, Tirion đột nhiên đứng dậy đối diện với Thrall. “Eitrigg đã kể cho ta nghe về cha người – và về cả số phận của ông. Ông ta hẳn là một anh hùng vĩ đại khi đã truyền lại được tâm nguyện của mình cho con trai.”

Khuôn mặt Thrall không biểu hiện một cảm xúc gì khi trả lời, “Bọn ta luôn tâm niệm rằng đó là bổn phận của con khi thực hiện tâm nguyện của cha mình.” Tirion gật đầu buồn bã. Ông tự hỏi rằng liệu Taelan không biết có hiểu được điều này không. Có thể là không, ông kết luận. Làm gì có đứa trẻ nào tự hào về một người cha bị đày ải. Và có thể, Taelan còn lên án những việc ông làm nữa.

Thrall hướng về phía Eitrigg và hét lên một tràng mệnh lệnh bằng tiếng của Orc. Tirion thấy bọn cận vệ tiến lên phía trước, không biết chúng định làm gì. Bọn chúng sẽ giết ta sao? Hay chúng sẽ để ta đi? Một vài cận vệ quỳ xuống bên Eitrigg và cúi hãnh đứng dậy. Tirion nhìn về phía Thrall, nghi ngờ.

Thrall cười rất hiểu ý rồi nói, “Người đã liều mạng để cứu anh em của ta. Vì vậy ta sẽ không làm khó nhà người đâu. Người được tự do, miễn là người không đi theo chúng ta.”

Tirion thở phào nhẹ nhõm và nhìn những cận vệ cẩn thận cúi Eitrigg đứng lên. Thrall chào Tirion bằng cách của Orc, rồi lập tức quay đi ngay không vấn vương. Một số cận vệ đã nhanh chóng biến mất vào khu rừng rậm rạp. Tirion lắc mạnh đầu trong bàng hoàng. Một cánh tay bỗng khoác chặt lên tay ông. Ông nhìn xuống và thấy Eitrigg. Tên Orc nhìn ông với một ánh mắt thân thiện và mãn nguyện.

“Hai chúng ta đều được tạo ra từ máu và danh dự, người anh em. Ta sẽ không quên người đâu,” Eitrigg nói.

Tirion cười và đưa năm đấm lên tim mình khi quân Orc cúi Eitrigg đi khuất. Ông đứng đó một lúc lâu nhìn họ đi. Âm vang của chiến trận vẫn còn vang vọng từ Stratholme. Ông quyết định đi khỏi đây trước khi quân đội của loài người đến.

Thầm cầu nguyện tới Ánh Sáng, Tirion Fordring quay lưng lại với Stratholme và bắt đầu đi tìm cho mình sự thanh thản ở một nơi trên Lordearon mà chưa ai từng đặt chân đến.

Dịch: Silverlight

Chương 8: Vòng tròn hoàn hảo (END)

Những tia nắng từ bầu trời quang đãng rọi chiếu xuống mái vòm của nhà thờ lớn. Cậu thanh niên hai mươi tuổi, Tealan Fordring, đang đứng trên một chiếc bục được trang trí đẹp đẽ, tắm mình trong sự ấm áp và lấp lánh của Ánh Sáng thiêng liêng. Dưới áo giáp, anh đeo một viên đá xanh được khắc cẩn thận phủ trên ngực. Anh cầm một chiếc chiến búa dững mãnh màu bạc, mà theo kể lại, đó chính là chiếc búa mà cha anh trước đây đã sử dụng.

Tealan là một chàng trai khỏe mạnh, khôi ngô. Đắm mình trong Ánh Sáng, trông anh càng mạnh mẽ hơn. Vị tổng giám mục già đứng trước Taelan cầm một quyển sách lớn được bọc da. Bạc tiền bối nhìn Taelan với một ánh mắt tràn trề mến.

“Taelan Fordring, người có thể rằng sẽ giữ gìn danh dự và phát huy tôn chỉ của Hội Silverhand hay không?” ông hỏi.

“Tôi đồng ý,” Taelan trả lời chân thành.

“Người có thể rằng sẽ sống trong sự bao dung của Ánh Sáng và đưa sự thông thái của Người cho người dân của mình không?”

“Tôi đồng ý,” giọng run run. Anh bị tràn ngập bởi nhiều cảm xúc khác nhau trong cùng một lúc và anh đang phải cố gắng kiềm chế bản thân. Lúc này là khoảnh khắc anh đã mong đợi suốt bao lâu nay. Anh vội đưa mắt nhìn quanh và thấy mẹ anh đứng phía dưới đây tự hào.

Mặc dù những năm tháng cam go và cô đơn đã làm mái tóc vàng óng ngày nào của cô điểm những sợi bạc, Karandra trông vẫn xinh đẹp như ngày nào. Cô xúc động khi thấy Tealan được phong tước Paladin. Cô ước rằng Tirion cũng có mặt ở đây để nhìn thấy con trai họ đang tiếp bước cha mình.

“Người có thể rằng sẽ chế ngự mọi thế lực quỷ dữ nếu người gặp chúng, bảo vệ những người yếu đuối và vô tội bằng mạng sống của mình không?” người tổng giám mục hỏi.

Taelan nặng nhọc kìm nén rồi trả lời, “Bằng tất cả danh dự của mình, tôi xin thề.”

Vị tổng giám mục tiếp tục nói với những người ở dưới, nhưng vì tràn đầy cảm xúc, Taelan không nghe thấy những lời ấy. Trước mặt mọi người xung quanh, anh đưa tay vào túi áo choàng và lấy ra một cuộn giấy bằng da mà anh luôn đem theo bên người. Đó chính là mẫu giấy mà cha anh để lại trước khi ông bị đày ra khỏi vương quốc. Taelan không nhớ nổi mình đã đọc đi đọc lại những dòng chữ này bao nhiêu lần trong suốt những năm qua, nhưng anh đã ghi nhớ từng dòng, từng chữ của bức thư. Trong đầu anh dần hiện lên đoạn cuối của nó.

Gửi Taelan yêu dấu,

Đến lúc mà con đọc được những dòng này, thì đã qua một thời gian rất lâu rồi. Ta không thể diễn tả được nỗi buồn khi phải xa con và mẹ, nhưng ta cho rằng cũng có những lúc cuộc sống ép buộc chúng ta phải đưa ra những quyết định khó khăn. Ta sợ rằng con đã phải nghe rất nhiều điều tiếng xấu về ta khi

con lớn lên-rằng mọi người sẽ nhìn vào những việc làm của ta và chỉ trích nó là một hành động xấu xa. Ta sợ rằng người khác sẽ coi thường con vì những quyết định của ta.

Ta không cố gắng giải thích tất cả những gì đã xảy ra chỉ trong bức thư này, nhưng ta muốn con biết rằng, ta làm tất cả những điều đó là vì danh dự. Danh dự là một phần quan trọng làm nên những người đàn ông như chúng ta, Taelan. Những lời nói và việc làm của chúng ta phải có một ý nghĩa nhất định trên thế giới này. Ta biết đòi hỏi con việc này là rất khó, nhưng ta hy vọng một ngày nào đó con sẽ hiểu.

Ta muốn con biết rằng ta rất yêu con và con luôn luôn ở trong tim của ta.

Cuộc sống và những việc làm của con sẽ là sự chuộc lỗi của ta, con trai. Con là niềm tự hào và hy vọng của ta. Hãy là một người tốt nhé. Hãy là một anh hùng.

Tạm biệt con,

Taelan chợt tỉnh lại từ cơn mê đúng lúc vị tổng giám mục lên tiếng:

“Hãy đứng lên, Taelan Fordring – người Paladin bảo vệ của Lordaeron. Chúc mừng gia nhập vào Hội Silver Hand.”

Đúng như những gì anh mơ thấy trong giấc mơ thời thơ ấu của mình, cả khán phòng nổ tung trong niềm vui sướng. Âm vang lễ hội vang vọng khắp Nhà thờ lớn, át hết tất cả mọi tiếng ồn khác. Bạn bè và người thân vỗ tay và la lớn chúc mừng. Hầu hết mọi người có mặt trong Nhà thờ lúc này đều chìm trong không khí vui tươi và náo nhiệt.

Rạng rỡ và kiêu hãnh, Taelan quay lại và cười ấm áp với mẹ và người bạn thân thiết của anh, Arden, người chỉ đứng sau đó vài bước chân. Người cận vệ luống tuổi đã trông nom và bảo ban Taelan trong gần suốt mười lăm năm cũng nở một nụ cười mãn nguyện. Arden bỗng thấy sao Taelan lại giống cha anh một cách lạ lùng như vậy. Ông nghĩ Tirion chắc hẳn cũng sẽ tự hào về điều này lắm.

Đám đông ùa lên để chúc mừng Taelan và chào đón anh đến với Hội.

Arden quay đi hướng ra phía cửa ra vào, đúng lúc đó, phía xa kia, ông thấy một thân hình quen thuộc đang đi xuyên qua đám đông. Bóng dáng cao cao và bí hiểm kia khoác một chiếc áo choàng xanh lục và mặc một bộ đồ da đã cũ. Nhưng Arden có thể nhận ra đã gặp ánh mắt sắc bén của người tóc bạc kia ở một nơi nào đó rồi. Trong một khoảnh khắc, ông chỉ chăm chú nhìn người lạ mặt kia.

“Tirion,” Arden nói thầm.

Người lạ mặt cười hiểu ý về phía Arden và đưa bàn tay cứng cáp của mình lên trên lông mày thay cho lời chào. Sau đó ông ta kéo mũ trùm lên đầu và nhanh chóng lướt ra phía sau của Nhà thờ.

Quay lại nhìn Taelan, Arden nói, “Cha nào, con nấy.”

HẾT